

Başka Bir Dünyaya Doğru

İşbirlikçi hükümetlerin neoliberal saldırılarına gün geçtikçe bir yenisi daha ekleniyor. Sıcak yaz aylarıyla birlikte, toplumsal muhalefeti de sıcak mücadelelerin beklediği bir süreçten geçiyoruz. Petrol dolum tesisi yapma girişimleri, belediye emekçilerine yapılan saldırılar, Koop-Süt çalışanlarının maaşlarının ödenmemesi, eylemlerde açılan pankartlara müdahaleler ve bunun gibi pek çok örnekle daha sık karşılaşmaktayız artık.

Meşru ve yasal grevler yasaklanıyor, hakları için eylem yapan emekçilerin üstüne çevik kuvvet saldırıyor, sendika yöneticileri tutuklanıyor, ölümle tehdit ediliyor... Kısacası Kıbrıs'ın kuzeyi en basit hakların bile görmezden gelinerek ihlal edildiği bir polis devleti haline getirilmiş durumda.

Her geçen gün halka ait bir kurum daha peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Kooperatifler satılmanın eşiğinde. Bir kısım hissesi satışa çıkarıldı bile. Lefkoşa Türk Belediyesi'nin içine düşürüldüğü mali krizin bedeli emekçilerden çıkarılmaya çalışılıyor. Belediyeden işçi durdurulması işbirlikçi yöneticilerin ağzından düşmüyor. Toplumsal muhalefetin tüm bu neoliberal saldırılar karşısında direnmesi ve kazanımlar elde etmesi günün ihtiyaçlarını karşılayan bir örgütlülükle mücadele edebilmesine bağlı.

Dosya konusu olarak Sanat-Eylem-Para başlıklarını mercek altına aldığımız bu sayımızda sokak sanatından, bir eylem şekli olarak sanata, eylem ve sanatın parayla olan ilişkine kadar birçok farklı noktaya

değindik. Neoliberal ideoloji, insanı hegemonik olarak da etkisi altına almaya çalışırken solun bu saldırılara karşı ideolojik duruşu ona karşı bir alternatif yaratmasının ön koşulu durumunda.

Tüm bu süreç içerisinde biz de yolumuza devam ediyoruz. Eylemlerimizle, tiyatomuzla, müziğimizle, belgesellerimizle, film gösterimlerimizle egemenlere karşı ezilenlerin sesini haykırıyoruz. Yaklaşık 1000 seyirciye ulaşan "Savaş Baba" oyunumuz, Mayıs ayı boyunca izleyenleri güldürürken, barış ve haklı savaş üzerine düşündürdü. Ayrıca tiyatronun müziklerini seslendiren Sol Anahtarı izleyenlerin beğenisini bir kez daha topladı. Özellikle son beş yıldır yaz aylarında AKP'nin bir dayatması olarak başlatılan Kur'an kursları bu yaz da gündemde olacak. İşte bu gerici saldırılara karşı yeni bir çıkış yaratabilmek için Baraka'da çocuklara yönelik yaz kursları başlattık. Müzikten tiyatroya, el işinden resime kadar birçok

faaliyetin yapıldığı kurslar tamamıyla ücretsiz bir şekilde çocuklarla buluşuyor. Baraka çatısı altında minik dostlarımızı misafir ederken, eğlenceli ve eğitici aktivitelerle, ürettiklerini sergileyecekleri şenlik hazırlıklarına hızla devam ediliyor. Film Atölyesi tarafından hazırlanan asimilasyon temalı üç kısa filmin gösterimi gerçekleşti. Büyükkonuk'ta düzenlenen Eko-Günde konuşma yapan işbirlikçi UBP vekilleri protesto eden kadın aktivistlerimiz meşru ve militan bir mücadelenin örneklerini sunmaya devam ediyor. Birçok farklı yapının mücadelesi sonucu Yedikonuk'a yapılması engellenen tesis için yeni yerler aranırken mücadelemizin süreceğini de yineliyoruz. Sağlığın alınıp satılamaz bir insan hakkı olduğunu gerek ideolojik olarak yazılarımızla gerekse eylemlerimizle bir fiil savunuyoruz. Duyarlı sendikaların da katılımıyla "Sağlık Hakkı İnisiyatifi" adı altında düzenlediğimiz sağlık hakkı eylemlerimiz egemenleri rahatsız etmeye devam ediyor.

Temmuz sonunda bütün bir yılın yorgunluğunu üzerimizden atacağımız, bu sene 7. si düzenlenecek olan Baraka Yaz Kampı ise tüm aktivistleri heyecanlandırıyor. Yeni yılda yapacağımız üretimlerin planları da aklımızın bir köşesinde canlanmaya başladı. Hiç durmadan 11 sene boyunca üreten, direnen, dayanışan ve eğlenen Baraka Kültür Merkezi ile durmak yok mücadeleye devam diyoruz.

Halkın her gün daha kötü bir yaşama mahkum edildiği koşullarda var olmaya ve halkımızla birlikte başka bir kültürü ve başka bir dünyayı var etme yolunda ilerliyoruz.

SAHİBİ
Baraka
KÜLTÜR MERKEZİ
"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

TAŞINDIK! Ayvalı Sokak No:3
Kızıldaş Lefkoşa
argasdi@yahoo.com
www.baraka.cc
Baskı: Selva Offset Ltd. 2335997

Hammaliye Kurulu:
Zekiye Şentürkler,
Besim Baysal, Şifa Alçıcioğlu,
Başak Önel
Grafik Tasarım: Ömer Tatlısu

*Argasdi, ehilileştirilemeyen bir ottur.
Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan,
başkalarını bıkırtmak pahasına inatla bitiveren bir ot!*
Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır. Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri tarafından. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler. Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz. Okurlarının eleştiri ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evirtmeye açıktır. Hatta buna bayılır...
Argasdi'de yer alan röportajlar dışındaki görüşler sadece yazana değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.

Zor Zamanlardan Geçiyoruz

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Zor zamanlardan geçiyoruz...

Türkiye'de AKP iktidarı; muhafazakar gericiilik, neo-liberalizm ve Kürt halkına baskıya dayalı saldırısını her alanda yoğunlaştırıyor... Kıbrıs'ta seçim partilerinin tamamı AKP'yi karşısına almadan, hatta mümkünse AKP'nin onayını, sempatisini alarak siyaset yapmaya çalışıyor... Kıbrıs'ın kuzeyindeki TC hegemonyasına direniş örgütlemeye çalışan yapılar, eskinin ezberleri ile yeniye cesaret edebilme ikilemi arasında gidip geliyor... Kıbrıslı Türk halkı kararlı ve ilkeli bir öncünün yokluğunda ve hayal kırıklıkları ile dolu yakın geçmişin basıncı altında umutsuzluğu yaşıyor...

Zor zamanlardan geçiyoruz...

Aslında bu umutsuzluk, takatsizlik, özgüvensizlik ve alternatifsizlik koşullarında; ülkede uzun süre yaprak kımıldamaz, büyük çoğunluk da siyasetten söz edilmesine bile tahammül etmezdi. Etmezdi etmesine de, egemenler aman vermiyor...

Yedikonuk bölgesinde petrol dolum tesisi kurulması için karar alan işbirlikçi UBP hükümeti, karşısında hiç beklemediği bir direniş buldu. Muhtarından ev kadınına, solcusundan sağcısına tüm bölge halkı ve çevre örgütünden siyasi partisinden neredeyse tüm siyasal yapılar; güzelim adamıza yapılacak bu doğa düşmanı tesisin karşısına dikildi. Daha önce Lefke'den kovulan petrol dolum tesisi projesi şimdi de Yedikonuk'tan kovuldu. UBP, tesis ile ilgili projesinden vazgeçmediğini sadece bölgeden vazgeçtiğini duyururken; örgütler Kıbrıs'ın neresinde olursa olsun bu projeye direneceklerini ilan ettiler.

Yedikonuk halkı, UBP'ye karşı etiyale tırnağıyla böyle bir direniş örgütleyecek istek, inanç ve örgütlülüğe sahip miydi? Petrol dolum tesisi projesi kapılarının önüne konulmadan önce Yedikonuk'ta böylesi bir direniş hayal edilebilir miydi? Nisan ve mayıs aylarına damgasını vuran Lefkoşa Türk Belediyesi krizi için de aynıni sormak yanlış olmayacaktır... LTB çalışanlarının ve BES'in, Belediye'yi tam bir çıkmaza sokan Cemal Bulutoğulları karşısında hangi eylem planları vardı? Maaşlarının ödenememesi noktasına gelinmeseydi, BES böylesi bir eylemliliğe girmeyi düşünür müydü? Ya yıllardır tüm hükümetlerin arpalığı durumuna getirilen Kooperatif'te en son ne zaman grev yapıldı? Maaşlar durmasa, kooperatif üzerinde oynanan oyunlar bıçağı kemiğe dayamasa, kooperatif işçileri bu anlamlı birlikteliği ne zaman gösterirlerdi dersiniz?

Yanlış anlaşılmasın. Grevleri eleştiriyor değiliz. Belediye emekçileri tam bir destan yazdı... Maaşları ödenmediği süreçte hizmetleri durdurarak varlıklarını ve yaptıkları işlerin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattılar tüm topluma... Bununla da kalmadılar, ateşler yaktılar, polisle, çevik kuvvetle çarpıştılar, barikatlara saldırdılar... Dişleri ile tırnakları ile söke söke aldılar haklarını işbirlikçilerin elinden. Aynıı Kooperatif işçileri için de geçerlidir. En haklı ve en meşru oldukları noktada, tam bir

birliktelik göstererek dikildiler enselerinde oynanmakta olan oyunların karşısına...

Ancak bunların hiçbirisi ülkemizin zor zamanlardan geçtiği gerçeğini değiştirmiyor; umutsuzluk, takatsizlik, özgüvensizlik ve alternatifsizlik hala baki... Halk siyasal bir çıkış için bastırmıyor siyasal örgütlere, tam aksine herkes kendi bulunduğu alanda mevzi savaşı veriyor... Kapısının önüne kadar gelen düşmanı birkaç gün daha uzak tutmak için varıyla yoğunlaştırdı direnişler teker teker her kesim... Ve parça parça kazanımlar da sadece örgütlülüğün olduğu yerlerde hayat buluyor. Yedikonuk'ta çevre örgütleri Lefke'den ve "Karpaz'a elektirik" sürecinden kalma deneyimleri ile sahip çıktılar sürece... LTB'de BES vardı, Kooperatif'te ise Koop-Sen...

Sağlığın paralı hale getirilmesi kararının karşısında ise hiçbir alan örgütü yok... Baraka yukarıda saydığımız süreçlere verdiğinden çok daha yoğun bir emekle sağlık alanına katkı yapmaya çalışıyor ama sesimiz dümdüz bir ovada yayılıp kayboluyor sanki... Tek bir yankı bile yok... Sağlık alanının örgütleri sessiz, mesleki çıkarları, bireysel beklentileri ve şu veya bu sebeple sürece sahip çıkmıyor, sürüklemiyor, örgütlemiyorlar... Sadece zaman zaman canı yanan bir hastanın bireysel çıkışı gündem oluyor gazetelerde ve sonra yine sağır bir sessizlik...

Sıcak mücadele gündemlerinin olduğu alanlar vardır. Dönüşümün keskin, kişisel zararın görünür, zarar görecektik kesimlerin belirgin olduğu alanlar... Bir de uzun bir sürece yayılan etkileri ile aslında kimin zarar göreceğinin net olmadığı, kişisel zararın belirsiz olduğu alanlar vardır... İşte sağlık alanı böyle bir alan. Ve böyle alanlarda mücadele yürütmek için, umut gerekir, inanç gerekir, özgüven gerekir, enerji gerekir, siyasal alternatif gerekir... Ve bir ülkedeki radikal siyasal alternatiflerin varlığı böylesi alanların mücadele gündemi olup olmamasıyla anlaşılır...

Zor zamanlardan geçiyoruz...

Herkes kendi kapısının önündeki düşmanla dövüşüyor... Kimse herkesin kapısının

önündeki düşmana kafa tutacak gücü kendinde bulmuyor... Halkımız inançsız, yorgun ve umutsuz... Evet hala dövüşüyor ama sadece alev kendi kapısına dayandığı için ve egemenler her alanda saldırıya geçtiğinden dolayı bu görüntü... Yoksa siyasal alternatifsizlik açık ve net...

Siyasal alternatifsizlik o kadar net ki, halkın rejimden umudunu kestiği bu günlerde yıllardır ülkede rejim karşıtı muhalefet yaptığını iddia eden siyasal odaklar kendi ezberlerini tekrarlayıp dururken, örgütsüz halk kitleleri "Toparlanıyoruz" sloganı ile ortaya çıkan siyaset şarlatanlarının peşine takılıyor... Halk sadece seçim partilerine değil, hayatta kalmaya devam etmek dışında gelecek perspektifi olmayan ufuksuz parlamento dışı sol partilere de güvenmiyor... Samimi bulmuyor, inanmıyor...

Zor zamanlardan geçiyoruz...

Sol Anahtarı; Yedikonuk'ta, BES grevlerinde, Kooperatif eylemlerinde sahne alıyor... Kitleler avuçlarını patlatırcasına alkışlıyor devrimci marşları, şarkıları... Baraka Film Atölyesi askerde yaşanan şiddet ve insanlık dışı muameleleri belgeselleştiriyor... Türkiye'nin tüm illerinde gösterime giriyor belgeselimiz ve büyük bir ilgi görüyor... Baraka Tiyatro Ekibi savaş karşıtı bir oyunla bine yakın seyirciye oyunlar oynuyor, tüm grevlere sokak tiyatroları ile katılıp moral taşımaya çalışıyor... Barakacı devrimciler haziran ayı boyunca devam eden yaz kursları aracılığı ile halkla buluşuyor... Ama yetmiyor...

Siyasal alanın araçları ile müdahale edilmesi gereken sürece kültürel alanın araçları yeterli gelmiyor. Siyasal bir önderlik, devrimci bir siyasal önderlik, samimi bir devrimci siyasal önderlik eksikliğini hissettiriyor. Devrimciler artık, bedel ödemeye hazır, kararlı, samimi, cesur, güven verecek, atılğan ve tüm alanların mücadelesini tek bir hedefe; Kıbrıs'ın bağımsızlık mücadelesine kanallı edecek bir atılımın düşünüyormaya başlıyor... Zor zamanlardan geçtiğimiz için değil, zor zamanlardan geçmemize rağmen...

Memleketin
Ah YoluHazırlayan:
Mehmet Adaman

Ve Külliye'nin Temelleri Atıldı

Haspolat'ta 200 dönümlük arazinin işbirlikçi UBP hükümeti tarafından yıllık 100 TL gibi komik bir paraya Kıbrıs İlim, Ahlak ve Sosyal Yardımlaşma Vakfı'na dini tesis yapımı için peşkeş çekilmesi ülke gündeminde uzun süre konuşulmuştu. Söz konusu vakfın karanlık güçlerle olan bağlantıları da enine boyuna tartışılmış ve toplumda çok geniş bir kesim bu dini tesisin yapılmasının doğru olmadığı yönündeki tepkilerini ortaya koymuştu. Aylar süren sessiz bekleyişten sonra, bu tesisin yapımına başlandı. Tesisin temellerinin atılmasıyla birlikte bu konu tekrardan gündemin üst sıralarına yerleşti. Gerek arazinin veriliş biçimi, gerekse böyle bir tesisin mevcut kktc yasalarına uygun olmadığı iddiaları sıkça konuşulmaya ve tartışılmaya başlandı. Ülkemizi bilimden uzak, hurafelerle dolu bir eğitim sisteminin içerisine sürüklemeye çalışan AKP'nin yerli işbirlikçisi UBP, halktan gelen tüm tepkilere yine kulaklarını tıkayarak, aldığı emirleri uyguluyor. Eğitim Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, tesis bünyesinde açılacak olan İlahiyat Koleji'ne ilk etapta 72 öğrencinin sınavla alınacağı duyuruldu. Gayri yasal bir şekilde yapılacak bu tesise, bir devletin Eğitim Bakanlığı nasıl taraf olabilir, o da ayrıca konuşulması gereken bir konu. Ancak buradaki esas konu, özelde çocuklarımızı genelde de ülkemizi, bu bilim düşmanı kurumlardan nasıl korumamız ve onlarla nasıl mücadele etmemiz gerektiğidir. Ülkemizi bu şeriatçılara teslim etme gibi bir niyetimizin olmadığını bir kez daha vurgulamakta yarar görüyoruz.

Sistem mi? Siyasetçi mi?

Geçtiğimiz aylarda TAK'a verdiği bir demeçte CTP Genel Başkanı Özkan Yorgancıoğlu, son dönemlerde başkanlık sistemine geçilmesi konusunda tartışmalar yapıldığına dikkat çekerek, ülkede sistem değişikliğine değil, siyasetçi anlayışının yeniden yapılandırılmasına ihtiyaç olduğunu belirtti. Sistemin partisi haline gelen CTP'nin sistemin değişmesini istememesi kadar normal bir şey olamaz herhalde. Tamam başkanlık sistemine geçmeyelim sayın Yorgancıoğlu da şimdiki sistemden memnun muyuz yani? AKP işbirlikçiliği için UBP'nin arkasında sırada bekleyen sizlerin bu sistemin değişmemesi için canla başla, gerekirse "kan" dökerek mücadele edebileceğinizi söylersek haksız mı oluruz? Ne diyor sayın Yorgancıoğlu; "sistem değil, siyasetçiler değişsin". Yani şunu demek istiyor; biz AKP'ye yalakalık etmekte bir sakınca görmüyoruz ve hatta ve hatta UBP'den daha iyi bir işbirlikçi olabiliriz. Bizler bu sistemi de bu sistemin uşağı siyasetçileri de değiştireceğiz sayın Yorgancıoğlu ve çöpe atılacaklar listesinin başında da siz ve sizin partiniz var, haberiniz olsun.

Dingo'nun Ahır: kktc Meclisi

UBP'deki iç hesaplaşmalardan da kaynaklandığını düşünebilirsiniz ama milletvekillerimiz tam anlamıyla yatışta. Meclis bir türlü nisap sorununu aşıp, toplantı yapamıyor. Tam bir komedi. Olur, da bir yanlışlık sonucu nisap sağlanır da oturum açılırsa, bu sefer de seyredin başka bir komedi. O ona "köpek" diyor, bu buna "sen nasıl bakansın be" diyor, o buna "gelirim ora, çıkarım ağzının içine iki tokat" diyor. Tamam biliyoruz kurduğunuz ve koruduğunuz düzen mandıra düzeni ve sizin meclis dediğiniz yer de Dingo'nun Ahır ama bu kadar da olmaz ki. Bir yandan halkın alım gücü günden güne eriyip, toplumdaki yoksulluk tavan yaparken, valiz dolusu milletvekili maaşı alıp, üstüne üstlük meclise de gitmez, gittiğinizde de maskaralıktan başka bir şey yapmazsanız, biraz olsun yüzünüzün kızarması lazım halkın içine çıktığınızda.

Pile'de Neler Oluyor?

PİLE'DE OLAY

Rum polisi oldukları saptanamadı

İki Kıbrıslı Türk'ün bulunduğu araç, önceki şam, Kıbrıslı Türk ve Rumların karma olarak yaşadığı Pile yakınlarında, Rum polisi olduklarını iddia eden 2 kişi tarafından kurşunlandı. Pile muhtarı Necdet Ermetel'den edinilen bilgiye göre, Rum plakalı bir araçla Pile yakınlarında, Larnaka sahlinde sevir halinde bulunan Kıbrıslı

bir araçta bulunan ve Rum polisi olduklarını iddia eden 2 kişi tarafından kurşunlandı. İddiaya göre, Koçero kardeşlere yapılan dur ihbarı uymamaları üzerine yaşandı. Kurşunlamanın ardından, iki Kıbrıslı Türk'ün aracıda ciddi hasar oluştu. Olayın yaşanmasıyla birlikte Pile bölgesinden Türk Polisi ve Birleşmiş Milletler askerleri

Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Elenler herkesin de yakından bildiği gibi, geçmişte büyük acılar çekmiş, savaşlarda yakınlarını kaybetmiş, evlerini bırakıp hiç bilmedikleri yerlere göç etmek zorunda bırakılmış ve daha birçok zorlukla karşılaşmış halklardır. Yıllar önce emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda, adanın

bölünmesi için birbirlerine düşman edilen bu iki halk, adanın bölünmüşlüğü'nün acısını farklı farklı yönleriyle de olsa her zaman içlerinde hissediyorlar. Pile'de yaşanan bir olay, yine bizleri eski günlere götürüp, toplumlaraarası gerilimin yükselmesini ve hatta gerilimin çatışma noktasına varmasını isteyenlerin ve bundan çıkarı olanların ekmeğine yağ sürer cinstendi. Dört silahlı sivil Kıbrıslı Elen polisi, “dur” ihtarlarına uymadıkları gerekçesiyle, içerisinde iki Kıbrıslı Türk'ün bulunduğu bir araca Larnaka yakınlarında ateş açmış, yaşanan kovalamaca Pile köyünde son bulmuş. Basit bir polisiye olay gibi görünen bu konu, milliyetçi çevreler tarafından çok farklı yerlere de çekilebilecek bir konudur. Milliyetçiliğin başımıza açtığı belaları tarih bize göstermiştir ve bundan ders almamız gerekmektedir. Kıbrıslı Elen polisinin -üstelik Kıbrıs Cumhuriyeti plakalı araç kullanan- bu kişilerin Kıbrıslı Türk olduklarını bildiğini ve onun için ateş açtığını iddia etmek oldukça saçma ve gereksizdir. Biz solculara, özellikle böyle olaylarla milliyetçiliğin artmasına vesile olacak dönemlerde büyük görevler düşmektedir. Ülkemizi bölen ve pek çok acılar çekmemize sebep olan milliyetçiliğe ve milliyetçilere fırsat vermememiz gerekmektedir.

Petrol Dolum Tesisi İptal! Ama...

Halkın mücadelesi başarıya ulaştı...

Petrol tesisi iptal

- **Hükümet nihayet yanlıştan döndü. İrsen Küçük dün Büyükkonuk'taki Eko Gün etkinliklerinde petrol dolum tesisinden vazgeçildiğini açıkladı...**
- **Bu habere ilk sevenen, törendeki Derviş Eroğlu oldu... "Bu konudaki görüşlerimi Sayın Başbakan ve halkımızla paylaştım" dedi...**

■ 3. sayfada

Örgütlü mücadele yine zaferle sonuçlandı ve uzun bir süredir yapımının durdurulması için mücadele edilen Petrol Dolum Tesisi ile ilgili bir gelişme yaşandı.

Geçtiğimiz aylar İrsen Küçük, Yedikonuk'a yapılması planan Petrol Dolum Tesisi'nin yapımından vazgeçtiklerini açıkladı ve ekledi. Yedikonuk'a değil ama uygun bir yere bu tesisi mutlaka yapacağız. İster Yedikonuk olsun, ister Lefke olsun, ister Karpaz olsun ülkemizde bu tesisi istemiyoruz. Mücadelemiz, bu tesisin Yedikonuk'a yapılmasından vazgeçilmesiyle bitmemiştir ve bitmemelidir. Bizler ülkemize kara leke sürecek olan bu tesisin nereye olursa olsun yapımına karşı olmalıyız.

KUÇUK BUYUKKONUK'TA AÇIKLADI:

Petrol dolum tesisi iptal

- **BAŞBAKAN KÜÇÜK: "CED RAPORU OLUMSUZ ÇIKTIĞI İÇİN YEDİKONUK'TA PETROL DOLUM TESİSİ GÜNDEMİNDEN ÇIKARILDI"**
- **ERÖĞÜ: "BU BÖLGEDE PETROL DOLUM TESİSİ YAPILMAYACAĞINI ÖĞRENMİYEN BENİ MEMNUN ETMİŞTİR"**

Başbakan İrsen Küçük, CED raporunun olumsuz çıkması nedeniyle Yedikonuk'ta petrol dolum tesisi kurulmasını hükümetin gündeminden çıkardığını açıkladı. İrsen Küçük, bu açıklamayı Büyükkonuk'ta düzenlenen 10. Geleneksel Eko Gün etkinliklerinde yaptığı töreninde yaptı. İrsen Küçük, hükümetin, anayasa ve yasalara aykırı ıcrat yapmasının mümkün olmadığını vurgulayarak, bu nedenle Yedikonuk'ta petrol tesisi kurulmasının hükümetin gündeminden çıktığını duyurdu. Küçük, ülkede petrol dolum tesisi kurmak için baskı yapan şirketler olduğunu belirterek, ülkede fiziki planın olmayışının hükümetin yatırım yapılacak bölgelere karar vermesi konusunda güçlüklerle neden olduğunu söyledi. Küçük, hükümetin ülkede petrol dolum tesisi yatırımları yapılmasını uygun gördüğünü belirterek, olumlu CED raporu olmadan bu yatırımların yapılmasının mümkün olmadığını kaydetti. Hükümetin, anayasa ve yasalara aykırı olduğu kuralın dışında ıcrat

sevinçle ve alkışlarla karşılandı, "bravo" sesleri yükseldi. İrsen Küçük'ten önce Turizm Çevre ve Kültür Bakanı Ünal Üstel kürsüde konuşma yaptığı sırada Baraka Kültür Merkezi'nden bir grup "Petrol Üğrüne Ülkene Kıyma" pankartı açarak slogan atmıştı.

ERÖĞÜ: "SEVİNDİM"
Başbakan'ın ardından kürsüye gelen Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu'da Başbakan'ın açıklamasını sevinçle karşıladığını ifade etti. Derviş Eroğlu: "Sayın Başbakan'ın sözleri"

Yine Yeni Yeniden LTB!

Avuş Bozat

ES Başkanı Savaş Bozat, 11 Haziran'da nahkemenin örüşeceği ara emri aşvurusundan bir onuç çıkarması re maaşların ödenmemesi halinde işbaşı yapmayacaklarını öyledi

Lefkoşa krizde

Ali CANSU
Belediye Emekçileri Sendikası (BES) Başkanı Cansu Bozat, sonuç çıkmadığını anımsattı. Sendika olarak yapacaklarını yaptıklarını, halkın kentine sahip çıkması gerektiğini anlatan Bozat, gereksiz emekçilerin, milyon TL'ye iltiyaz duyulduğunu belirten Bozat, kasada tek kuruş olmadığını, belediye gelen paraların çoğunun "overdraft" hesabına atıldığını ifade etti. Savaş zaman o gün gidip işbaşı yapacaktı. Yine Lefkoşa'da çöpler birikecek. Lağınlar yollara akacak. Bugün belediye herkes ikinci bir iş

Lefkoşa Türk Belediyesi'nde yaşanan olaylar ve belediyenin içinde bulunduğu duruma iki sayıdır bu sayfalarda yer veriyoruz. Konu o kadar ciddidir ve o kadar sıkıntılıdır ki sorun bir türlü bir çözüme kavuşturulamamış ve gündemdeki yerini uzun bir süredir korumaktadır. Geçtiğimiz aylarda yayımlanan sayıştay raporuyla birlikte belediyedeki yolsuzluklar tekrardan gün yüzüne çıktı. Cemal Bulutoğulları'nın belediyeyi nasıl yönettiği/yönetemediği ve nasıl batırdığı ayan beyan ortadadır. Maaşlarını alamadıkları için perişan durumda olan belediye çalışanları, haklarını ararken işbirlikçi UBP tarafından polis dayatısından da geçirildiler. Evlerine ekmek götüremeyen belediye çalışanlarının sorunu aylar sonra geçici olarak çözüldü ve alamadıkları iki aylık maaşları ödendi. Ancak sorun burada bitmiyor. Kasasındaki tek bir kuruş dahi kalmayan Lefkoşa Türk Belediyesi daha sonraki aylarda çalışanlara ödemesi gereken maaşları yine ödeyemeyecek durumdadır. Hal böyle olunca da yeni bir kriz kapımızı çalıyor. Olan yine emekçilere oluyor.

kktc-Kürdistan

kktc futbol milli takımı geçtiğimiz aylarda Kuzey Irak'ta düzenlenen bir turnuvaya katıldı.

Ve orada kiminle maç yaptı biliyor musunuz? Hani şu Türkiye'de adını ağzınıza bile aldığınızda anında hapsi boyladığınız Kürdistan ile.

Ülkemizde TC tarafından öyle çirkef bir sistem kurulmuş ki... Düşünün; kktc'yi tek tanıyan ülke Türkiye Cumhuriyeti. Milliyetçiliği artırmak için ağzından “ambargolar” lafını düşürmeyen ve sürekli olarak bunu bir istismar malzemesi olarak kullanan kim? Yine onlar. Peki madem ki kktc sizin biricik yavru vatanınız ve bu yavrunuzu sizden başka kimse tanımıyor, üstüne üstlük ambargolarla ezim ezim eziliyor, neden alıp milli takımınızı gulup burada kktc milli takımıyla maç yapıyorsunuzuz? Tüm dünyaya ibret olsun. Bir yavru bu kadar sahipsiz bırakılır mı? Bakın böyle sahipsiz bırakırsanız o da gider sizin tanımadığınız Kürdistan ile maç yapar. Şanlı milliyetçilerimiz bu durumu nasıl karşılayacaklar ve bunu nasıl hazmedecekler diye düşünürken aldığım habere hiç şaşırmadım. kktc futbol federasyonu'nun binası kimliği belirsiz kişilerce kundaklandı. Peki nereden rahatsız oldu bu işi yapanlar da federasyon binasını ateşe verdiler? Kürdistan'dan mı yoksa? Yavruları onlara ihanet mi etti yoksa Kürdistan'la maç yaparak. İşte bakın, kurduğunuz bu çaprik düzen döndü dolaştı yine sizin yüzünüze tokadı vurdu. Daha ne tokatlar yiyeceksiniz, durun bakalım.

SPOR

Dany, Gala

Finalin adı: "KKTC-KÜRDİSTAN"

Kuzey Irak'ta gerçekleştirilen SC Uthmaniyah Kupası finalinde, milli takımımız rakibi "Zahedan" 2-0 mağlup oldu. Kktc milli takımı adına Dany yazdı. Dany yazdı.

“EYLEMCE”: Müzikal Muhalefet

Cemre Mor
cemre.mor@gmail.com

“Biz dahil olduğumuz eylemlere müzisyen olarak değil eylemci olarak katılmayı tercih ediyoruz. ... anti-kapitalist, cinsiyet ayrımcılığına karşı, anti-otoriter, anti-faşist, feminist, ekolojist, anti-militarist bir cephede uzlaşıyor ve eylıyoruz.”(tayfa bandista) (1)

Müzik, yaratıcı bir ifade biçimidir. Özellikle 60'lı yıllardan itibaren müzisyenler ve kitleler hayata ve sisteme dair isyanlarını müzikal dışavurum aracılığıyla dile getirmişlerdir. 70'lerde savaş karşıtları ABD'de mücadeleyi yükseltmiş ve bu kapsamda festivaller düzenlemişlerdi. 2000lerde ise Irak işgalinin yarattığı ivme ile savaş karşıtı hareket tüm dünyaya yayılmış ve Türkiye'de de çeşitli festivallerle karşılık bulmuştur. Latin Amerika'da Victor Jara, İnti-İllimani, Quilapayun, Mercedes Sosa gibi devrimci müzisyenler halkın şarkılarını söylemiş; Yunanistan'da Theodorakis, müziğiyle cunta karşıtı direnişin sembolü olmuştur. Grup Yorum ise 1985'ten beridir meydanları kızıla boyamakta, şarkılarıyla Türkiye halklarının kardeşliğini ve emperyalizme karşı mücadeleyi savunmaktadır.

Bu tür konser ve festivaller bir eylem biçimi; müzisyen ve dinleyenler eylemci, notalar ve sözler slogandır. Yaratıcı muhalif ruhun şenlikli isyanı, kapitalizmin eğlence sektörüyle bir değildir. Yani, *Barışarock*çuların da dediği gibi: “Eğlence değil, eylemce!”

Vietnam Savaşı Karşıtı Hareket

70'lerin Vietnam savaşı karşıtı barış konserlerine, 1969'da “Barış ve Müzik İçin” sloganıyla New York'ta yapılan Woodstock Festivali en iyi örneklerden biridir.

Vietnam Savaşı sürmekte, gençliğin savaş karşıtı hareketleri dünyanın her yerindeki protestolarla birlikte devam etmekteydi. Joan Baez, Santana, Jimi Hendrix gibi müzisyenlerin de katıldığı konser gününe kadar 186.000 bilet satılmasına rağmen bir gün önce organizatörler konser alanındaki bariyerleri sökerek festivalin ücretsiz olacağını açıklayınca üç günlük festivale yarım milyon kişi katılarak savaşa karşı oluşan gençlik hareketinin kitleselliğini göstermiş oldu.(2)

Latin Amerika: Nueva Canción

Latin Amerika'da İnti-İllimani, Quilapayun, Victor Jara, Mercedes Sosa gibi müzisyenlerin dahil olduğu *Nueva Canción* (yeni şarkı), Latin Amerika'daki sosyal ayaklanmalarda güçlü rolü olan bir halk müziği hareketidir.

Şili'de, Victor Jara ve İnti-İllimani 1970 seçimlerinde *Unidad Popular*'a destek için konserler düzenlemiş, şarkılar yazmış, seçimlerin sonunda Salvador Allende

liderliğe gelmişti. Victor Jara ve İnti-İllimani; yoksulluğa karşı ve mücadele adına söyledikleri şarkılarla, halkın zaferini dünyaya duyurdu. 1973'deki darbeye Victor Jara öldürülürken, İnti-İllimani ve Quilapayun yıllarca sürgünde kaldı.

Nikaragua'da 1979'daki Sandinista Devrimi'nin ardından CIA destekli kontraların saldırıları başladı. Ekonomik abluka altına alınan ve iç savaşla yüzleşen ülkede insanlar olası bir ABD müdahalesinden korkuyorlardı. 1983 nisanında Nikaragua'da devrimci bir dayanışma konseri düzenlendi (“*Abril en Nicaragua*”). El Salvador, Venezuela, Brezilya, Porto Riko, Uruguay, Küba, Meksika ve Arjantin'den *Nueva Canción* hareketini benimseyen müzisyenlerin katıldığı konser büyük bir güç gösterisi oldu, alandan “*No Pasarán!*” (Geçemeyecekler!) diye bağırانların sloganları yükseldi. Konser, müzik aracılığıyla enternasyonalist dayanışmanın önemli bir örneği olarak tarihe geçti.

“Barışarock”

İlk kez “Rock Şişede Durmaz” sloganıyla çıkmış olsa da Barışarock, “Rock'n Coke”un alternatifinden çok daha fazlası oldu. 2003-2008 yılları arasında, “ABD müdahalelerine, İsrail şiddetine, sendikasıızlaştırmaya, paralı eğitime, cinsiyetçi baskılara, ırk ayrımcılığına, yoksulluğa, açlığa, adaletsizliğe, militarizme, özelleştirmelere, küresel iklim felaketine, milliyetçiliğe, nükleer santrallere”(3) karşı çalarak, söyleyerek, dinleyerek ve sloganlar atarak direnenlerin festivali, bir toplumsal muhalefet hareketine dönüştü ve o dönem Türkiye'deki savaş karşıtı, tezkere karşıtı hareketin bir bileşeni oldu.

Kapitalist ilişkilere karşı Barışarock, her yıl sponsorsuz organize edildi. İlk iki yılda masrafların karşılanması için katılanlardan ücret alınsa da üçüncü festivalden itibaren yiyecek-içecek satışından gelen gelirle festival giderlerinin karşılanabileceği görülünce festivalin ücretsiz yapılması kararı alındı.(4) Türkiye'nin bilinen birçok grubu festivalde ücretsiz sahne aldı. Barışarock ilke olarak “asla ticari olmamayı” benimsedi, “kazanılacak(!) paraya el

sürmemeye ve her artıyı barış için değerlendirmeye” söz verdi. “Zorunlu kalemler dışında her şeyi dayanışma kültürüyle çözdü.”(5)

Sanateylem / Para!

Darbecilere karşı, savaşa karşı, işgale karşı, emperyalizme karşı, bağımsızlık için, dayanışma için, veya başka bir kültür ve başka bir dünya için... Nedeni ne olursa olsun, eylem olarak organize edilen konser/festivallerde parasal konular, kapitalizmin “zaman harcama” sanayisinden, eğlence sektöründen farklı düşünülmelidir. Bu tür eylemlerde ticarileşmemek ilke alındığından, masrafların karşılanabilmesi (yani ses sistemi, sahne, ışık, tanıtım, uzaktan gelecek müzisyenlerin ulaşım, konaklama, yiyecek-içecek masrafları vb.) dışında gelir sağlama/artıda olma hedefi yoktur; asla kar edilmez. Yapılan eylemde özne olmak ve/veya dayanışmak için sahneye çıkan müzisyen-eylemcilere de bu mantıkla, masrafları dışında bir ödeme yapılmaz. Dinleyici-eylemcilerden ise “ücret” alınmaz, ancak başka bir yolu yoksa zorunlu harcamaları karşılamak için dayanışma katkısı olarak ve sadece gönüllülük üzerinden bilet satılır veya bağış toplanır. Yani müzisyenlerin emeği üzerinden ekonomik değer üretilmez, sahnede müzik yapan ile dinleyen arasında üreten-tüketen ilişkisi yoktur. En azından bugüne kadar müzik yoluyla mücadele edenler, konserleri bir eylem biçimi olarak gelenekselleştirenler, tarihe müdahale eden eylemleri örgütleyenler, bunu böyle yapmışlardır; farklı davrananlar da zaten amacına ulaşamamış, sesleri bugüne gelememiş, yitip gitmişlerdir.

(1) www.kaldiracdergi.com, “Geçecek körlük, tek çözüm birlik”

(2) www.sanatlog.com, “Barış ve Müzik - Woodstock (1969)”

(3) www.radikal.com.tr, “Eğlence değil eylemce”

(4) www.birgun.net, “Barışarock Coşarak”

(5) www.birgun.net, “Barışarock davetiyesi Birgün'le birlikte”

Dosya: Para-Eylem-Sanat

Baraka Kültür Merkezi olarak geçmişte aldığımız ilkesel bir tavrın sonucu olarak örgütsel bir yapı yarattık. Bugün ülkemizde küçük toplum olmanın ve bunun etkisi ile feodal ilişkilerle ortaya çıkan siyaset anlayışının sıkıntıları mücadelenin önünde engeller yaratmaya devam etmektedir. Biz ülkemizde kişilerle ilişkilendirilip sınırlandırılmayacak sol sosyalist bir siyasetin oluşması için mücadelemizi şekillendiriyoruz. Bugün karşılaştığımız tartışmaların kişiler üzerinden değil ilkeler üzerinden yürütülmesi için çaba sarfediyoruz. Gençlerin gelecekte devralacakları siyaset anlayışının feodal ilişkiler yerine ilkesel tutumlarla şekillenecek

bir siyaset yapma anlayışı olması, mücadelenin örgütlenmesi ve büyümesi açısından gereklidir.

Para, Eylem ve Sanat günümüz sol içi tartışmalarına ideolojik ve ilkesel bir yorum getirmek üzerine gündemimize aldığımız bir dosya konusudur. Sanatın yaratıcı ve eylemin dönüştürücü gücünü birleştirerek, halkımızın Kıbrıs'ın kuzeyindeki rejime öfkesini örgütlemek ve mücadelenin kıvılcımını yakarak büyütmek isteği ile hareket edilmelidir. Bununla birlikte sistemin bize dayattığı alışkanlıkların önüne geçerek Başka Bir Kültür'ü yaratmak, hedeflerimize ulaşmak için kullandığımız araç ve yöntemlerle doğrudan bağlantılıdır. Hedeflerin

doğru belirlenmesi, yöntemlerin ve araçların arzu ettiğimiz bağlamdan koparılması anlamı taşımamalıdır. Yürüttüğümüz faaliyet, konser olsun, şiir gecesi olsun, yürüyüş veya toplantı olsun; nasıl yaptığımızla ne için yaptığımız koparılamayacak şekilde bir diyalektikle birbirine bağlıdır. Bu anlamda hedef birlikteliği ile hareket ederken yürüdüğümüz yolu nasıl yürüyeceğimiz sorusu da üzerinde tartışılması gereken en önemli konu olmalıdır. Bu dosya konusu ile Kıbrıs'ta solun yapması gereken tartışmalardan birine yoğunlaşmak kaygısındayız.

Sanat eylemsel bir faaliyet olarak kullanılabilir mi? Böyle bir durumda parayla nasıl bir ilişki içinde olur?

Hüseyin Olgaçer: Kesinlikle kullanılabilir. Eylem biçimi olarak kullanılacaksa, para karşılığı olmamalıdır.

Hüseyin Gaburdi: Evet kullanılabilir. Fakat eylem para karşılığı olamaz. Hiç öyle şey olur?!

Sami Taşçı: Evet kullanılabilir. Ama para karşılığında değil, özgün olmalıdır.

Ertan Dolu: Kullanılabilir. Eylemden eyleme fark eder, para karşılığında olabilir. Örnek verecek olursak, tiyatro sahnesinde oynanan bir eylemdir ve oyuncunun da emeğinin karşılığını alması da normaldir.

Sanat ve Sokak

Nazen Şansal
nazen_sansal@yahoo.com

*Şarkılarımız
varoşlarda sokaklara çıkmalıdır!
Şarkılarımız
bir tek yüreğin
perdeleri inik
kapısı kilitli evinde oturamaz!
Şarkılarımız
rüzgara çıkmalıdır...
Nazım Hikmet*

İnsan var olduğundan beri var olagelen sanat, her dönemde ve toplumda farklılıklar arzemiş, insanlığın yaşama biçimlerine göre sanat biçimleri de sanata bakış açıları da değişken olmuştur. En basit tanımla "yaratıcı eylem" olarak tanımlanabilecek olan sanat, insanın doğayla karşılıklı etkileşiminin bir aşamasıdır ve toplumsal bir karakter taşır. Sanat, yaşamı insanileştiren ve insanı araştırmacı, yaratıcı, çok yönlü tümel insana ulaştıran bir olgudur.

Yaygın tarih, ezilenlerin değil egemenlerin kaleminden çıktığından geçmişe dönüp baktığımızda, tarihsel kırılma noktaları dışında, genelde sistemle uyumlu sanat akımları ve sanatçılar çıkar karşımıza. Aslında bir yanılsama olan bu durum, her dönemde egemen olan sanatın egemen güçlerin sanatı olduğu gerçeğine işaret eder. Dolayısıyla ezen-ezilen ilişkilerinin ortaya çıktığı andan başlayarak ezilenlerin sanatı da vardır tarih sahnesinin perde arkasında. İnsanlığın sığırayışlarında, mücadelenin yükselme dönemlerinde perde önünde de boy gösterebilmiş olan ezilenlerin sanatları, egemenlerin yöntemlerini ve estetik araçlarını değil kendine özgü sanatsal biçimleri yarattığı oranda etkileyici ve kalıcı olmuştur.

Sanat Mezat

Kapitalizmin en vahşi fakat en makyajlı yüzüyle pişkince sırtırmakta olduğu çağımızda "meta" ve "para" kalıplarına sıkıştırılan sanat, bir ticari işletme gibi karlı yatırımlar ve yüceltilmiş tüketim nesneleri sunuyor. 1990'lardan itibaren yükselişe geçen "çağdaş sanat piyasası", sanatı bir lüks, sanatçıyı da bir girişimci olmaya yönlendirmekte. Özellikle müzayede ve galericilik sistemlerinde fiyat, sanat tarihinin artık bir çek defteriyle ne kadar kolay yeniden yazıldığını göstermektedir. Öte yandan sanatı, ayıplarını örtecek bir toplumsal sorumluluk kılıfı olarak gören şirketlerle kol kola ilerleyen özel tiyatrolar, bir sürü aracı firmanın taşeronluğunda parlayıp sönen müzik starları, hükümetlere boynu kıldan ince yazarlar, bireyselliğe övgüler düzüp toplumsalı karalayan şairler,

- Fiyat, sanat tarihinin artık bir çek defteriyle ne kadar kolay yeniden yazıldığını göstermektedir.
- Ezilenlerin sanatları, egemenlerin yöntemlerini ve estetik araçlarını değil, kendine özgü ilişki biçimlerini ve sanatsal estetiği yarattığı oranda etkileyici ve kalıcı olacaktır.
- Sokaklarda üretim yapan resim, heykel, müzik, gösteri sanatçıları çoğaldıkça ve toplum tarafından kabul gördükçe sistemin euro euro dönen tekerine çomak sokmaya başladılar.

sanatsal üretimin girmiş olduğu halktan uzaklaşan yolu işaret ediyor.

Bu acımasız çağın sistemle sorunu olan sanatçıların ve sanat sever insanların omuzlarındaysa, kendi değerleriyle üretim yapmak ve kendi sanatsal estetiğini yaratmak sorumluluğu

İngiltere ve Filistin başta olmak üzere farklı ülkelerde yaptığı çarpıcı duvar resimleriyle ünlenen sanatçı Banksy, savaş karşıtı, ekolojist, hayvan haklarını savunan ve tüketim çılgınlığını eleştiren mesajlar vermektedir.

duruyor. Sistem, okullarıyla, askeri kurumlarıyla, sokaklardaki kameralarıyla, güler yüzle çalışmak zorunda bırakıldığımız şirketleriyle, içi boşaltılmış eşitlik, özgürlük gibi kavramlarıyla, beyinleri törpüleyen medyasıyla, kısacası en etkin araçlarıyla kendi için(e) hapsetmeye çabalıyor düş(ünme) gücümüzü. İnsan kalmakta direnenler, gökyüzüne bakıp bulutların ardındaki gökkuşağını görebilenlerse yeniye aramaya, güzeli yaratmaya devam ediyor.

Sokakta Sanat Ama Nasıl

Ticarileşen meta-sanat anlayışının yanı sıra, özündeki anlama uygun olarak

sanatını kamusal alana taşıyan, sokakları bir sanat galerisi, konser ya da tiyatro salonu gibi kullanan pek çok sanatçı ve aktivist de var. Haz duyma, kolektif üretme, halkla paylaşma ve içinde yaşadığı toplumun mücadelesinde paydaş olma gibi samimi duygularla yapılan bu tür sanatsal üretimler, hem biçim hem de içerik olarak yeni bir avangart tarzın kapılarını araladılar çoktan. Aralık kapıdan, yeniye en kolay adapte olan sistem karşıtı gençler girdi, hayatının her alanının özelleştirilmesinden, alınır-satılır hale getirilmesinden usanan halk girdi ve dahil oldu kapının dışındakilere. Sokaklarda üretim yapan resim, heykel, müzik, gösteri sanatçıları çoğaldıkça ve toplum tarafından kabul gördükçe sistemin euro euro dönen tekerine çomak sokmaya başladılar. Bu kamusal alandaki sanat da karlı olabilir, ticari ilişkilerin nesnesi haline gelebilirdi pekala... Keza sokaktan yükselmesi muhtemel aykırı seslerin tonu da değiştirilmeliydi. Kapitalizm koşullarını tam anlamıyla yaşamayan ülkemizde çok net görülmese de büyük kentlerde yapılagelen bianeller ve festivaller, sokak/halk sanatının anlamını çarpıtarak içini boşaltıyor. Emek sömürsü yapan sponsor şirketler eşliğinde, beyinleri yıkayan reklamlar arasında ve rekabeti körükleyen parasal ilişkiler ağında gerçekleşen bu gibi etkinlikler, mekan olarak kamusal olmakla birlikte içerik olarak hiçbir toplumsallık barındırmamaktadır. Sokakta da yapılsa, yine bir elit gruba hitap etmekte veya yoz bir eğlence anlayışıyla, sistem içi tutulmak istenen kesimlerin gazı alınmaktadır.

Yağmurdan kaçarken doluya yakalanmamak, sanatı dört duvar arasından çıkarınca kamusalallaştığı yanılışına düşmemek gerekiyor. Sanatın haraç mezat satılığa çıkarılmasındansa sokakta olması yeterli değildir; nasıl, kimin için ve kiminle birlikte yapıldığı gerçek anlamdaki kamusalılığı açısından önemli bir kriterdir. Sokak sanatı, kamusal değerlerle örüldüğü ve toplumsal mesajlarla bezendiği ölçüde halkın sanatıdır. Ezilenlerin sanatları, egemenlerin yöntemlerini ve estetik araçlarını değil, kendine özgü ilişki biçimlerini ve sanatsal estetiği yarattığı oranda etkileyici ve kalıcı olacaktır.

Sanatın Para İle İmtihanı

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Yorgun olmama rağmen, ona “alternatif sanat var mı?” diye sordum.

“Bizim zamanımızda böyle şeyler yoktu. Bunlar hep sonradan çıktı” dedi.

“Sanat insan içindi!”(1)

Para ve sanat nerede buluşur, nerede ayrılır?

Birisi metaların değişim değerinin ölçüsü, diğeri ise toplumsal birikimin estetik yansıması konumundaki bu iki olguyu buluşturmak mümkün müdür?

Aslına bakarsanız, sanatın kendisi değilse bile adına sanatçı denilen şahsiyet toplumsal üretimin belli bir aşamasının ürünüdür. Toplum ancak belli bir artı ürün biriktirmeye, bu ürünleri depolamaya ve yiyecek üretimine katkı yapmadığı halde besleyebileceği belli bir nüfus barındırmaya başladığı zaman sanatçılar da varılmaya başlamışlardır. Bu bağlamda toplumun manevi yaşamının üretilmesi ile bağlantılı sanat faaliyetinin, toplumun maddi yaşamının üretilmesinden ayrı düşünülemeyeceği söylenebilir. Ve elbette gene bu bağlamda, toplumun maddi yaşamının yeniden üretiminde günümüz için merkezi bir rol oynayan para ile sanatı birbirinden ayrı düşünmek olanaksız gibi görünmektedir.

Başka Alternatif Yok! Neo-liberal ideolojik hegemonyanın temel sloganıdır. Ve sadece günümüz siyasal ilişkiler dünyasında değil, günlük hayatın her alanında hala ezici varlığını devam ettirmektedir.(2)

Doğanın kirlenmekte oluşuna karşı bir şeyler mi yapmak istiyorsunuz? Bu iyi amacınıza ulaşmak için paraya ihtiyacınız var! Paraya ulaşmak içinse nereden geldiğine bakmaksızın fonlara başvurmalı, projecilik yapmalısınız! Çünkü başka alternatif yok! Mahallenizde daha yaşanabilir düzenlemeler olsun mesela bir çocuk parkı mı yapılısın istiyorsunuz, sendikal çalışmalarınızı mı yaygınlaştıracaksınız, ülkenizde çöp ayrıştırma tesisi mi yok, yollarınız berbat durumda mı, kanalizasyon mu yaptıracağsınız, eski eserlerin restorasyonu mu gerekiyor, hayvancılıkta modern uygulamaları mı yakalayamadınız? Bu iyi amaçlarınıza ulaşmak için paraya ihtiyacınız var! Paraya ulaşmak içinse nereden geldiğine bakmaksızın fonlara başvurmalı, projecilik yapmalısınız! Çünkü başka alternatif yok!

Sanatsal faaliyetlerin fonlanması da, UNOPS, UNDP, USAID gibi yapıların, veya Soros tipi uluslararası vakıfların temel faaliyet alanlarından biridir. Toplumuna faydalı olmak isteyen, yaşanan dönemin tinsel ihtiyaçlarına estetik biçimler içerisinde katkı koyma çabası içindeki sanatçılar, sanat örgütleri ve birlikler de birçok durumda pahalı bir faaliyet olan sanatlarını icra edebilmek için paraya ihtiyaç duyarlar. Oysa, “toplumsal faydası ne olursa olsun fon olarak projeler gerçekleştirmek, kendi öz gücüne ve örgütlülüğüne inanan, dışarıdan gelecek

yardımlara muhtaç kişi ve örgütler oluşturur. Bu gibi örgütler, halkın yararına olduğunu iddia ettikleri amaçlarını, halkın mütevazı kaynakları ile gerçekleştirmeye çalışmak yerine, bir misyoner anlayışıyla halkla yukarıdan bir ilişki kurarlar.”(3) Peki sanat niye fonlanır?

Çünkü sanatçı tehlikelidir. Her durumda baskıyla, zorlamalarla ve yasaklarla susturulamaz. Halkın yaşadığı sıkıntıları kendi teninde hissederek bir sanatçının polisle, hapisle, dayakla, ceza ile sustuğu görülmez pek... Aksine, bu örnekler tarihte öylesine sık yaşanmış, sürgünler, vatandaşlıktan çıkarılmalar, hapisler öylesine yer etmiştir ki sanatçıların kolektif hafızasında; sanatsal üretim için ödenmesi şart bir bedel, aşılması gereken bir eşik, verilmesi gereken bir sınav olarak kabul edildiği bile söylenebilir. O halde sopayla hizaya gelmeyecekleri, havuçla yanına çağırmak şart olmuştur egemenler için.

Bu yönetime direnmek bir açıdan daha zordur sanatçılar için... Bir kere karışımızdakiler düşmanca değil “dostça” yaklaşmaktadırlar... Çoğu durumda

samimiyetle katkıda bulunmak isteyen araçlar vardır ortada... Hem iyi amaçlarımıza ulaşmak için paraya ihtiyaç vardır, başka alternatif de yoktur! Fonlama yöntemi, projecilik uzak geliyorsa eğer onun da bir yöntemi bulunur, sponsorluk anlaşmaları yapılır! Sponsorlar parayı akıtırken, sanat ürünü bir reklam nesnesine dönüşür, halktan uzaklaşır...

Sanatçı mükemmeli arayan insandır biraz da... Toplumda, duygularında ve ifadelerinde mükemmeli arar sürekli... Ama halkın sanatçıları bilirler ki, halkın içinde yaşadığı koşullardan ayrı, o koşulların üstünde, o koşullardan bağımsızlık mükemmeli olmaz. Sanatın kendi başına, halktan ayrı bir amacı yoktur, olamaz. En azından halktan yana sanatçılar için böyledir bu... Ve sanat kendi içinde ve kendisi için bir amaç değil, toplumun içinde bulunduğu koşulların estetik yöntemlerle yansıdığı bir zeminde ifade bulan bir amaçtır. En azından halktan yana sanatçılar için böyle olmalıdır bu...

O halde, sanatın sanat olarak mükemmelleşmesine hizmet eden sponsorluk, fonlama, projecilik; sanatı halkın içinde yaşadığı koşullardan ayırarak onu kendi zemininden koparır ve salt estetik

haline getirir. Bu andan sonra mükemmellik; salt estetik olanın, salt estetik olan için mükemmeliğidir. İçerikten yoksun bir estetik hala sanat olarak ifade edilebilse de, gerçek bir mükemmellik sayılamasa gerek... Gerçek mükemmellik ise, halkın verili koşullarının içinden gelişen, o kısıtların ve zorlukların estetik düzeyde aşılması ile beslenen, üreyen, gelişen, büyüyen bir mükemmelliktir. Ne salt biçimden ibaret estetik ne de salt içeriğe dayalı slogan değil: Halkın verili durumunun estetik bir yansıması ve onun kendini görüp anlayarak kendi durumunu dönüştürmesine hizmet eden bir amaç olarak sanat...

Bu bağlamda toplumsal mücadelelerin üzerinde geliştiği bir zemin olarak kamusal kaynaklar, tüm diğer devrimci faaliyetler gibi sanatsal faaliyetler için de yararlanılabilecek bir alan sunar. Kamunun denetimine açık, halkın vergilerinden finanse edilen ve demokratik mekanizmalar yolu ile tartışılabilir kaynaklar olan kamusal kaynaklara erişmeye çalışmak, kamusal kaynakları bu şekilde yeniden örgülemek; zaten toplumsal mücadelelerin temel hedeflerinden biridir. Ve

bu hedefe ulaşmanın yolu, halkın en temel hakkı olan bu alanların halka iadesini ısrarla talep etmekten geçer.(4)

Ama günümüzde kamusal kaynaklar egemen sınıfların kontrolü altındadır. Kamusal kaynaklara erişmeye çalışmak ve bu kaynakların halkın denetimine geçmesi için mücadele etmek bir süreç olarak ilerlerken, egemenlerin direnişi kaçınılmazdır. Bu durumda sanatçı veya sanat örgütü açısından güvenilebilecek tek odak halkın kendisidir. Sanat ürününün sergilenmesi, halka sunulması sırasında, yeniden üretimini sağlayacak finansmanın halk tarafından sağlanması, yani dayanışma biletleri veya katkılar yolu ile halktan destek görmesi ise sanatın satışı olarak adlandırılmaz. Burada söz konusu olan, halkın kendine ait bir değeri

yaşatmasıdır.

Egemenler ve egemenlerin ideolojik hegemonyası altındaki sol liberaller istedikleri kadar “Başka Alternatif Yok” diye yırtınırlar... İstedikleri kadar “insan ile insan arasında çıplak öz çıkardan, katı nakit ödmeden başka bağ” tanımasınlar; istedikleri kadar “kişisel değeri, değişim değerine indirge”sinler ve istedikleri kadar “doktoru, avukatı, rahibi, şairi, bilim insanını kendi ücretli emekçileri konumuna” getirsinler.(5) Başka bir alternatifimiz vardır: O da “verili seçenekleri reddedip, yeni seçenekler yaratmak ve koordinatları değiştirebilmek iradesine sahip olmaktır.”(6)

(1) Özgür Toprak, Sanat Manat Kanat!, Argasdi, Sayı 23

(2) Münür Rahvancıoğlu, Günümüzün Felsefesi: BAY, Argasdi, Sayı 23

(3) Nazen Şansal, İsteyince Bir Yol Bulunur!, Argasdi, Sayı 7.5

(4) Kolektif, Hemen Şimdi, Argasdi Kitaplığı, 2011, Sayfa 80

(5) Marx-Engels, Komünist Manifesto, Eriş Yayınları, 2003, Sayfa 24

(6) Kolektif, Hemen Şimdi, Argasdi Kitaplığı, 2011, Sayfa 40

Yabancılaşmamış Emek: Üstü Kalsın

Celal Özkızan
celalozkizan@yahoo.com

Yaşamımızı sürdürürken, belli başlı durumları, olguları ve bilgileri ezelden beri öylelemiş ve her zaman da öyle kalacaklarmış gibi kabul ederiz. Emegin bir karşılığının olması gerekliliği, sözünü ettiğimiz kabullerden bir tanesi... Bunun da ötesinde, "emeğin karşılığı olarak para"yı kabul etmemiz vardır. Bunu, günlük hayattan örneklemek gerekirse; çocuklarının, bir emek türü olan sanata ilgi duymasına karşılık, çocuklarını "bu uğraşlar sana bir fayda sağlamaz, sana para getirecek işlere yönel" diye telkin etmeye çalışan aileler "iyi" birer örnek olacaktır. Onlara göre emek, paraya dönüşebildiği müddetçe anlamlıdır! Halbuki, "emeğin karşılığı olarak para" düşüncesinin normalleşmesi kapitalist toplumun ortaya çıkardığı bir durumdur. Ancak elbette kapitalizmden önce de para mevcuttu ve yine, kapitalizm ortaya çıktıktan sonra da, para ilişkilerinin varlığını sürdürdüğü kapitalist olmayan toplumlar da olmuştur/olagelmıştır.(1)

Şimdi, konuyu daha anlaşılır bir şekilde tartışabilmek için, "para"yı ve "emek"i tanımlamaya çalışalım. Para, her şeyden önce bir "araç"tır. Bunu şöyle açıklayabiliriz: Trampa dediğimiz takas usulü alışveriş; insanların ürettikleri ürünlerin mübadele edilmesi (karşılıklı olarak değiştirilmesi) süreci karmaşıktıkça, yetersiz bir yöntem olmaya başlamıştır. İşte para, bu yetersizliği aşmak üzerine üretilen yanıtlardan bir tanesidir (zira altın, gümüş gibi mübadele araçları da vardır). Para, "bir genel eşdeğer, yani bütün malların değişim değerlerinin

ifade edildiği"(2) bir araçtır. Kısacası "para", bir şeye karşılık geldiği için değerlidir; yani paranın kendisi değil, paranın ifade ettiği şeydir değerli olan. İşte bu yüzden, para bir araçtır.

"Emegin karşılığı olarak para" konusunu detaylandırmadan önce, para ve emek arasındaki ilişkiyi kurmamıza yardımcı olacak iki kavramdan söz etmek gerek: "Değişim değeri" ve "kullanım değeri". Kullanım değeri, "biyeylerin özel koşullarına göre farklılık gösteren, başka şeylerle karşılaştırma yoluyla ölçüsü belirlenemeyecek olan"(3) bir değerdir. Öte yandan, "bir metayı (pazar için üretilen mal, C.Ö.) başka metalarla karşılaştırarak bulduğumuz, sayısal olarak ifade edebildiğimiz değere de o metanın mübadele (değişim) değeri denir."(4) Alıntıyı yaptığımız kitaptan bir örnek verelim: Bir elmasın mı, yoksa bir ekmeğin mi daha değerli olduğu sorusuna net bir cevabı, ancak elmasın ve ekmeğin meta olduğu ve bir değişim aracı ile (örneğin para) ifade edilebildikleri bir toplumsal ilişki içinde verebiliriz. Zira elmasa da ekmeğe de, para cinsinden bir değer biçilmiştir ve bu ikisi karşılaştırılabilir. Bununla birlikte, kullanım değeri olarak ekmeğin ve elmasın, kişinin kendi iradesi ile içinde bulunduğu duruma göre değişebilir. Açlık içinde olan bir insanın ekmeğin ve elmasın arasında tercih yapmasını istediğinizde, ekmeği seçecektir; zira elmas, yenmez.

Gelelim emeğe... Emegin niteliği, yani emeğin ne olduğu da tarihsel koşullardan soyutlanamaz; yine de, bir canlı türü olan insana için olduğu için, belli başlı genellemeler yapılabilir. Bunun yanında, emek kendi içinde de çeşitlere ayrılır (ev içi emek, üretken olmayan emek, üretken emek...). Bu karmaşanın içinden daha

genel bir emek tanımı çıkarabilmek için, emeğe ontolojik olarak (emeğin varlığına ilişkin olarak) yaklaşalım. Emek, gündelik hayatta, "efor sarf etmek" anlamında da kullanılır. Buna karşın, bir canlı türü olan insan açısından emeğin ne önem ifade ettiğini anlamak için, daha özel bir açıklamaya başvurmalıyım. Diğer canlı türleri (hayvan, bitki...), insandan farklı olarak, doğayı dönüştüremezler ve belli bir döngü içinde yaşarlar. Öte yandan insan türü, doğayı dönüştürebilir (-ki insan da doğanın bir parçası olduğu için- kendini de dönüştürebilir), verili halde bulunan doğayı farklı şekillere sokma yeteneğine sahiptir. İşte insanın bu dönüştürme işine, "emek" diyebiliriz. İnsan, "şimdi doğayı dönüştürmeliyim" diye düşünerek emek harcamaz elbette! Bunun yerine, ihtiyaçlarını karşılamak için emek harcar, sonuç olarak da doğa dönüşmüş olur. Örneğin bir ağaç kökünden, bir masa yapılabilir. İşte ağaç kökünü masaya dönüştüren şey, insan emegidir.

İnsan; emegini, ihtiyaçlarını karşılamak ve ayrıca bundan zevk almak için de harcar. Bunun en güzel örneği, ilk çağlarda insanların, ihtiyaçlarını karşılamak için ürettikleri çanak çömleklerin üzerine çeşitli şekiller/figürler çizmeleridir. Ancak; kapitalist toplumlarda üretim; insan ihtiyaçlarını karşılamak için değil, pazar için, piyasa için yapılır. Üretimi gerçekleştirilenler -emekçiler- ise, artık üretimi kendileri/kendi ihtiyaçları için değil, patronları için, piyasaya sürülmek üzere üretirler. Bu yüzden de, kendi ürettikleri nesneye yabancılaşırlar. Emek insana içkin olduğundan, aynı zamanda, kendi emeklerine ve kendilerine de yabancılaşırlar. Artık "çalışma işçinin dışındadır (...). Onun için işçi ancak çalışma dışında kendine gelir ve çalışırken kendisinin dışındadır (...). Onun için çalışması gönüllü değil, zorlamadır; zorla çalıştırılır. Dolayısıyla bir ihtiyacın doyurulması değildir."(5) İşçiye, bu emeğinin karşılığında bir ücret verilir.

Sonuç olarak; para ile emek arasındaki ilişki, tarihsel bir üretim biçimi olan kapitalizm çerçevesinde, yukarıda anlatılanlar ışığında kurulur: Yabancılaşmış bir emek ve o emeğe verilen ücret; yani para... İnsan, kapitalist sistemde parayı, emeğinin değil, yabancılaşmış halde bulunan (ve ayrıca bir sömürü ilişkisi içinde bulunan) emeğinin karşılığı olarak alır. Zaten, yukarıda da açıklanmaya çalışıldığı gibi, emek insana içkin bir değer olarak, kendi kendine bir amaç taşır. Yani emeğe parasal bir değer biçilmesi mümkün değildir. Kapitalist toplumlarda karşılığında para getiren emek, özgürleştirici değil, yabancılaştırıcı emektir.

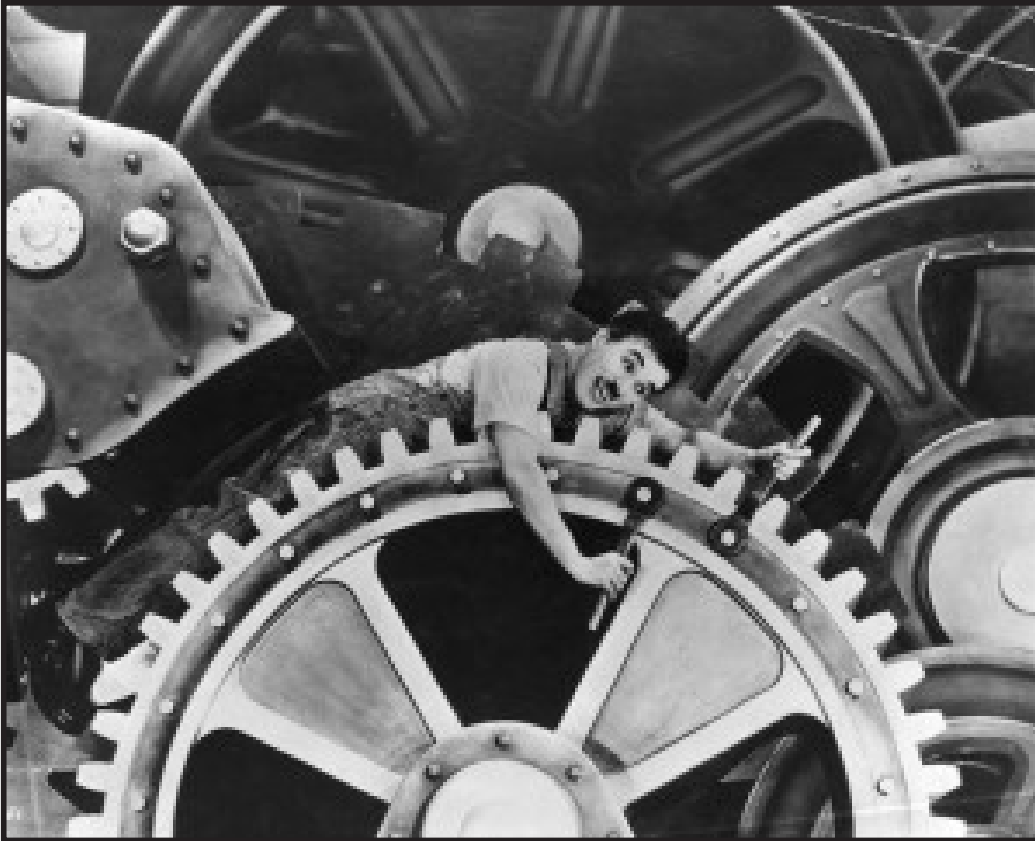
(1) Michel Beaud, Kapitalizmin Tarihi, Dost Yayınları, 2003

(2) Sadun Aren, Ekonomi Dersleri, İmge Yayınları, 2009, Sayfa 242

(3) Kapital Manga, Yordam Kitap, 2009, Sayfa 11

(4) a.g.e., Sayfa 12

(5) Karl Marx, 1844 El Yazmaları, Birikim Yayınları, 2009, Sayfa 78

Yöntemsizlik ve Tartışamama

Serdar Durukan
serdar_durukan@yahoo.com

Bir genelleme yaparak başlayalım: Her şeyin bir yöntemi vardır. Bu yöntemlerin bazıları, sık kullanımından dolayı o kadar normalleşmiş ve otomatikleşmiştir ki artık bir anlamda görünmez olmuşlardır. Örneğin; yürürken nasıl bir yöntem izlememiz gerektiğini düşünmeyiz. Ama bu yürümek eyleminin bir yöntemi olmadığı anlamına gelmez. Sağ adımın sol adım ile uyum içinde olması alışılmıştır ama bir yöntemle işaret eder. Benzer bir şekilde yemek yerken yutabileceğimiz büyüklükte lokmayı ağzımıza atıyor olmamız da yemek yemekle ilgili belli bir yöntemin zaman içinde gelişmiş olmasıyla ilgilidir.

Hepimizin kabul edeceği üzere benzer sorunlar için geliştirilen tamamen farklı yöntemler olabileceği gibi, temelde benzeşen ama belli başlı bazı noktalarda ayrışan yöntemlerin olması da gayet doğaldır. Bu sebeple mutlak doğru olan yöntemin hangisi olduğu sadece yöntemlerin kendilerine bakılarak anlaşılabilecek bir durum değildir. Yönteme ilişkin bir tartışma, olgulara hangi taraftan baktığımızdan tutun da, sonuçlarını nasıl yorumladığımıza kadar birçok başka değişkenin de dikkate alınmasının zorunlu olduğu bir durumdur. Bu nedenle bir yöntemin doğruluğunu ve gücünü açıklarken sadece karşıt bir yöntemle kıyaslama yapmak yeterli olmayacaktır.

Yönteme dair kısaca belirttiğim bu ön kabullerden sonra esas konumuza gelelim. Yönteme ilişkin bir yazı yazma fikri aslında son dönemde gerek sol içinde yaşanan tartışmalardan gerekse çok daha genele yayılmış olan bir tuhaflıktan doğdu. Bu tuhaflığı en kısa yoldan şu soruyla açabiliriz: "Biz neyi tartışıyoruz?"

"Biz neyi tartışıyoruz?" sorusu doğrudan doğruya yönteme ilişkin bir soru değil aslında. Ortaya çıkan tuhaflığa işaret eden bir soru bu. Ancak bu "soru", aynı zamanda ortada çok daha ciddi bir yöntem sorunu veya yöntemsizlik sorunu olduğuna işaret ediyor. Bir tartışmayı sürdürebilmenin en basit kuralı o tartışmaya konu olan olgunun belli bir bağlamda düşünülmesidir. Örneğin, sol içi bir tartışma hayal edelim. Ve diyelim ki tartışılan konu devlet kurumlarının özelleştirilmesi. Bu tarz bir tartışmada özelleştirmeye karşı çıkan bir gruba, "Nasıl yani, siz devleti mi savunuyorsunuz?" gibi bir karşı argümanla cevap vermek konuyu bağlamından koparmaktır. Konu neoliberal dönemde devlet kurumlarının özel sermaye'ye satılmasıysen, bir anda devlet gibi kapsamlı ve tarihselliği bakımından çok daha farklı bir tartışmaya konu olabilecek bir olguya temas etmek esas konunun tartışılmasını imkansız kılan bir durumdur. Ve bu yukarıda bahsettiğim "tuhaflığın" peydah olduğu andır aslında.

Peki bu tuhaflık nasıl engellenebilir? Özellikle sol içi tartışmalarda gerçekten verimli bir tartışma yapmanın zeminini nasıl oluşturabiliriz?

Bu noktada sanırım Marx'ın yöntemi üzerine söylenen sözlere bakmak lazım: Bertall Ollman'ın "Diyalektiğin Dansı: Marx'ın

Sol içi yaşanan tartışmalarda sorun karşılıklı anlayış ve hoşgörü sorunu değildir. Sorun varolan olguları, sorulan soruları, yapılan eleştirileri nasıl ve hangi yöntemle algıladığımız sorundur.

Yönteminde Adımlar" isimli kitabında nelerden bahsettiğine bakmamız yararlı olacaktır. Bunları bilmek daha sağlıklı sol içi tartışmalar yapmak için yeterli olacak mıdır bilinmez. Çünkü ilk başta belirttiğim gibi kendimize yöntem olarak belirlediğimiz şey ile gerçekte ne olduğumuz arasında güçlü ve karşılıklı bir ilişki vardır.

Ollman'ın kitabında Marx'ın yöntemine dair en önemli özellik bir konuyu ele alırken uyguladığı soyutlama pratiğidir. Soyutlamadan kasıt, en geniş anlamıyla bir parçayı bütünden ayırıp onun özünü anlamaya yönelik yapılan düşünsel etkinliktir. Soyutlama süreci birbiriyle bağlantılı ve ilişkili 3 farklı şekilde gerçekleşir. Bunlar; kapsam soyutlaması, genellik düzeyi ve konumlanma noktasıdır. Birincisi, yani kapsam soyutlaması derken anlatılmaya çalışılan, bir konuyu anlayıp tartışabilmek için onu belli bir zaman ve mekan kapsamında değerlendirmeye alarak konunun özgüllüğünü ortaya koyabilmektir. Bu sayede olguların bulundukları zaman ve mekana göre analizleri yapılabilir ve hem farklılıklarını hem de özdeşliklerini bunlardan bağımsız yorumlama şansını elde edebiliriz. İkincisi, yani genellik düzeyi soyutlaması ise; bize bütünden ayırdığımız parçanın yine bütün içerisinde hem bütünün kendisi ile hem de diğer parçalarla olan ilişkiyi anlamamızı kolaylaştırır. Örneğin, devlet ve kapitalist devlet arasındaki ayrımı yapabilmemiz bu soyutlama pratiğinin bir sonucudur. Son olarak, Ollman'ın konumlanma noktası dediği soyutlama süreci, başlangıçta belirleyeceğimiz bir bakış açısı ile aynı olgunun farklı görünümünü kavrayabilme olanağı sunar. Mesela ücret; sermaye sınıfı için üretim tarafından baktığımızda gider olarak algılanırken, tüketim tarafından

bakıldığında da aynı zamanda geliri de belirleyen bir olgudur. İşte konumlanma noktası, bu birbiriyle ilişki içindeki, aynı olgunun farklı görünümünü ayırt edip anlamlandırmamıza yardımcı olan bir düşünsel pratiktir.

Kimilerine göre bu "fazla teorik" ve "ayakları yere basmayan" düşünce sistemi Marksizm'in ayırt edici en önemli unsurlarındandır. Marx'ın, diyalektik yöntemi çalıştırırken uyguladığı soyutlama tekniği aslında Marx'ın en güçlü ve en ayırtıcı yanındır. Çünkü Marx kendisinde bir çok defa farklı olgular ve kavramlar için söylediği gibi, o güne kadar bulunmamış ve dile getirilmemiş gerçekleri icat etmedi. Marx, halihazırda varolan gerçeklikleri tam da yukarıda bahsettiğimiz (Marx'ın yöntemine dair çok daha kapsamlı bir analiz için Ollman'ın kitabının okunmasını öneririm) gibi belli bir sistematik içinde yorumlaması sonucu diğer tüm düşünürlerden farklılaşmış ve yeni bir akımın başlamasına öncülük etmiştir.

Yazının başında da dediğim gibi bir yöntemin mutlak doğru olup olmadığına karar vermek sadece o yöntemin ne olduğu ile ilgili değildir. Onunla birlikte aynı zamanda sizin ne olduğunuzla da ilgilidir. Marksizm Marx'ın ne dediğini bilmekten öte bugün olanları nasıl yorumlamamız gerektiği ile ilgilidir. Eğer sol içi bir tartışma yapacaksak sanırım en baştan belli bir yöntem ve sistematik içinde düşünebiliyor olmamız gerekir. Yoksa bırakın teorik bir tartışmayı, günlük hayatın içindeki ufak sorunları bile tartışıp çözemez hale geliriz. Son olarak şunu belirtmekte fayda var: Sol içi yaşanan tartışmalarda sorun karşılıklı anlayış ve hoşgörü sorunu değildir. Sorun varolan olguları, sorulan soruları, yapılan eleştirileri nasıl ve hangi yöntemle (veya yöntemsizlikle) algıladığımız sorundur.

Sanatçı Üzerine...

Halil Karapaşaoğlu
ruhsalkorku@yahoo.com

I.

Sanatçının toplumsal hayat içinde önemli bir rolünün olmasının nedeni nedir? Peki bu rolün kendisi neden "önemli" sayılmaktadır? Sanatçı; aydın ve entelektüel sıfatlarını kendi içinde bir arada barındırdığı zaman, toplumsal hayat içinde önemli bir role sahip olur. Onu önemli kılan da insanlığa karşı taşıdığı sorumluluktur.

Bir aydın ve entelektüel olarak sanatçı, "kendini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokar"; egemen iktidara karşı, her zaman duyuları açık olur. Hayatının her döneminde rejimin kuklası olmak yerine onu sorgular, sorunsallaştırır. Sanatçı, gerek kapitalizmde, gerek sosyalizmde kendi özerkliğini korumak zorundadır. Sermayenin ve devlet bürokrasisinin hegemonyası, sanatçının özerkliği üstünde baskı kurmamalıdır. Eğer böyle bir baskı durumu varsa, sanatçı buna karşı ayaklanarak, özgürlüğünü kazanmalıdır.

Sanatçı ve toplum arasında nasıl bir ilişki ağı örülmelidir? Sanatçı ve toplum arasında yatay ve karşılıklı bir ilişki ağı örülmelidir ki, bu iki özne arasında kurulacak etkileşim, ötekini araçsallaştırmamasın, nesne durumuna sokmasın.

Sanatçının; estetik değerden yoksun, sosyalist propaganda içerikli çalışmalar yapması toplumsal anlamda bir duyarlılıkla hareket ettiği ya da ezilenlerin yanında olduğu anlamına gelmez. Tam tersi, devlet bürokrasisinin askeri konumunda da olabilir. Ne yazık ki; liberal bir tavır alarak, sermayenin ona sunduğu olanaklardan büyülenerek, sermayenin propaganda aracına da dönüşebilir. Kendini toplumsal meselelerden liberal olmak adına soyutlayabilir...

Söylem olarak sanatçıyı bir kenara toplumu bir kenara koymak da çok doğru bir tavır değildir. Bunu bu şekilde düşünmek, dikey ilişkilerin kurulmasına zemin hazırlar. Toplum da sanatçı da ilahi, kutsanacak ve tapılacak şeyler olmamakla birlikte, her iki şey de birbirinden ayrı olarak konumlanmamalıdır. Örneğin, hayatını müzisyenlik yaparak kazanan sanatçıya, çalıştığı işletmedeki patronun, yatırımlarını yapıp yapmaması sorunu, aynı işletmedeki, temizlik emekçisi için de geçerlidir. Yani, sanatçının kendisi de üretim ilişkilerinin içinde olduğundan, toplum ve sanatçı birbirinden ayrı düşünülemez. O yüzden sanat için sanat, toplum için sanat tartışmaları sağlıklı değildir. Zaten sanatçı dediğimiz özne, hayatını kazanmak için üretim ilişkilerine girmekte, diğer emekçiler gibi sömürülmekte ya da aşağılanmaktadır. Bu sebeptendir ki varoluşsal olarak sanatçı, toplumdan bağımsız düşünülemez. Her müzisyenin sanatçı olmadığı gibi her şair, her tiyatro oyuncusu da sanatçı değildir. Sanatçıyı sanatçı yapan entelektüel

kişiliğiyle birlikte, toplumsal ya da evrensel sorunlara karşı duyarlı olması, iktidar ilişkilerini sorgulaması, dünyaya karşı kendini sorumlu hissetmesidir.

II.

Sanatçı üretim ilişkilerinin içinde yer alırken, onun da emeğinin sömürülmesi söz konusu olduğundan, ürettiği çalışmalar da taraftır. Üretilen şeylerin taraflılığından dolayı, bu üretimleri eylemsel tepkiler anlamında da düşünebiliriz. Düzenlenen savaş karşıtı bir konser, grevlerde sokaklanan bir tiyatro oyunu, faşizme karşı yazılan bir şiir, emek sömürüsüne karşı yazılan bir öykü, sanatın eylemsel olarak cisimleştiği alanlardır. Bu demek değildir ki, sanatçı sadece savaş ve faşizm karşıtı üretimler yapar. Sanatçı; zaman kavramı, mekan kavramı ve daha birçok kavramla konu üzerine yoğunlaşabilir! Sanat çalışmaları ister istemez, sanatçının konumundan dolayı doğallığında eylemsel niteliktedir. Çünkü sanatçının ürettikleri onun hayata bakışını aktarmakla birlikte, onun tavrını da ortaya koymaktadır.

III.

Sanatsal yaratıcı protestolar, ülkemizde yeni yeni zemin bulmaktadır. Son zamanlarda Belediye Tiyatrosu ve Baraka Tiyatro Ekibi'nin eylemlerde oynadığı ilgi çekici sokak tiyatroları, sokaklarda gördüğümüz feminizm temalı çizimler, ara bölgede yapılan "Barış için Grafiti" gibi etkinlikler bu tip eylemliliklere örneklerdir. Ancak postmodern tehlikenin kol gezdiği bu çağda, sokak sanatının mikroalanlara hapsolarak sistemin genelini görememesi mücadelenin önündeki en büyük engellerden biri olacaktır. Bu sebeple, sanatçıların bir örgüt çatısı altında, sistemin bütününü hedef alan bir perspektifle

hareket etmesi gerekir. Ancak bu şekilde sanatın/sanatçının özgürleşmesinde yol almak mümkün olabilecektir...

Sanatsal yaratıcı protestoların bugün yaşadığımız coğrafyada henüz yaygınlaşmamış olmasının en büyük nedenlerinden biri birçok sanatçının iktidarla hesaplaşmak yerine onun gölgesinde var olmayı tercih etmesidir. Sergi açılışlarına politikacılar davet edilmekte, bürokratlara tablo satabilmek adına onların önünde eğilip, politikacının yüzüzlüğüne rağmen onlara karşı tavır alınamamaktadır. Ama istenirse bizim memleketimizde de çok çeşitli yaratıcı sanatsal eylemler yapılabilir. Örneğin, meclisin, elçiliğin duvarlarına grafitiler çizebiliriz! Cumhurbaşkanı'nın her sabah sarayından çıktığında okuyabileceği şiirleri duvarlara yazabiliriz. Grev alanında grevle ilgili karikatür sergisi açabiliriz. Banka ya da bir şirket açılışında, politikacıların, komutanların bulunduğu kokteyllerde tiyatral oyunlar oynayabiliriz. Mendillere kısa öyküler yazıp, meclise taş atarken bu mendillerin paraşüt şeklinde iktidarın kafasına düşmesini izleyebiliriz. Politikacıları sergi açılışlarına davet edip, onlarla orada yapacağımız kolaj çalışmalarıyla kendilerini rezil edebiliriz. Ya da Dikilitaşın olduğu yere bir ring kurup, Başbakan Küçük'ü boks maçına da çağırabiliriz!

Sanatsal yaratıcılığın sınırı sanırım hayallerimizin sınırındır. Ancak her şeyden önce, sanatsal yaratıcılığın gelişebilmesi için hayal edilen eylemlerin hayata geçmesi, böyle bir kültürün başlangıcına öncül olmamız gerekmektedir.

Yaz, 2012
Hamitmandrez

Müdür Bey 5 Numaralı Kasaya Gelebilir misiniz? YAZAR KASADA TANIMLANAMAYAN BİR ŞEYLER VAR!

Ali Şahin
aiossemeon@hotmail.com

Üniversitede olduğum yıllardı. Arkadaşımla beraber öğrenci yurdundaki odasında haberleri izliyorduk. İzlediğimiz haber; sağlık hakkının paralı hale getirilmesine karşı yapılan bir eylemle ilgiliydi. Ben de gayri ihtiyari her şeyin paralı hale getirildiğinden yakındım ve "Paran yoksa artık öleceksin!" şeklinde tepkimi dile getirmiştım. Arkadaşımla da buna karşılık "Tabi oğlum akli olan kazanır. Bak gör yakında oturduğumuz banklar bile paralı olacak" şeklinde cevap vermiş ve sistemden memnuniyetini dile getirmişti.

Sistem gerçekten de arkadaşımın söylediği gibi çalışıyor. Yani her şey parayla alınıp-satılabilen bir meta haline getiriliyor. En basitinden en komplike görünen ihtiyaca kadar her şey alınıp satılabilen birer meta yani mal haline getirilirken, aynı zamanda metalaştırılan her şeyle birlikte toplumun kafasında da bu metalaşma durumu tıpkı arkadaşımın olduğu gibi normal bir hal alıyor. Dolayısıyla insanın, insan onuruna yakışır bir şekilde yaşamasının ön koşulu para haline getiriliyor. Örneğin beslenme, barınma, eğitim, sağlık, sanat, sosyalleşme (1), iletişim, ulaşım, eğlence... Her şey sermayenin kapsama alanı içine çekilirken paran yoksa bunları elde edememen meşru görülüyor. Ancak sermaye her ne kadar çok güçlü bir saldırgan dalgası yaratsa da, onun da çaresiz kaldığı ve parayla satın alamadığı değerler vardır. Dayanışma, kolektivite, yaratıcı ruh ve bunun gibi değerler paranın satın alamadıklarının başında gelir. Dayanışmanın ortaya çıkış koşulları incelendiği zaman neden dolayı metalaştırılamayacağı daha net görülür.

Sermaye ile halk arasında olan sömürüye dayalı eşitsiz ilişki, doğal olarak bir ezen ve ezilen ilişkisi yaratırken, yine doğal bir sonuç olarak ezilenlerin direnişini de beraberinde getirmektedir. Sadece insanın değil, insan dışındaki bir çok canlının da zor koşullar altında, karşılıklı yardımlaşma yani dayanışma birincil başvurduğu yöntemdir. Ancak bir yaşam belirtisi olan dayanışmanın bilinçli hale getirilmesi insanı insan yapan en temel özelliklerinden biridir. Peki herkesin olumlu yaklaştığı dayanışma, tam olarak nedir? Örneğin maddi durumu yerinde olan birinin bir dilenciye para vermesi bir dayanışma mıdır? Bu sorunun cevabı kesin bir şekilde "hayır"dır. Çünkü dayanışma eşitler arasında olan yardımlaşma biçimidir, yani yardım eden ve edilen hiyerarşisini dışlar. Halbuki herhangi bir tehlike karşısında ortak hareket ederek kurtuluşunu sağlayabileceğinin farkında olan insanlar gerçek bir dayanışma örneği sunarlar. Birbirleriyle dayanışan kişi ve kurumlar karşısındakine yardım ederken hiyerarşiye dayalı bir yardım anlayışından çok,

kendine kendine yardım etmiş bir anlayışla hareket eder. Bu nokta, dayanışmanın maddi durumu yerinde birinin yardıma muhtaç birine yardım etmesinden farklı kılan yanını gösterir ve dayanışan tarafların bütünleşmesinin bir ifadesidir. Dayanışma, vurgulanan sebeplerden dolayı, alınıp satılabilen bir meta haline dönüştürülemeyecek durumdadır. Ve onun bu pozisyonu onu sadece ezilenlerin aracı haline getirmektedir. "Tüm bu sebeplerle dayanışma hala ezilenlere ait, egemenler tarafından içi boşaltılmış bir kavramdır. Egemenler kendi sınıfsal/bireysel çıkarları için işbirliği çağrılarında bulunurken, dayanışma ezilen kesimlerin/sınıfların temel direniş silahı olmaya devam etmektedir."(2)

İnsanın yaratıcı ruhu da paranın gözünü diktiği şeylerin arasındadır. Ancak insanın toplumsal ilerleme için ortaya koyduğu değerler paha biçilmezdir. Bireyin yaratıcı ruhu toplumun özgürleşmesinde hayati bir rol oynar. Yaşadığı koşulların değiştirilmesinde çıkış yolları açan bu özellik en zor durumlarda toplumu aydınlatan bir ışık gibidir. Bu yaratıcı ruh sanattan, siyasete yaşamın bir çok alanında toplumlara yön verir. Örneğin sanat insanın düşüncelerini estetik yollarla aktarırken dönüştürücü bir rol da oynar. İçerisindeki yaratıcılığın satın alınamamasından dolayıdır ki sanat, her dönem egemenlerin korktuğu ve baskı altına alarak engellemeye çalıştığı bir faaliyettir. Son dönemlerde Türkiye'de sanatın üstündeki baskıların sebebi tam

olarak bundan kaynaklıdır. Ancak tüm bunlara rağmen insan özellikle sanatın yardımıyla baskılara karşı yeni yöntemler bulmuş ve böylece ilerici fikirleri dile getirmektedir. Bu dile getirmede insanın yaratıcı ruhunun katkısı yadsınamaz ve bu ruh kesinlikle paranın satın alabileceği bir meta değildir. Kolektiviteyi de destekleyen insanın yaratıcı yanı, dayanışma gibi ezilenlerin konumundan ötürü onların etkili bir silahı durumundadır. Egemenlerin aksine ezilenler, eşit olmayan koşullarda savaşım verdikleri için yaratıcılıklarıyla tarih boyunca yeni yöntemler geliştiren taraf olmuşlardır.

Yukarıda bahsettiğimiz kavramlar ve daha bir çok değer, insanın özgürleşme sürecindeki rolünden dolayı ezilenlerin araçlarıdır. Bu değerler parayla satılabilecek ya da elde edilebilecek değerler değil aksine metalaşmaya karşı mücadelenin etken araçlarıdır. Sol bu değerlere sarılmak zorundadır. Çünkü bu değerleri yükseltebildiği oranda mücadelesi yükselecek ve sisteme karşı bir alternatif olabilecektir.

(1)Sosyalleşmeden kasıt yalnız bireyin hayatın içindeki aktivitelerle katılabilmesi değildir. Kapitalist sistem bu aktiviteleri paralı hale getirirken aynı zamanda birey arası ilişkileri de meta ilişkilerinin zeminine çekiyor.

(2)Kolektif, Hemen Şimdi, Argasdi Kitaplığı,2011, Sayfa 34

Ülkemizin Önemli Değerlerinden Tiyatro Sanatçısı Yaşar Ersoy İle Ülkemizde Sanata Bakışımız ve Sanat-Eylem-Para İlişkilerini Konuştuk

Ropörtaj: Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Kıbrıslı Türklerde sanatçıya bakış açısını nasıl değerlendiriyorsunuz? Toplumun ve devletin tutumunu ayrı ayrı ele alabilir misiniz?

Kıbrıslı Türklerin sanata bakış açısı genel kesim açısından yeterli düzeydedir diyemeyiz. Çünkü çeşitli sıkıntılar vardır. Bu sıkıntılar eğitim sistemimizden kaynaklanır. Toplumumuza baktığımızda toplum felsefe dışı yaşıyor. Düşünce üretiminde, ülkemiz üniversiteler ülkesi olmasına rağmen, ki tırnak içinde söylüyorum, bir akademik yapı oluşmamış düşünce üretilmiyor durumdadır. Bir ülkede üniversiteler ve eğitim öncelikli ekonomik sektör olarak görülüyorsa, hükümet edenler böyle görüyorsa, toplum buna inandırılıyorsa, ticari kaygılar devreye giriyor ve eğitim metalaşıyor demektir. Eğitim artık satılıp alınabiliyor demektir. Bugün baktığımız zaman üniversite eğitimi tartışılıyor ve düşünce üretimi yok. Yani felsefe dışı yaşayan bir yapı vardır. Bugün için diyorum. Dün de aynıydı bugün de aynı. İkinci husus estetik dışıdır. Toplumun estetik değerlerden nasip almadığı görünüyor. Çevre planlaması yoktur. Şehirlerine bakıyoruz düzeni, planlaması yoktur. Tarihi ve kültürel mirasın korunmasına bakıyoruz herhangi bir duyarlılık görmüyoruz. Çevre kirliliğine bakıyoruz estetik dışıdır. İnsan ilişkilerine bakıyoruz estetik dışıdır. Trafikteki ilişkilere bakıyoruz estetik dışıdır. Saygısızlık vardır güzel duyudan yoksundur, bütün yaşam biçimi vandalca bir yaşam biçimidir. Sadece yolların yetersizliğinden değildir ölüm canavarı haline gelmemiz. Dağlarımızı yokeden bir toplum ve bunu teşvik eden bir devlet vardır. Zeytin ağaçlarımızı yeşil doğamızı yok ediyoruz. Hem doğanın estetiğinden hem de insanın güzel sanatlarda yarattığı estetikten yoksun yaşıyoruz. Bunun yerine vandalca bir yaşam sürmekteyiz. Bir diğeri ise etik dışı yaşıyoruz. Baktığımız zaman bütün ilişkilere ahlak dışıdır. Siyaset ahlak dışıdır. Partiden partiye geçme genel geçer bir durum haline geldi. İhalelere bakıyoruz her birinin altında bir usulsüzlük ya da rüşvet var. Bireylerin toplumsal ilişkilerinde de bir çok etik dışı örneklerle karşılaşılıyor. Bireyin yozlaşması, dejenere olması, kendi değerlerini kaybetmesi, kendi ülkesine yabancılaşması, kendi tarihine coğrafyasına yabancılaşması, hepsinin kökeninde etik kurallarının kaybolması var.

Bu toplum özellikle 1974'de bir milat yaşadı. 1974 öncesi herkes mücahitti ve o günün şartlarında emperyal güçler iki toplumu çatıştırdı. Gerek iç dinamikler gerekse de dış güçler iki toplumu böldü. 1974 sonrası ise gönüllü olarak yapılan herkesin özellikle milliyetçilerin ve ırkçıların övündüğü o mücahitlik yıllarını, vatan görevi dedikleri olguyu dönüp satılığa çıkarttık, sattık. Neyle satık? Puanla satık. Bu puanlar araziye çevrildi veya büyük işadamlarına satıldı onlar büyük arazilere çevirdi. Yani o zaman demek ki paralı asker olduk. Övünmesinler çünkü o yaptıkları görev para ile satın alındı. Yani 1974 sonrası bütün değerler, her şey satın alınabilir oldu yani ganimetle eşdeğer tutuldu.

Bu bağlam içerisinde toplum değerlerini kaybetmeye başladı. Türkiye'de yapılan bir faşist darbe var. 12 Eylül 1980'de. Türkiye'nin emeğe dayalı, sınıf bilincine dayalı dinamiklerini 12 Eylül ile kesmek istediler. Toplumu hizaya getirmek istediler. Hizaya gelen toplumu kontrol ederek globalleşen neoliberal politikalar içerisinde Türkiye'yi hizaya sokup işte bugün özelleştirme diye konuştuğumuz politikaları devreye soktular. Son olarak bu politikalar AKP versiyonu ile uygulanmaktadır. Özelleştirelim, devleti küçütelim, emeği sömürelim ve değerini sıfırlayalım. Bu noktadan baktığımızda bunun Kıbrıs'a da yansımaları oldu. 1981 seçimlerine müdahale edildi, siz niye üretesiniz dediler, memur olun dediler, Sanayi Holding iflas ettirildi ve dağıtıldı. Turizm İşletmeleri batırıldı ve dağıtıldı. Bugün Elektrik Kurumu'na, Telefon Dairesi'ne ve diğer kamu işletmelerine

aynı oyun oynanmaktadır. 1985-86 dönemde Özal'ın ülkemize ziyareti ile başlayan oyun hala oynanmaktadır. Bilinçli bir şekilde Kıbrıslı Türkler üretim dışına itildi. Memurlaştırıldı.

Verili düzeni biz de toplum olarak yeterince sorgulamadık. Mücahitlik puanı dediler, kabul ettik. Memur olacaksınız dediler, kabul ettik. Peşin ödeme dediler, kabul ettik. 1'e 2 emeklilik dediler, kabul ettik. Her seçim arifesinde bu topluma bir rüşvet verildi. Seçim rüşvetini alan toplum da bunları kabul etti. Sadece Ankara ve buradaki işbirlikçi hükümetleri de eleştirmeyelim, evet Ankara ve buradaki hükümetler bu sistemi oluşturdular ama toplum olarak da bu ganimet düzeninden nemalanmak için bu verilen rüşvetleri kabul ettik. Şu anda da iyice tükenme noktasına geldik.

Bu noktada da toplum sanata nasıl bakıyor, devlet sanata nasıl bakıyor dediğimizde cevap hiç iyi bakmıyor ya da zaten alakaları yoktur. Gündemlerinde yoktur. Sanatı sadece eğlence olarak düşünüyorlar. Devlet sanata nasıl bakar sorusuna çok somut bir örnek

vereyim. 13 yıl önce yanan devletin tiyatro binası hala enkaz durumundadır. Temizlenmemiştir. Devletin, Devlet Senfoni Orkestra ve Korosu vardır. İlk akla, binası vardır veya salonu vardır, 30-40 kişilik sanatçısı vardır gibi şeyler gelir. Toplam 2 personeli vardır. Bugün kültür sanata ayrılan 2012 bütçesine baktığımızda çerez parası bile olmayacak bir miktar görüyoruz. Devletin dernekler yardım fonu vardır yani toptasak onu da ya 200 bin TL'dir ya da 250 bin TL'dir. Rakama bak. Onu bile; bu bizdendir, bu bizden değildir, bu marjinaldir, bu değildir diye bakarak ayırırlar. Sanatın özgürlüğüne müdahale ederek ayırırlar. Anti-demokratik bir şekilde devlet sanata bakıyor. Devlet sanata 7-79 sayılı kamu yasası çerçevesinde yani memurmuş gibi bakıyor. Üç kez kurultay yapıldı bu ülkede. Oybirliği ile kararlar alındı ve resmi gazetede yayınlandı. Ancak bunlardan bir teki bile hayata geçirilmedi. Hatta biz artık üçüncü kurultayı protesto ettik bu yüzden. Katılmadık. Devlet sanata eğlence olarak bakar. 5 yıldızlı casinolu otellere gelen şarkıcılara sanatçı olarak bakar. Onların gecelerinde bulunmaktan da övünç duyarlar.

Toplumda ise bütün bu çarpık sistemin içerisinde çok az sayıda insan gerekli özeni gösteriyor ancak büyük bir çoğunluk ne yazık ki bu sistemde bu çürümüş, yoz ve rezil sistemde toplum da sanata düzgün bakamıyor. Sistem her şeyi metalaştırıyor yani satılabilir ve satın alınabilir bir hale getiriyor.

Sanata bakış açısı böyle olduğu için haliyle sanatçıya bakış açısı da farklı olmuyor. Yine de biz Lefkoşa Belediye Tiyatrosu olarak kendi seyircimizi oluşturduk. Kendi çizgimizle, kendi sanat anlayışımızla, kendi koyduğumuz sanatın evrensel kuralları ve normları ile sanatımızı seyirciyle buluşturmaya devam ediyoruz. Bunu da inadına yapmaya devam edeceğiz.

Sanatçı mücadeleye nasıl katkı koyar? Sanatçının eylemci yönü nasıl ortaya çıkar?

1974 sonrası ada bölündü ve Kıbrıslı Türklerin büyük bir kısmı kuzeyde toplandı. Kuzeyde toplanma da bir toplumsal dinamizm yarattı ve bu dinamizm ile birlikte bir örgütlenme dönemi başladı. Toplum ganimet de olsa Sanayi Holding, narenciye vs. ile birlikte üretim içerisine girdi. Ürettiğini de satıyordu. Avrupa ülkelerine de Ortadoğu ülkelerine de satıyordu. Bu üretim dinamizmi içerisinde sanat ve sanatçı da payına düşeni aldı. Nedir payına düşen sanatçıların? Örgütleniyor sanatçılar. İlk kurdukları örgüt Çağdaş Sanatçılar Derneği'dir. Çağdaş Sanatçılar Derneği o dönemde toplumcu gerçekçi sanat çizgisinde toplumun içinde bulunduğu koşullarda şiir, edebiyat, fotoğraf, tiyatro yapıyordu.

1980'lerde de bu böyle devam ediyor. Ancak 1980'de 12 Eylül Darbesi sonrası müdahalelerle yavaş yavaş değişime uğruyor. Eylemlerin içerisindeydi sanatçı, sokaktaydı sanatçı, meydandaydı sanatçı, köy köy gezerdi şiir günleri düzenlerdi, turnelere çıkardı, tüm halka ulaşırdı. 1 Eylül Dünya Barış Günü olsun veya 1 Mayıs olsun orada vardı. Hatta şiiri ile resmi ile çocuk haklarıyla vardı. Sanatçıların önderliğinde Çocuk Hakları Mücadele Komitesi kurulmuştu. 12 Eylül Darbesi'nin etkileri ile apolitizasyon çalışmaları ve çarpık neoliberal ilişkilerin

karabulut gibi üzerimize çökmesi ve ganimet düzeni ile birlikte toplumun üretimden koparılması sanatçıları da ben merkezli egosantrik yapılar içerisine çekti. Toplumcu gerçekçi çizgiden uzaklaştırdı. Dağılarak örgütlerinden koparttı. Örgütsüzleşerek, atomize edip parçalara ayırarak artık globalizasyonun içerisinde postmodernizmin de gelmesi ile zaten neoliberalizmin de sanata yansması postmodern yaşam olgusunu ortaya çıkardı. Bu postmodern yaşam; örgütsüzlük ve bireyselleşme getirdi ve en önemlisi de toplum adına bir şey söylememe gayreti içerisine giren sanatçı salt biçim arayışına girdi. Yani toplum adına toplumsal meseleler adına bir şey söylememe gayreti içerisine girerken sanatçı salt biçim derdine düştü. Oysa sanatın öz ve biçim ilişkisi çok önemlidir. Öz ve biçim ilişkisini yoğurarak sanat yapabilirsin. O diyalektik ilişkiyi kurarak sanat yapabilirsin aksi taktirde hüner gösterisi yapmış olursun, sadece biçimi ortaya koyarsan. Sanatın mutlaka biçime, estetik anlamda biçime ihtiyacı vardır. Aksi taktirde didaktik, kuru, sadece bir konferans vermiş olursun ama özden de soyutlarsan içerikten de soyutlarsan sirk cambazına dönersin, hüner gösterisi olur. Bana ne sen hünerli isen. Önemli olan o hünerle içeriğe dair, öze dair ne söylediğindir. Süreç içerisinde sanatçı böyle bir yola saptı. Dağıldı, yalnızlaştı, atomize edilip parçalandı. Bir şey söylememe derdine düştü. Toplumla bağını kopardı. Güzel şiir yazıyor, güzel resim yapıyor, güzel şarkı, güzel müzik de yapabilir toplumsal bir işlevi yoksa bana ne onun güzelliğinden. Bertolt Brecht şöyle der: "Sanat, en yüce sanat olan yaşama sanatına hizmet etmek için vardır." Ben hep kendime bu sözü düstur edinmişimdir.

Meselemizi buradan düşünüp bir de sınıfsal bakış açısı katabilirsek işte sanatın toplumsal işlevini de görebilirdik. Vardı, ama bahsettiğim nedenlerden dolayı hem eyleminden hem de kendi özünden koptu sanat. Yalnızlaştı. Bugün baktığımızda sanatçıyı eylemler içerisinde gerek birey olarak gerek örgütlü anlamda göremiyoruz. Spontan birkaç arkadaşı tenzih ederek söylüyorum bunları. Genel anlamda baktığımızda ne yazık ki sanatçıyı öyle bir eylem içerisinde göremiyoruz.

Lefkoşa Belediye Tiyatrosu son yapılan grevlerde belediye emekçilerine destek vererek bir de sokak tiyatrosu gerçekleştirdi. Baraka olarak biz de çeşitli eylem ve mücadelelere müziğimizle tiyatromuzla destek vermeye çalışıyoruz. Sanatçının geçimini sağlamak ve üretimine devam etmek için yaptığı konser, sergi, albüm, oyun vs. çalışmaları yanında çeşitli eylem ve mücadeleler ile dayanışmak veya eylem ortaya koymak için yapılan faaliyetlerde para ile ilişkisi nasıl olmalıdır?

Baraka, amatör sanat çalışmaları yapan bir örgüttür, Lefkoşa Belediye Tiyatrosu ise profesyonel çalışan anayasal ve kamusal bir kuruluşur arada bir statü farkı vardır. Lefkoşa Belediye Tiyatrosu sivil bir toplum örgütü olmamasına rağmen ilk defa yapmamıştır bunu. 1980'lerde kültür yozlaşmasına karşı sokak eylemleri yaptı. Ülkücüler taşlı sopalı yol kesti. Geçmiş yıllarda 1 Mayıs'larda meydanlarda yer aldı. Tiyatro yürüyüşleri eylemleri yaptı. Barış için Sanat İniyatifi'nin adı altında mücadeleler verdi. Lefkoşa Belediye Tiyatrosu ilk kez yapmamıştır bu eylemleri toplumcu gerçekçi bakış açısı temelinde. Geleneğinde vardır. Bunları yapmak kolay değildir. Neden kolay değildir? Çünkü LBT resmi bir kuruluştur. Her kurum

kuruluş bunu yapamaz. Bu gücü nereden alır LBT? Kendi sanat dinamiğinden, kendi yaptığı işe inancından. Dernek olduğu zaman çok daha rahat hareket edilir. Kamusal bir kuruluş içerisinde bu şekilde hareket etmek gerçekten çok zordur ancak LBT'nin 32 yıllık tarihine baktığımızda benzer örneklerden onlarca görürüz. Bu farkındalığı ortaya koymak açısından bunları söylemek gerekirdi.

Elbette sanatçı ister amatör olsun ister profesyonel olsun; amatör bir sanatçı örneklersek Baraka, bir oyun sahneledi. Bir emek vardır. Emeğin değerini vermek açısından düşünersek, (bu ülkede emeğin değeri verilmiyor sanat emeğinin değeri hiç verilmiyor. Çoğu insan sanat emeğinin farkında bile değil) bu noktada eğer emeğini koyarak bir şey yapıyorsa bir gösteri sunuyorsa normal, rutin programının içerisinde ister amatör ol ister profesyonel ol, o emeğin karşılığı olarak bir fiyat biçersin. Örneğin biletin ile bunun karşılığını alırsın. Örneğin ressamın veya şarkı yaptın o emeğinin karşılığı ne ise fahiş olmamak kaydı ile talep edersin çünkü o senin üretimine devam edebilmen için gereklidir de. Ancak mesela 1 Mayıs gibi veya 1 Eylül Dünya Barış Günü gibi veya sendikaların emeği savundukları bir mücadelede veya haksızlığa karşı bir dayanışma için oraya giderek bir tiyatro yapacaksam, bir şarkı söyleyeceksem, bir başka etkinlik yapacaksam buna karşı para teklif etmek etik değildir. Çünkü orada dayanışmanı bildiriyorsun. Biz LBT olarak böyle zamanlarda KTÖS ile yaptık, KTAMS ile yaptık, dedik ki bu oyunu oynayalım gelin salonumuza elde ettiğimiz geliri de o sendikaya bağışlayalım. Dayanışma adı altında yapılan etkinlikten, amatör olsun profesyonel olsun, para talep etmek etik değildir. Ancak rutin programın içerisinde, sen etkinlik düzenliyorsun gösterilerini planlıyorsun, sunuyorsun o sanat emeğinin karşılığını ne ise ücreti talep edeceksin ki emeğinin karşılığını alsın. Bizim nedir kavgamız; bir fabrika işçisi bir tarım işçisi veya bir dairedaki sekreter hangi üretim ilişkisi içinde isterse olsun bir iş yapıyorsa maaşını, ücretini almalıdır. Almadığı zaman da eyleme gidersin, grev yaparsın, protesto edersin. Bizim yaptığımız emek değil mi? Sanat emeğidir. Daha zordur, daha güçtür, daha az bulunur. Bu emek yaygın bir emek de değildir. Bugün ILO'nun kriterlerine baktığımızda en zor ve riskli iş olarak bir; maden işçileri, iki; seks işçileri, üç; tiyatroculuk görülür. Bilimseldir bu. Sanatçının emeği ister şair olsun, ister müzisyen olsun, ister tiyatrocusu olsun, ister ressam olsun ne isterse olsun sanat emeğidir. Onun karşılığını da talep etmek, emeğinin karşılığını talep etmektir. Ama bir dayanışmada bir etkinlik yapıyorsan eğer dayanışmanı bildirmek için yapıyorsun. Bundan eğer para talep edersen ahlaksızlık olur. O zaman da dayanışmanı bildirmiyorsun demektir oraya gidip başka bir şey yapıyorsun bir şey satıyorsun demektir.

Argasdi'nin dosya konusunu belirlerken tam da söylediklerinizle bağlantılı sol içi bir tartışmanın bizi yönlendirdiğini söylemeliyim. Yurtdışından enternasyonal dayanışma anlamında gelen sanatçılara yol, konaklama ve yeme içme masrafları dışında para ödenmemesi ile ilgili bir ilke belirlenmesi için Baraka'nın önerisi üzerine alevlenen ve hala devam eden bir tartışma. Sanat-Eylem-Para ilişkisine bu açıdan baktığımızda neler söyleyebilirsiniz?

Bununla ilgili geçmişteki bir pratikten örnek vereyim. Mesela sendikaların ve örgütlerin oluşturduğu Sendikal Platform gibi yapıların, 1

Mayıs Tertip Komitesi'nin, 1 Eylül Dünya Barış Günü Kutlama Komitesi'nin düzenlediği etkinliklerde sanatçılarımızı da çağırırlar orada bir etkinlik yapalım diye. Bir de Türkiye'den çağırırlar. Derler ki Türkiye'den gelen sanatçılara ücret vereceğiz. Konaklaması, yolluğu ve çıkarsa da bir gösteri veya etkinlik yapacak anlaştıkları kadar bir de ücreti, para yani. O zaman Kıbrıslı Türk sanatçı da der ki; niçin? Tamam yol ücretini anlıyorum, konaklamasını ve işe-ibadesini anlıyorum. Tamam tabi ki ödenecek. Ama etkinliği yaptı diye ona bir ücret verirsiniz? Tamam ben de bir etkinlik yapıyorum o zaman. Ha! Yaşar bizdendir, Ahmet bizdendir, Hüseyin bizdendir onlara para vermeyelim. Şimdi dayanışma ise, bu bir enternasyonal bir düşünce içerisinde algılanıyor ve harekete geçiliyorsa bu olmaz. Yarın beni de çağırırlarsa bir başka yere ki gitmiştik Aziz Ener, Neriman Cahit ve ben savaş karşıtı bir organizasyona bize yatı ve yemeğimizi ödemişlerdi, o kadar. Katıldık bildirimizi de sunduk, onun dışında da para talep etmedik. Kıbrıslı Türk bir sanatçı da der ki; o sanatçı da, ben değil miyim? Niçin bir ayırım yapıyorsun, eğer enternasyonal düşünüyorsun ve bir amaç uğruna, bir ideal uğruna dayanışma yapıyorsak ve buna da fikren hemfikirsek o zaman fikir birliğimiz yürek birliğimiz de olacak. Parayı da karıştırmamak gerekir. Eğer yurtdışından gelen sanatçıya para verirsın ve yanına Kıbrıslı sanatçıyı da koyarsın ve ona vermezsin o mağdur olur. Onu aşağılamış olursun. Onu değersizleştirmiş olursun.

Hepsine para ödenirse nasıl olur?

O komitenin ilkesidir. Ben dayanışma günü düzenliyorum der. Emeğinin karşılığıdır. Konser vereceksiniz der ve yapar. Ya da o etkinliğin bir bütçesi vardır. Pankartı yazılır. Boyası alınır, çivisi alınır, tahtası alınır, podyumu kurulur, ses düzeni kurulur. Bunlara para harcanıyor. Bu bütçe içerisinde moral mükafat olsun diye bir miktar ayırmak isterim. Sanatçı o zaman şunu der: Hayır dayanışma için geliyorum, para istemem. Bana sorarsan dayanışmasını bildirecek olan insan, ister yurtiçinden olsun ister yurtdışından bir şey almamalı yani bu bir dayanışmadır. Yurtdışından gelecek olan insan uçak biletidir, konaklamadır; onları verirsın. Ama şuna da anlayış gösteririm, oturur o tertip komitesi veya organizasyon komitesi, gelecek olan sanatçılara da ayırım yapmaksızın bütçede yer verir. Ayırım yapılmasına da karşıyım. Bu bizden, buna nazım geçer vermeyeyim, buna vereyim bu gibi suistimaller hoş olmaz. Komitenin kararına anlayış gösteririm ama kişisel olarak görüşüm dayanışmada, alınmamasıdır. Ama bizde genelde yurtdışından gelen sanatçılara para verilirken Kıbrıslı Türk sanatçılara verilmemektedir. Eğer ilke olarak para vermeyi koyduysan eşit davranacaksın. Eğer biz eşitlikten bahsediyorsak, emeğin hakkından bahsediyorsak veya bir dayanışmadan bahsediyorsak bu kriterlere göre hareket etmemiz gerekir.

Bu toplumun en büyük günahlarından biri ister sanatta olsun, ister bilimde olsun, ister politikada olsun, nerede isterse olsun kendi ülkesinin değerine değer vermez. Ben kendi ülkemın insanına değer vermezsem başkası nasıl değer verecek. Bu eleştirmeyeceğiz demek değildir. Eleştirmemiz gerekirse eleştireceğiz tabii ki. Eğer bu toplumun değeri varsa o değerleri korumamız ve geliştirmemiz gerekir. Örgütler, devlet, sendikalar, partiler, bireyler değerli kılacak. Toplumun değer üretmesinin koşulu budur.

1 Mayıs'ta Sokaklarda

Her yıl olduğu gibi bu yıl da İşçilerin Uluslararası, Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs'ta sokaktaydık. Lefkoşa Otobüs Terminali'nde buluşan Baraka aktivistleri coşkulu bir şekilde Kuşulu Park'a yürüdü. Ardından diğer kortejlerle birlikte daha kitlesel bir yürüyüşle Sarayönü'ne ulaştı. Konuşmaların ardından sahne alan Sol Anahtarı toprağı terleriyle sulayan göçmen işçileri, öğretmenleri, öğrencileri, kamu emekçilerini ve sendikasıız özel sektör çalışanlarını selamlarken; ODTÜ Omorfo Kampüsü öğrencilerinin "Tayyip Burdayız Kıbrıs Halkının Yanındayız" pankartına polis tarafından el konulmasını kınadı.

“Savaş Baba” Sahnelendi

Baraka Tiyatro Ekibi, uzun ve yoğun bir çalışma döneminin ardından, ünlü Yunanlı oyun yazarı Yakovos Kambanellis'in yazdığı “Savaş Baba” adlı oyunu sahnelledi. Mayıs ayı boyunca her Salı ve Cumartesi gerçekleşen gösterimlere 1000'e yakın izleyici katılmıştır. Savaşları ve işgalleri gülmeceyle harmanlayarak eleştiren ve barış temasını işleyen “Savaş Baba”, seyircisini hem eğlendirdi hem de düşündürdü. Gösterimlerin bitmesinin ardından Baraka Tiyatro ekibi çalışmalarına devam edecek.

Dünya Sanat Günü

Baraka, 15 Nisan günü, Kalavaç köyünde, Dünya Sanat Günü nedeni ile düzenlenen festivale katıldı. Burada sahne alan Sol Anahtarı, gerek albümlerinde yer alan gerekse de devrimci şarkılardan oluşan repertuarıyla güzel bir dinleti sundu. Konser sonunda sahnede “Petrol Uğruna Ülkene Kıyma” pankartı açılarak bir sonraki hafta sonu düzenlenecek “Geleceğimize Sahip Çıkalım Pikniği”ne de çağrı yapıldı.

Ücretsiz Sinema

Kesintisiz devam eden en eski etkinliğimiz Sun-İzle-Tartış kapsamında, Nisan ayında yönetmenliğini Panikos Chrissanthou'nun yapmış olduğu, yurtlarının huzurlu döneminde birbirlerine bağlanan fakat daha sonra arkadaşları olmaksızın bir çeşit sürgünde yaşamaya zorlanan iki insanın öyküsü “Akamas” filmini izledik. Mayıs ayında Baraka Tiyatro Ekibi'nin Savaş Baba isimli oyunu sahnelendiği için Sun-İzle-Tartış etkinliğimizi gerçekleştiremedik. 2 Haziran Cumartesi akşamı ise, Mustafa Kenan Aybastı'nın yönetmenliğini yaptığı, Türkiye'de gerçekleşebilecek bir devrimin hayata ve sokağa nasıl yansıyabileceğini, sıradan insanların, işçilerin, gençlerin, emeklilerin hayatlarında neleri değiştirebileceğini anlatmaya çalışan “Devrimden Sonra” izlendi ve tartışıldı. Temmuz ayında ise yaz kursları süresince belirlenecek bir çocuk filmi izleyeceğiz. 4 Ağustos'ta da, Baraka Film Atölyesinin üretimi olan “Sayın Komutan” Baraka'da gösterilecek.

Dolum Tesisi İstemiyoruz

İşbirlikçi UBP hükümetinin Yedikonuk bölgesinde petrol dolum tesisi kurmak istemesi üzerine yapılan eylemlere devam edildi. Bölge halkının örgütlenerek oluşturduğu Petrol Dolum Tesisine Hayır İnisiyatifi'nin de daveti ile 22 Nisan'da Yedikonuk köyünde, tesisin yapılması planlanan yerde bir pikniğe katıldık. Burada Sol Anahtarı'ndan arkadaşlarımız şarkıları ile ekolojik talana karşı sesimizi bir kez daha yükselttiler. Ayrıca pikniğe katılan çocuklarla “doğa sevgisi ve petrol tesisi” konulu resim etkinliği de gerçekleştirdik.

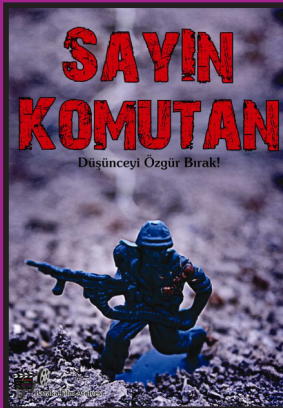
Bu bağlamda yapılan bir diğer protestoyu da Büyükkonuk Eko-gün'de gerçekleştirdik. Petrol Dolum Tesisine Hayır İnisiyatifi'nden diğer örgütlerin temsilcileri ile alanda buluştuk ve Turizm Bakanı konuşma yaparken PETROL UĞRUNA ÜLKENE KIYMA yazılı pankartı açtık. “Petrol Uğruna Ülkene Kıyma” şeklinde slogan attıktan bir süre sonra da eylemi sonlandırdık. Daha sonra konuşma yapan AKP işbirlikçileri, dolum tesisinin yerini değiştirmeye karar verdiklerini açıkladılar. Bilindiği gibi petrol dolum tesisinin yeri ikinci kez değiştiriliyor. Baraka, doğaya zararlı dolum tesisi projesine direnmeye ve direnenlere birlikte hareket etmeye devam edecek.

Baraka'dan Özeleştir

Baraka Kültür Merkezi olarak, 14 Ağustos 2010 ve 14 Ağustos 2011 tarihlerinde Anti-Militarist Barış Harekatı adı altında düzenlenen eylemlerin organizasyonunda yer aldık. Anti-Militarist Barış Harekatı, 14 Ağustos 1974 tarihinde adımıza düzenlenen 2. Harekat'ın yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen ve Şafak Nöbeti adı altında şovenizmin yükseltildiği etkinliklere alternatif olarak adımız Kıbrıs'ta barış, yeniden birleşme, askersizleşme talep eden bir ortak organizasyondur. Diğer yandan bağımsız ve halkları kardeş bir ada yaratma mücadelemizin sadece mücadelenin niyetleri ile değil yöntemleri ile de doğru bir temelden kurgulanması gerektiği bizim için şarttır. Bu bakış açısıyla kendimizi tekrar değerlendirdiğimizde, geçen iki yılda Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliklerinde sahne alan gruplara ücret ödenmesinin hata olduğunun farkına vardık. Mücadele etiğine uygun olmayan pratiğimizi devam ettirmemek adına da Baraka Kültür Merkezi olarak Anti-militarist Barış Harekatı organizasyonundan çekildik ve bizimle aynı düşüncede olan örgütlerle birlikte halkımızın bağımsızlık ve yeniden kardeşleşmesi mücadelesine devam edeceğimizi, bu mücadelede simgesel bir önemi olan 14 Ağustos tarihinde de eylemde olacağımızı, yayınladığımız “Özeleştirimiz”le bildirdik. Özeleştir metnimizi bu sayımızda paylaşıyoruz. Ayrıca internet sitemizden de ulaşabilirsiniz.

Katledilişlerinin 50. Yılında Avukatları Anma

1962 yılının 23 Nisan gecesi Kıbrıs'ta Lefkoşa'da; halkların kardeşliği ve barış için mücadele eden iki ilerici Kıbrıslı Türk avukat Ayhan Hikmet ve Ahmet Muzaffer Gürkan eli silahlı tedhiş örgütü tarafından katledilmişti. Bizler de, içinde Baraka'nın da olduğu demokratik kitle örgütleriyle birlikte, Kıbrıs Türk Öğretmeler Sendikası merkez lokalinde araştırmacı yazar Ahmet An ile Aydın Hikmet'in konuşmacı olarak katıldıkları bir anma gecesi düzenledik.

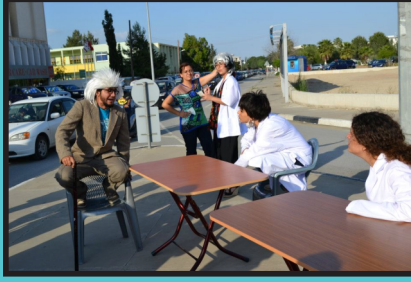
Sayın Komutan

Baraka Kültür Merkezi Film Atölyesi'nin hazırladığı “Sayın Komutan” isimli film, 7. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin Uluslararası “Kısa Metrajlı Film” kategorisinde gösterildi. “Sayın Komutan”, 27 Aralık 2011'de, Baraka aktivisti Halil Karapaşaoğlu tarafından yazılan açık mektubun gazetelerde yayınlanmasının ardından yaşananları anlatmaktadır. Filmimizi 4 Ağustos Cumartesi 20:00'da İzle-Tartış etkinliğinde göstereceğiz. Hepinizi bu filmi izlemek ve tartışmak için, Barakaya bekleriz.

Ücretsiz Sağlık Hakkımız

UBP hükümetinin, devlet hastanelerinde sağlık hizmetleri için para talep etmesinin ardından "Sağlık Haktır Satılamaz" sloganı çerçevesinde Baraka Kültür Merkezi'nin başlattığı eylemlilikler devam etmektedir. Mağusa Devlet Hastanesi'nde bir eylem gerçekleştirilerek poliklinik içerisinde ve önünde bildiri dağıtıldı, Lefkoşa Devlet Hastanesi önünde ise pankart açılarak bir eylem gerçekleştirildi.

Bu kapsamda, Lefkoşa ve Mağusa Devlet Hastanelerinde bildiri dağıtarak sağlık hakkı mücadelesini devam ettiren Baraka, Sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütleriyle "Sağlık Haktır Satılamaz İniyatifi"nin kuruluşunda yer almıştır. İniyatif, 17 Mayıs günü gerçekleştirdiği protestoda Başbakanlık kavşağında bildiri dağıtmış, pankartlar açmış ve Baraka Tiyatro Ekibi de neoliberal politikaları ve sağlığın piyasalaştırılmasını anlatan üç kısa tiyatro oyunu sokaklamıştır. İlgili videoyu web sitemizde izleyebilirsiniz.

Yaz Kursları

Son yıllarda ülkemizde, okulların tatil olmasıyla birlikte Kur'an kursları düzenlenmeye başlandı. Sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de tepkilerini göstermişler, engellemeye çalışmışlardır. Ancak tüm protestolara rağmen işbirlikçi hükümetler tarafından bu uygulamaya göz yumulmaktadır. Bu bağlamda da Baraka Kültür Merkezi olarak, ilk kez öğrencilerimize yönelik kendilerini geliştirebilecekleri, yeteneklerini ortaya koyabilecekleri ve sağlıklı sosyal ilişkiler kurabilecekleri bir yaz kursu düzenleme kararı aldık. 2 Haziran'da başlayıp 7 Temmuz'da küçük bir şenlikle tamamlamayı hedeflediğimiz kursta, eliş-resim, müzik-koro ve tiyatro çalışmaları yapmayı programladık. Mahallemizde dolaşıp çocuklarımızı bu kurslara davet ettik ve bir ay boyunca "birlikte üretmek" üzerine çeşitli çalışmalar planladık. 7 Temmuz da düzenleyeceğimiz şenliğin duyurusunu ve haberlerini gazetelerden, internetten takip edebilirsiniz. Geleceğe duyarlı herkesi şenliğimize ekleriz.

Asimilasyon Üçlemesi

Baraka Film Atölyesi'nin kolektif bir çalışma sonucu oluşturduğu "Asimilasyon" temalı üç kısa film 30 Haziran'da Baraka'da gösterildi. Film sonrası katılanlarla birlikte ülkemizdeki asimilasyonun boyutları ve yarattığı koşullar hakkında konuşuldu.

Belediye Emekçileri Yalnız Değildir

Günlerce maaşlarını ve sosyal sigorta gibi yatırımlarını alamayan Lefkoşa Türk Belediyesi emekçileri haklarını alabilmek için haftalarca süren grev ve iş yavaşlatma eylemleri gerçekleştirdiler. Her türlü hak arama mücadelesini faşizan yasa ve icraatlarla durdurmaya çalışan UBP hükümeti; iş, emekçilerin lehine olan yasaların uygulanmasına gelince her türlü gayri yasal müdahaleyi yapmaktan çekinmemiştir. Üstelik bir de grev yasağı getirerek haklı direnişi engellemeye çalışmıştır. Baraka ise bu süreçte, emekçilerle birlikte eylemlerine katılarak onlarla birlikte yürümüş, sloganlar atmış, sokak tiyatrosu ve Sol Anahtarı konserleriyle egemenlere karşı tepkisini göstermiştir. Sendikal Platform'un başlattığı, belediye emekçilerine gıda yardımı kampanyasına "Dayanışma hem Sokakta Hem Mutfakta" diyerek katkı koymuş, toplanılan yiyecekleri belediye Emekçileri Sendikası'na ulaştırmıştır.

DaÜ Ayıbı

Ülkemizde yaşanan akademik ve entelektüel yozlaşmanın son örneği Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde yaşandı; başta İletişim Fakültesi olmak üzere, Fen ve Edebiyat ile Eğitim Fakülteleri'nden, herhangi bir neden gösterilmeden 8 kişinin sözleşmelerinin yenilenmeyeceği açıklandı. Baraka Kültür Merkezi olarak bir bildiri yayınlayarak, haksızlığa maruz kalan akademisyenlerin yanında olduğumuzu, yaşanan bu kepezeliğin karşısında sessiz kalamayacağımızı dile getirdik.

Sol Anahtarı'ndan Dayanışma Konserleri

Emeğin hakkını vermekten yoksun, faşist UBP hükümeti, Belediye çalışanları gibi KOOP-SÜT çalışanlarının da maaşlarını ödemeyi haftalarca geciktirmiştir. Baraka Kültür Merkezi Müzik Topluluğu Sol Anahtarı; KTHY, El-Sen, Tel-Sen, BES direnişlerinde olduğu gibi KOOP-SÜT çalışanlarının eylemlerine de destek vermiştir. Konser başlamazdan hemen önce gelen "maaşlar ödendi" haberi ile etkinlik kutlama havasında gerçekleştirilmiştir.

Diğer taraftan "Engelliler" Haftası vesilesiyle UKÜ öğrencilerinin düzenlediği etkinliğe de katılan Sol Anahtarı esas engelin sistem tarafından yaratıldığını vurguladı.

Haberlerin ayrıntılı bilgilerine, bildirilerine, fotoğraf ve videolarına ulaşmak için www.baraka.cc adresinden faydalanabilirsiniz.

Baraka'dan KISA KISA

Hazırlayan: Pınar Piro

Kültürel, sanatsal üretimler ve politik aktivitelerle yoğun geçen bir dönemin ardından, bu yıl yedincisi düzenlenecek olan Geleneksel Baraka Yaz Kampı hazırlıklarına başlanmıştır. Kampımız 25-29 Temmuz tarihleri arasında Tatlısu Belediye Tesisleri'nde gerçekleşecektir.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde kendi kortejimizle, şarkılarımızla, devrimci duruşumuzla yine sokaklarda olacağız.

Okuma-Tartışma grubumuz, Galeri Kültür Yayınlarından çıkan Makarios Druşotis'in İlk Bölünme isimli kitabını bitirdi ve bir sonraki kitap olarak, katılan tüm kişilerin hemfikir olması ile Yordam Yayınları'ndan çıkmış ve Gülnur Acar Savran ve Nesrin Tura Demiryontan tarafından yayına hazırlanmış olan Kadının Görünmeyen Emeği isimli kitabı okumaya karar verdi. Erkek Egemenliğinin tarihsel kökenleri, özgül bir üretim tarzı olarak patriyarka, ev emeği-patriyarka-kapitalizm ilişkisi ve feminizme Marksist bir perspektiften bakabilmenin olanağı konusunda düşünmek isteyen herkesi, perşembe akşamları kültür merkezimize bekliyoruz.

Sol Anahtarı her Perşembe buluşmayı sürdürüyor. Eylem ve grevlerde dayanışma konserleri veren grup sözüyle eylemeye devam ediyor.

Baraka Tiyatro Ekibi, yoğun bir çalışma döneminin ardından hazırladığı "Savaş Baba" isimli oyunu Mayıs ayı boyunca Her Salı ve Cumartesi sahneledi. Haziran ve Temmuz ayları boyunca etkinliklerine devam edecek olan ekip, Ağustos ayında kısa bir ara verip, Eylül ayında yeni dönem için çalışmalara tekrardan başlayacaktır. Ekibe katılmak isteyenlerin, BTE duyurularını takip etmesini öneririz.

Baraka Film Atölyesi, perşembe günleri 19.30-20.30 arası Baraka'da toplanmayı sürdürüyor. Atölye hedeflediği 3 kısa filmi tamamlamış, 1 klip yapımını da tamamlamak üzere son çalışmalarını yapmaktadır. Ayrıca Sayın Komutan isimli bir belgesel de hazırlanmıştır.

Cuma günleri dost ve aktivistlerin katılarak, Baraka'nın idari, ekonomik ve politik doğrultusuna yön verdikleri toplantılar saat 19:00-21:30 arasında herkese açık olarak gerçekleştiriliyor. Ayrıca Baraka'nın tüm gelir-gider hesapları kurulduğu günden itibaren şeffaftır ve isteyen herkesle ve tüm kamuoyu ile paylaşılmaktadır.

Kitapseverleri, dost ve aktivistlerin katkılarıyla hazırlanmış, bünyesinde 3000'in üzerinde kitap barındıran kütüphanemize bekleriz. Kitapların listesine ve kütüphaneden yararlanma kurallarına www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz.

Baraka VCD/DVD arşivi, film severlerin kullanımında. VCD/DVD arşivinde 1000'in üzerinde belgesel, kurmaca, drama, komedi, aksiyon, kısa-metraj ve dünya çapındaki festivallerde ödül almış filmler bulunuyor. Üyelik sistemi ile dileyen herkes arşivimizden yararlanabilir.

Baraka web sitesi www.baraka.cc güncel olayları aktarmaya devam ediyor. Bunun yanı sıra oluşturulan youtube hesabı ile de, Baraka'nın üretimi olan her türlü belgesel, kısa film, fragman, çağrı videosu veya klip gibi çalışmalar da buradan yayınlanmaya başladı.

Kızılbaş'ta yer alan lokalimiz cumartesi günleri bir şeyler yemek, kahve/çay içmek, sohbet etmek, gazete okumak, müzik çalmak/söylemek isteyen herkes için kapılarını 8:00 ile 13:00 saatleri arasında açmaktadır. Sizleri de bekleriz.

Bertolt Brecht

Şifa Alçıcıoğlu
Sifa_alcicioglu@yahoo.com

14 Temmuz 1789: Fransız Devrimi başladı.
5 Temmuz 1811: Simon Bolivar, Venezüella'nın bağımsızlığını ilan etti.
4 Temmuz 1848: Komünist Manifesto yayımlandı.
28 Eylül 1864: 1. Enternasyonal Londra'da kuruldu.
14 Eylül 1867: Karl Marx'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.
7 Ağustos 1871: Paris Komünü sonrası Komüncülerin yargılandığı ilk dava başladı. Yargılanmayı bekleyen 36 bin politik tutuklu vardı.
16 Temmuz 1888: Paris Komünü anısına yazılan "Enternasyonal", Pierre Degeyter tarafından bestelendi.
5 Ağustos 1895: Friedrich Engels öldü.
12 Temmuz 1904: Pablo Neruda doğdu.
10 Eylül 1920: Türkiye Komünist Partisi kuruldu.
20 Temmuz 1923: Meksikalı devrimci Panço Villa öldürüldü.
8 Ağustos 1925: ABD'de ırkçı Klu Klux Klan'ın ilk kongresi yapıldı.
13 Ağustos 1926: Fidel Castro Ruz doğdu.
9 Eylül 1932: İspanya Katalonya bölgesinin özerkliğini tanıdı.
17 Temmuz 1936: İspanya'da Halk Cephesi'nin seçimleri kazanması üzerine faşist Falanj partisi ayaklandı. Ayaklanma kısa sürede iç savaşa dönüştü.
19 Ağustos 1936: Falanjistler İspanyol şair Federico Garcia Lorca'yı kurşuna dizdi.
3 Eylül 1938: IV. Enternasyonal kuruldu.
1 Eylül 1939: 2. Paylaşım Savaşı başladı. "Dünya Barış Günü"
20 Ağustos 1940: Leon Troçki, Stalin'in bir ajanı tarafından haince öldürüldü.
8 Eylül 1941: Ho Şi Minh Vietnam Bağımsızlık Örgütü'nü kurdu.
2 Eylül 1942: Alman SS Birlikleri Varşova Gettosu ayaklanmasını 50 bin Yahudiyi öldürerek bastırdı.
17 Temmuz 1945: ABD'den Truman, SSCB'den Stalin ve İngiltere'den Churchill; Potsdam'da 2. Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın bölüşümünü belirlediler.
6 Ağustos 1945: ABD ilk atom bombasını Japonya'da Hiroşima'ya attı.
16 Eylül 1949: Yunanistan İç Savaşı sona erdi.
16 Eylül 1951: TC'nin ve Yunanistan'ın NATO'ya alınmasına karar verildi.
25 Temmuz 1951: Nazım Hikmet, Türkiye vatandaşlığından çıkarıldı.
26 Temmuz 1953: Fidel Castro, Moncada askeri kışlasına yapılan başarısız bir saldırıya liderlik etti.
6-7 Eylül 1955: İstanbul'da yaşayan gayrimüslümlerin evleri ve iş yerleri talan edildi.
14 Ağustos 1956: Alman şair Bertolt Brecht öldü.
17 Temmuz 1961: Kongo'da Patrice Lumumba suikast sonucu öldürüldü.
12 Ağustos 1961: Berlin Duvarı'nın inşası başladı.
5 Temmuz 1962: Cezayir bağımsızlığını ilan etti.
6 Ağustos 1962: Jamaika bağımsızlığını kazandı.
13 Ağustos 1966: Çin'de Kültür Devrimi başladı.
15 Temmuz 1968: 6. Filo İstanbul'a demirledi. Ertesi gün üniversite öğrencileri ABD'ye ait 6. Filo askerlerini denize attı.
21 Ağustos 1968: Sovyet Birlikleri Çekoslovakya'yı işgal etti.
20 Temmuz 1969: Apollo 11 uzay aracı aya indi. Neil Armstrong Ay'a ayak basan ilk insan oldu.
4 Eylül 1970: Şili'de sosyalist Salvador Allende başkan seçildi.
14 Ağustos 1972: Dr. İsmail Beşikçi Kürt sorunu ile ilgili çalışmalarından dolayı 13 yıl hapse mahkum oldu.
11 Eylül 1973: Şili'nin sosyalist cumhurbaşkanı Allende, cuntacılar tarafından öldürüldü.
9 Ağustos 1976: Çinli lider Mao öldü.
19 Temmuz 1979: Sandinist devrim Nikaragua'da zafer kazandı.
11 Temmuz 1980: Türkiye'de, Ordu'nun Fatsa ilçesine "nokta operasyonu" gerçekleştirdi.
22 Temmuz 1980: Türkiye'de DİSK Başkanı Kemal Türkler öldürüldü.
12 Eylül 1980: Türkiye'de faşist darbe gerçekleşti.
10 Temmuz 1985: Greenpeace'e ait "Rainbow Warrior" gemisi Fransa tarafından sabotajla batırıldı.
20 Eylül 1985: Türkiye'de büyük ozan Ruhi Su öldü.
4 Eylül 1990: Türkiye'de yazar Turan Dursun suikast sonucu öldürüldü.
2 Temmuz 1993: Sivas'ta Madımak Oteli'ne saldıran dinci gruplar, çıkardıkları yangın sonucu 37 aydını katlettiler.
7 Temmuz 1993: Rifat Ilgaz öldü.
9 Temmuz 1993: Sivas katliamında yaralanan şair Metin Altıok öldü.
7 Temmuz 1995: Aziz Nesin öldü.
12 Ağustos 1999: Can Yücel öldü.
11 Eylül 2001: New York'ta İkiz Kulelere iki yolcu uçağı ile saldırı düzenlendi.
24 Temmuz 2005: Venezüella, Küba, Arjantin, Uruguay ve Brezilya'nın ortak projesi olan televizyon kanalı Telesur törenle açıldı.

Bertolt Brecht; şair, oyun yazarı, tiyatro yönetmeni ve tiyatro kuramcısı... Ezilenin sesi, sömürü düzeninin karşıtı, bozuk adalet sisteminin savaştığı, savaşların ve kadınların toplumdaki yerini sorgulayan-sorgulatan bir devrimci.

1898 yılının 10 Şubat'ında Almanya'nın Augsburg kentinin bir işçi mahallesinde gözlerini hayata açtı Bertolt Brecht. Hayatının büyük bir çoğunluğu ülkesinden uzakta, sürgünde geçti, Nerelere gitmedi ki... Prag'a, Viyana'ya, oradan İsviçre'ye, Paris'e ve Danimarka'ya. Son olarak da ABD'ye! Tam 17 yıl sürdü bu sürgün yaşamı. Brecht için zordu, en yürek burkan şiirlerini sürgünde kaleme aldı. Ülkesine duyduğu özlemi kimi zaman "çivi çakma duvara, ceketini iskemlenin üstüne at gitsin, yarın geri döneceksin nasıl olsa, değer mi uğraşmaya dört gün için" diyerek dile getirdi. Kimi zamansa "indir yüzüne kasketini, geçerken insanlar! Ne diye öğreneceksin bu yabancı dili? Seni buraya çağırarak haber, yazılı gelecek kendi dilinde" diyerek.

Nazi Almanya'sının gelmesiyle ülkesini terk etmek durumunda bırakılan Brecht, 1948 yılında Almanya'ya geri döndü. Doğu Berlin'e gelerek eşi Helena'nın yönettiği Berliner Ensemble topluluğunu kurdu. 1956'da ölümüne kadar seyircisiyle bütünleşmeyi amaçlayan sahnelemeler gerçekleştirdi. Brecht'in çevresinde toplanan pek çok yazar, yönetmen onun bu dönem ustalığından yararlanarak yetişti.

20. yüzyıl tiyatrosu, yaşanan savaş sonrası dönemin etkisiyle de oyunlarında hep bir kahramanlık özlemi yaratıyordu. Brecht bu akıma karşı tavırlıydı. Çünkü, Brecht'e göre tiyatro sadece seyirlik bir gösteri değildi, hayatın bir parçasıydı da. Ona göre, burjuva sanatının özü Yunan Tiyatrosu'nda yer alan tragedyalara dayanıyordu. Yani kostümler, oyuncular, roller değişse de temel amaç aynı kalmaktaydı. Seyirciler tiyatro oyununu izlerken oyuncudan geçen hissi içselleştirerek, uyanan acıma, korku gibi duygulanımlara ortak olarak ve arınarak gündelik yaşamlarına devam etmek üzere rahatlamış bir şekilde tiyatro kolтуğunu terk ediyorlardı. Bu var olan sistemin sürekliliğini sağlayan bir düzene de işaret ediyordu. Burjuvazinin sanattaki hegemonyasını oluşturan "boşalma" ve "arınma" hissi yani "özdeşleşme" ve "katharsis" kavramları değişmeliydi. Seyirci kolтуğundan kalkarken yanında bazı soru işaretlerini de beraberinde götürmeliydi. Sanatın etki alanından uzaklaşmayacak bir seyirci nasıl olmalıydı? Brecht seyircinin duygusal özdeşleşme yerine ayık ve eleştirel bir değerlendirme yapabilmesinin kapılarını "Epik Tiyatro" kuramıyla araladı. Bu bağlamda tiyatroya yeni kavramlar kazandırdı: Çelişkileri apaçık belirleyen bir yöntemi yani "yabancılaştırma

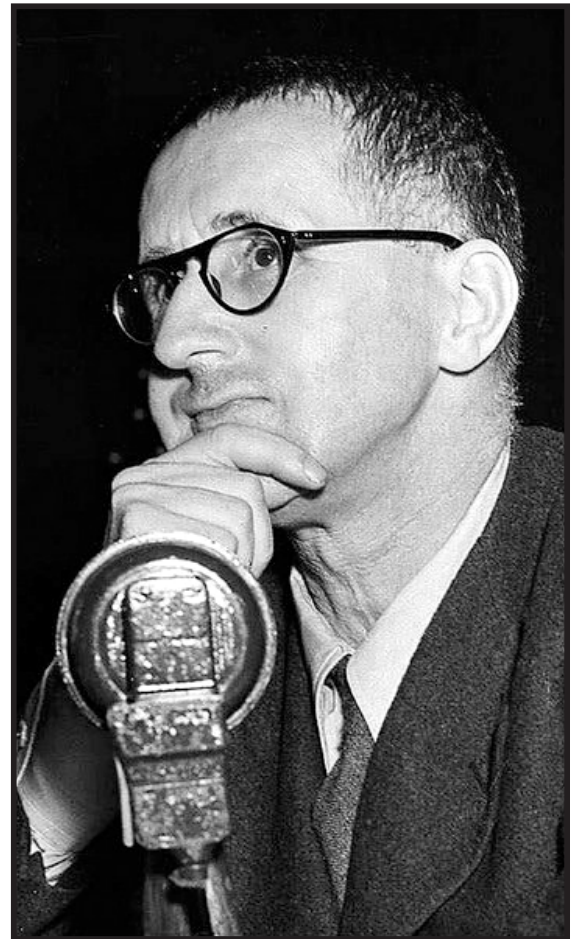
etkisi"ni, "gestus" yani "toplumsal tavır"ı seyirciyle tanıştırdı, tiyatroyu dekoruyla, müziğiyle sahneleme yöntemleriyle düşledi ve yapılan tüm bu yenilikleri toplumsal bir bakış açısıyla sundu. Brecht, daha sonraları "Epik Tiyatro" kuramını "Diyalektik Tiyatro"ya evriltti.

Brecht'in sanata olan bakışı ve üretimleri sanatı bir eylem şekline dönüştürmeye yönelikti. Sanatçılar, görülmeyeni görünür kılmaya, ezilenin çıkmayan sesi olmaya, sorgulamaya, sorgulatmaya çalışırlar. Toplumu dönüştürmeye başardıkları zaman toplum tarafından kabul görürler. Bu sebepledir ki Brecht'in ortaya koyduğu sanat o zamanlarda işçi sınıfından ve halktan en büyük desteği görmüş ve anlaşılabilmişti.

Sanatın; ayrıcalık, sanatçının sırça köşkünde oturan ayrıcalıklı olmadığı, üretimin odalara hapsolmadan, hayatla, sokakla buluştuğu, kolektif ruhun içimize işlediği, üretimin paylaşıldığı, eleştirildiği, dokunulduğu zaman değerli olduğunu hissettiriyor Brecht...

Büyük usta, sürgünlerle, yoğun bir çalışma temposuyla geçen yılların sonunda, 1956 yılının 14 Ağustos'unda, 58 yaşında hayata gözlerini yumdu. Ardında, büyük ve paha biçilemez bir miras bırakarak... 60 ciltlik çalışmalar, 30'un üstünde tiyatro oyunu, 1300 kadar şiir ve şarkı, üç roman, birçok roman fragmanı, 150'den fazla nesir, çok sayıda makale, kısa hikaye ve konuşma metni. Bir de onun yolunda ilerleyen dostlar...

Kaynak: Aysın Candan, Yirminci Yüzyılda Öncü Tiyatro, Arsanat, 1997, Sayfa 107-128

Nikaragua İle Dayanışma

Çağıl Ener
cheener@hotmail.com

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası yayılan ekonomik değişim, Latin Amerika ülkelerinden Nikaragua'da 1950'li yılların başındaki pamuk üretimi patlaması ve ABD'nin uyguladığı sanayi yatırımları ile kapitalist üretimin gelişmeye başlamasıyla kendini gösterir. Orta Amerika Ortak Pazarı'nın kuruluşu sanayileşmeyi artırırken; eşzamanlı olarak iktidarı ele geçiren emperyalist işbirlikçi Somoza ailesi ise fuhuş, kumar, yabancı şirketlerden komisyon alma gibi yöntemlerle geniş bir sermaye biriktirip halkı sömürüyor, kapitalist ekonominin yerleşebilmesi için devlet eliyle bir burjuva sınıfı yaratıyordu. Parlamenter sistemle demokrasi süsü verilmiş, ABD destekli Somoza iktidarı 1970'lerin ortalarına dek semirmeyi sürdürür. Muhafız kesimlerin darbe girişimleri ise asker desteğiyle etkisiz hale getirilir.

Kapitalist üretim ilişkileri sonucu ortaya çıkan ekonomik ve toplumsal çelişkileri, ezilenleri hak ve özgürlük arayışları için harekete geçiren, iktidara muhalif burjuvazinin doğuşu izler. Diğer yandan sendikalarda örgütlenmeye başlayan işçi sınıfının sesi yükselmekte, Küba Devrimi'yle 1962'de ortaya çıkan Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) etkisiz kalsa da gerilla faaliyetleriyle yaşamaya devam etmekteydi.

Tüm bunlarla Nikaragua'da muhalefet güçlenmeye başlar. 1970'li yılların başında yaşanan ekonomik sarsıntılar (1969-74 yılları arasında başkentte yüzden fazla fabrika kapatıldı, petrol fiyatlarındaki artış yaşandı...) ise işçi sınıfının omzuna yeni yükler ekleyerek aşılmaya çalışılır.

Samoza, yükselmekte olan kitle hareketlerini bastırmaya yönelik şiddete,

sıkı yönetim uygulamalarına, basını sansürlemeye, grev ve öğrenci hareketlerini bastırmaya başvurur. Ocak 1978'de Demokratik Kurtuluş Birliği lideri Pedro Chamorro'nun öldürülmesinin ardından öfke, muhalefeti birbirine daha çok kenetler. Bu noktadan sonra Nikaragua'da kitle eylemleri ve grevler yoğunlaşmış; halk polis şiddetine karşı güçlenmeye başlamıştı. Ortaya çıkan önderlik boşluğu, küçük-devrimci bir örgüt olan FSLN tarafından dolduruldu. Bu süreçte FSLN geniş bir ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti sürdürdü. İş bırakmalar, sokak gösterileri, ayaklanmalar, gerilla eylemleri birbirini izlerken, kitlesel eylemlilik ve silahlı mücadele birleştirilir.

Kıbrıs'ın kuzeyinde ise enternasyonalist bir anlayışı ve mücadeleyi benimseyen Halk-Der ulusal kurtuluş mücadeleleri açısından 70'lerin Latin Amerika'daki örnek ve ilham kaynağı Nikaragua'yı takip etmektedir. Halk-Der Temmuz 1978'de, sürmekte olan bağımsızlık ve devrim mücadelesi ile dayanışmasını göstermek için "Nikaragua Halkları ile Dayanışma Mitingi" düzenler. Bu ülkemizde gerçekleştirilen ilk uluslararası dayanışma yürüyüş ve mitingidir. Kortejin en önünde Che Guevara'nın bir portresi taşınırken, kortej sırasında "Yaşasın Sandinista, Yaşasın Halk Savaşı", "Bağımsız Kıbrıs, Tek Yol Devrim" ve "Bağımsız Kıbrıs, Bütün Halklar Kardeşler" yazılı pankartlar tutulmuştur. Halk-Der, Girne Halk-Der ve Lefke Halk-Der'in birlikte düzenlediği miting Lefkoşa'da yaklaşık beş yüz devrimcinin katılımıyla gerçekleşir.

Daha sonra Marksist FSLN önderliğinde 19 Temmuz 1979'da gerçekleştirilen devrimin birinci yıldönümünde yapılan değerlendirmede ise şöyle denilir: "Nikaragua halkı bir yıl önce, Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi, FSLN öncülüğünde emperyalizmin yerli işbirlikçisi Samoza diktatörlüğüne karşı silahlı ayaklanmayı gerçekleştirerek,

emperyalizmi ülkeden kovmuştur. 'Ya Özgür Vatan, Ya Ölüm' sloganıyla uzun bir mücadeleye atılan Nikaragua halkının yaptığı devrim, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarlarının ancak devrimci şiddetle yıkılabileceğini bir kez daha kanıtlarken, 'barışçıl geçiş' teorilerin savunucularını da, Nikaragua Halkı mücadele içinde kendi kanını akıtarak bir kez daha yalanladı".

1 Ağustos 1571: Osmanlı kuvvetleri Venedik Cumhuriyeti kontrolündeki Kıbrıs'ı zapt etti.

12 Temmuz 1878: Osmanlı Devleti Kıbrıs'ı İngilizlere kiraladı.

15 Ağustos 1926: Kıbrıs Komünist Partisi kuruldu.

1 Ağustos 1945: "Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Kurumu" kuruldu. Kurum, KT liderliği tarafından Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen işçileri ayırmak maksadı ile kurdurulmuş ancak sonrasında solcuların eline geçmişti.

13 Eylül 1955: Fazıl Önder'in yazı işleri müdürlüğünü yaptığı haftalık İNKILAPÇI gazetesinin ilk sayısı yayımlandı.

3 Temmuz 1958: Arif Hulusi Barudi'ye Kıbrıslı Elenlerin yanında çalışmaya devam ettiği için suikast girişimi yapıldı.

14 Temmuz 1958: TMT bir bildiri yayınlarak "tüm Rumlara" karşı savaş ilan etti.

16 Ağustos 1960: Kıbrıs Cumhuriyeti resmen kuruldu. İngiliz klasik sömürgeciliği ve ABD yeni sömürgeciliğinin çıkarları uzlaştı.

16 Ağustos 1960: İlerici avukatlar Ayhan Hikmet ve Muzaffer Gürkan tarafından yayınlanan haftalık bağımsız siyasi gazete CUMHURİYET'in ilk sayısı çıktı.

27 Eylül 1960: Kıbrıs Türk Halk Partisi kuruldu. (Ayhan Hikmet, Muzaffer Gürkan ve İhsan Ali)

14 Temmuz 1964: Dean Acheson Türkiye'ye 1. Acheson Planı'nı sundu.

14 Ağustos 1968: KTÖS kuruldu.

28 Eylül 1968: KTOEÖS kuruldu.

2 Temmuz 1974: Makarios, Yunanistan'a bir mektup yazarak bütün Yunan subaylarının adadan çekilmesini talep etti.

15 Temmuz 1974: Makarios'a darbe yapıldı.

20 Temmuz 1974: ABD'nin Acheson Planı fiili olarak uygulanmaya başlandı. TC adaya asker gönderdi.

14 Ağustos 1974: Acheson Planı çerçevesinde 2.Harekat gerçekleşti.

3 Ağustos 1977: Makarios öldü.

22 Ağustos 1977: Halk-Der kuruldu.

Temmuz 1978: Halk-Der'in düzenlediği "Nikaragua Halkları ile Dayanışma Mitingi" gerçekleşti.

24 Eylül 1978: Devrimci Mustafa Ertan Kadioğlu Türkiye'de öldürüldü.

6 Ağustos 1979: "Kıbrıs'ın Bağımsızlık Yolu" yayınlanmaya başladı.

Ağustos 1983: GÜSAD kuruldu.

Eylül 1985: Aylık "Özgürlük Dergisi" yayınlanmaya başladı.

Eylül 1985: Girne Sanat Demeği kuruldu.

Eylül 1986: YTE, DAÜ oldu.

17 Eylül 1986: Narenciye Kesim Ekipleri Birliği kuruldu.

31 Ağustos 1991: Basın-Sen kuruldu.

Eylül 1993: Lefke Türk Spor Kulübü'nün organize ettiği Grup Yorum konseri gerçekleşemedi. Yorum üyeleri apar topar sınır dışı edildi.

5 Temmuz 1994: ABAD kararları yürürlüğe girdi.

Ağustos 1995: Bağımsız Gençlik Platformu kuruldu.

4 Temmuz 1996: Demokrasi ve İnsan Hakları Hareketi kuruldu.

6 Temmuz 1996: Gazeteci yazar Kutlu Adalı öldürüldü.

18 Temmuz 1996: Demokrasi ve Barış İçin Eylem Birliği kuruldu.

Eylül 1997: Avrupa gazetesi yayınlandı.

Ağustos 1998: Günlük Avrupa gazetesinin ücretsiz eki olarak yayınlanan "Seselim" dergisinin 1. sayısı yayınlandı. Dergi gazete içindeki devrimci gençliğin sesiydi.

Temmuz 2002: 1. Annan Planı taraflara sunuldu.

kütüp-ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Bir roman tadında yazılan Dünyayı Sarsan On Gün aslında bir dönemin hikayesidir. 1917 Ekim Devrimi'ni konu alan John

Reed imzalı eserde devrim sürecini anlatan on günlük serüven akıcı ve gayet anlaşılır bir dille okuyucu ile buluşturulmaktadır. Bir tarihçi ve gazeteci olarak John Reed dünyayı değiştirecek nitelikte gördüğü Çarlık Rusyası'ndaki devrimi yerinden izlemek için mesafe tanımaksızın dönemin imkansızlıklarına rağmen soluğu Rusya'da almıştır. Devrimi en iyi takip edebileceği şehir olarak gördüğü Petrograd'da kalarak bolşevik hareketini ve tüm siyasi mücadeleleri yakından takip etmiştir. Ekim Devrimi'nin en tartışmalı ve en sancılı günlerini "kavga sırasında sevgim bağımsız kalamadı. Ama bu büyük günlerin tarihini yeniden yazarken gerçekleri saptamaya çalışan titiz bir tarihçi olarak olayların üstüne eğildim" diye ifade eden John Reed, kitabın girişinde özellikle dönemin sosyalist siyaseti içindeki tüm unsurlarla birlikte örgütlü tüm güçleri tek tek tanıtarak konunun anlaşılmasında netlik sağlıyor.

Birinci Paylaşım Savaşı'nın devrim koşulları üzerindeki etkisinin bağlamından koparılmaması gerektiğinin üzerine basarak olayları tek tek tarihi belgeleri ile birlikte sunarken, devrimci tavrın hangisi olduğu çok net bir şekilde ortaya çıkmış oluyor. Bir yanda Menşeviklerin burjuvazi ile birlikte batı tipi parlamenter sistem getirme tavrı ortaya çıkarken, diğer yanda enternasyonalist vurguyu ön plana alarak ülkenin içinde bulunduğu çelişkileri görmezden gelen fikirlerin içine düştüğü durumu da anlamakta zorluk çekmiyoruz.

"Martov ise sürekli sesi kesilerek şöyle konuştu:

- Enternasyonalistler, iktidarın demokrasiye devredilmesine karşı değillerdir. Ama Bolşevik yöntemlerini onaylamıyorlar. Şimdi iktidarı almak zamanı değildir..."

Bolşeviklerin tüm iktidarı sovyetlere bırakma ve halkın ezilen sınıflarına ülkenin geleceğinde söz söyleme yetkisi kazandırma stratejisinin devrim sürecini ne kadar hızlandırdığını kitapta yeniden yaşamak kitabı okuyanlara ayrı bir keyif veriyor.

Ayrıca ayrıntılandırılan anekdotlar o kadar tipik tartışmalara yer veriyor ki, devrim sürecine girmiş bir toplumun politikleşmiş bireyleri arasında yaşanan tartışmalar ve birebir karşılaşılan olaylar günümüz sol içi tartışmaları da hatırlatmıyor değil.

"Petrograd Sovyeti, fırtınanın merkezi olan Smolni'de

Dünyayı Sarsan On Gün

sürekli olarak toplanıyordu. Delegeler uykusuzluktan yere yığılıyor sonra yeniden kalkarak tartışmalara katılıyor, Troçki, Kamanev, Volodarski günde sekiz, on iki saat konuşuyordu. Bolşevik delegelerin parti toplantısı yaptığı ilk kattaki 18 numaralı odaya indim. Kalabalığın görmeme engel olduğu bir konuşmacı gur sesiyle durmadan haykırıyordu:

- Uzlaştırmacılar, bizim yalnız kaldığımızı söylüyorlar.

İnanmayın onlara. Hareket bir kez başladı mı adamlarını yitirmek pahasına bizi izlemeye gerek duyacaklardır.

Elindeki bir kağıdı durmadan salladığını gördüm o arada.

- Şimdiden bizi izliyorlar. İşte Menşeviklerle Devrimci Sosyalistlerin bir mesajı. Hareketimizi kınadıklarını ama hükümet bize saldırırsa proletaryanın davasını

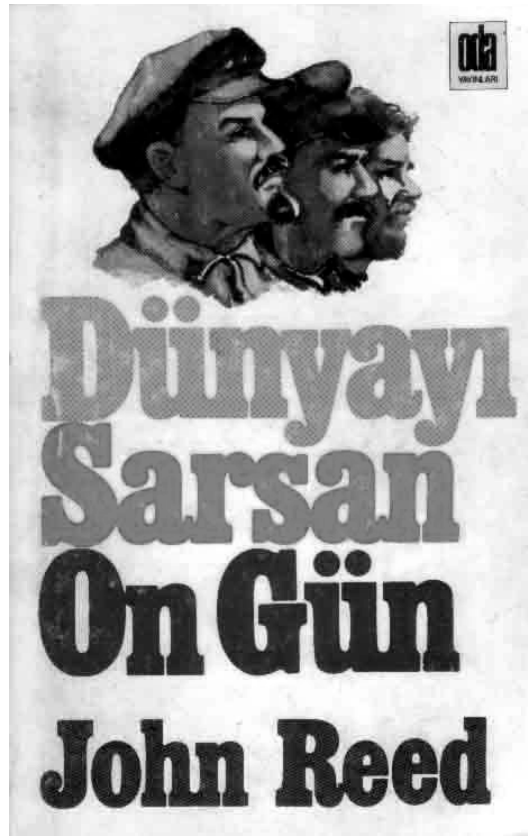
baltalamayacaklarını söylüyorlar."

Bolşevik Partisi'nin Lenin'in önderliğindeki ilkeli tutumu halkın gözünde büyük değer buldu. Savaşın, yoksulluğu ve öfkeyi derinleştiren durumu yanında Bolşeviklerin savaş karşıtı tutumu ve halkın oluşturduğu Sovyetlere verdiği politik güç ile önceleri Rusya'nın beşinci büyük sol hareketiyken 1917 Eylül'ünde hızla büyüyen en büyük hareketi olması dikkat çekiciydi. Lenin'in "Tüm İktidar Sovyetlere" tezi önceleri toplumsal desteği az olan Bolşevikler için siyaset sahnesinde zayıflamak gibi bir sonuç ortaya çıkaracağı şeklinde yorumlansa da devrim hareketinin içinde yer alan hiçbir siyasetin böyle bir politik tahlili olmadığı için muazzam bir büyümeyi de beraberinde getirdi. Bu büyümeyi devrimci ve dönüştürücü süreçlere, sosyalizm hedefine götüren Lenin ve arkadaşları bugün bile büyük tartışmalara neden olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturmuşlardır.

Daha sonraki süreçlerin değerlendirilmesinde; İkinci Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrasındaki SSCB dış siyaseti, Hitler Almanyası ile yapılan antlaşma, 1956 Macaristan, 1968 Çekoslovakya ve 1979 Afganistan işgalleri, dünyadaki sol sosyalist ve devrimci mücadelelere vermediği destek; İspanya İç Savaşı, Yunanistan İç Savaşı ve daha sonrasında Latin Amerika devrimlerini değerlendirme biçimi ile tek ülkede sosyalizm stratejisi günümüzde de çok yoğun eleştirilere hedef olmaktadır. Diğer taraftan tüm iktidarın sovyetlere devredilmesinden sonra devrim başarıya ulaştıncı sovyetlerin kapatılması kararı ile birlikte SBKP'nin hiyerarşik yapılanması ülke içindeki sistem ile ilgili de günümüze kadar gelen

eleştirilerin yapılmasına neden olmuştur.

1990'da Sovyetler Birliği tarihe karıştı ve bugün "Dünyayı Sarsan On Gün" ile Sovyet Devrimi'nin 1917'de nasıl başarıya ulaştığını gün gün okuyoruz. İşçi sınıfının tarih sahnesine kaybeden değil kazanan bir kavgada çıkışı ve yetmiş kusur yıl dünya tarihine olumlu veya olumsuz etkileyen bir devleti oluşturma süreci her anlamı ile araştırılmaya ve okunmaya değerdir.

- Uzlaştırmacılar, bizim yalnız kaldığımızı söylüyorlar. İnanmayın onlara. Hareket bir kez başladı mı adamlarını yitirmek pahasına bizi izlemeye gerek duyacaklardır.

Elindeki bir kağıdı durmadan salladığını gördüm o arada.

- Şimdiden bizi izliyorlar. İşte Menşeviklerle Devrimci Sosyalistlerin bir mesajı. Hareketimizi kınadıklarını ama hükümet bize saldırırsa proletaryanın davasını baltalamayacaklarını söylüyorlar.

Baraka dostlarına ve halkımıza; ÖZELEŞTİRİMİZDİR

Baraka Kültür Merkezi olarak, 14 Ağustos 2010 ve 14 Ağustos 2011 tarihlerinde **Anti-Militarist Barış Harekatı** adı altında düzenlenen eylemlerin organizasyonunda yer aldık.

Anti-Militarist Barış Harekatı (bilindiği gibi) 14 Ağustos 1974 tarihinde adımıza düzenlenen 2. Harekat'ın yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen ve Şafak Nöbeti adı altında şovenizmin yükseltildiği etkinliklere alternatif olarak adımız Kıbrıs'ta barış, yeniden birleşme, askersizleşme talep eden bir ortak organizasyondur.

Baraka olarak organizasyonunda görev aldığımız ve başka örgütlerle birlikte iki yıldır düzenlediğimiz Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliği, adımızın tamamında süregiden emperyalist işgalin (biz Kıbrıslı Türkleri doğrudan ilgilendiren) kuzeydeki TC ayağına direkt bir direnişi simgelemesi bakımından önemli ve değerlidir. Bu eylemlilikler düzenlendiği iki yılda halkımızdan artan oranda bir ilgi görmüş, sahiplenilmiştir. Diğer yandan barış isteyen örgütlerin böylesi birlikteliklerde bir araya gelmesi, özellikle de bunu 14 Ağustos gibi simgesel tarihlerde yapması çok anlamlıdır.

Diğer yandan bağımsız ve halkları kardeş bir ada yaratma mücadelemizin sadece mücadelenin niyetleri (amaçları) ile değil yöntemleri ile de doğru bir temelden kurgulanması gerektiği bizim için şarttır. Sadece doğru olan şeyi, doğru niyetlerle yapmak değil bunun için doğru araçları ve doğru yöntemleri de kullanmak gerekir. Aksi takdirde kullanılan araçlar zamanla amacın yerini alacak kısacası varacağımız noktayı niyetlerimiz değil kullandığımız yöntemlerin içsel karakteri belirleyecektir.

Baraka Aktivistleri olarak, geçtiğimiz iki yılda gerçekleştirdiğimiz Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliklerini yukarıda aktardığımız bakış açısıyla değerlendirdiğimiz zaman tespit ettiğimiz bir hatayı siz değerli Baraka dostları ve halkımız ile paylaşma gereği duyuyoruz:

HATAMIZ NEDİR?

Sözünü ettiğimiz hata, 14 Ağustos 2010 ve 14 Ağustos 2011 tarihlerinde gerçekleştirdiğimiz Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliklerinde sahne alan gruplardan birine ücret ödenmesidir.

BU OLAYI NEDEN BİR HATA OLARAK TANIMLIYORUZ?

14 Ağustos 2010 ve 14 Ağustos 2011 tarihlerinde gerçekleştirdiğimiz Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliklerinde sahne alan gruplardan birisine ücret ödemiş olmamız bir hatadır çünkü;

a- Eylem niteliği ağır basan bir organizasyonda, para karşılığı eylem yapılması yanlıştır.

Eylem sadece yolda yürüyüp slogan atılarak yapılan bir faaliyet değildir. Bazen bir işyeri işgali, bazen bir kamu kurumunun önüne oturmak bazen bir konser bazense bir bakıştır eylem... Ve insanların sözlerini söylemelerinin, taleplerini, protestolarını, tavırlarını yaymalarının sayısız biçimi vardır. İnsanlar kendilerini en iyi hangi araçlarla ifade edebiliyorlarsa o aracı kullanırlar. Kimisi slogan atarak, kimisi şiir okuyarak, kimisi resim yaparak, kimisi yazı yazarak, kimisi tiyatro ile, kimisi sinema aracılığıyla, kimisi şarkı söyleyerek kendini ifade etmeyi tercih edebilir. Bu biçimlerin hiçbirisi bir diğerinden daha üstün, kıymetli vs. değildir. Bir eylemde yer alıp da ortak tavrını ifade eden insanlar arasında, kendilerini ifade ediş biçimleri bakımından ayırım yapmak yanlıştır.

Diğer yandan bir eylemde paylaşılan ortak fikri benimsemeyen insanlara sırf popüleriteleri nedeniyle para karşılığı eylem yaptırmak ne kadar yanlıştır, bir eyleme katılıp kendi sözlerini söylemeleri, zaten sahiplendikleri bir

fikri kendi yöntemlerince ifade etmeleri için para ödemek de o kadar yanlıştır. Kısacası söz konusu olan bir eylemse, bunun para karşılığı yapılamayacağı bizim için açıktır.

Ancak biz Baraka olarak bunları bildiğimiz halde Anti-militarist Barış Harekatı konserinde sahne alan ve bizimle aynı fikri, sözü paylaşan bir gruba para ödeyerek, kendi sözümüzün değerini azalttık. Eylemi para karşılığı yapılan bir fiile dönüştürerek eylemimizin kıymetini zedeledik. Ve bunun bir alışkanlık, normallik kazanması olasılığını hesaba katmayarak, bizden sonra gelecek kuşakların eylem kültürünü riske attık.

b- Enternasyonal dayanışma gibi hiçbir maddi çıkar ile kıyaslanamayacak bir değer parasal ilişkiler ile yürütülmesi yanlıştır.

Askerleri, kurumları, bürokratları ve sermayesi ile boyunduruk altına alınmış bir ülkenin devrimcilerinin bu boyunduruğa karşı verdiği mücadelede yanında boyunduruk altına alan devletin vatandaşlarını bulmasından daha anlamlı hiçbir fiil olamaz. Enternasyonal dayanışma anlamlıdır. Ancak boyunduruk altına alan ülkenin vatandaşlarının, boyunduruk altına alınan ülkenin vatandaşlarına gösterdiği enternasyonal dayanışma kelimelerle ifade edilemeyecek kıymettedir. Tinsel boyutu böylesine derin bir ilişkinin para gibi, maddi çıkar gibi dar hesaplarla bulandırılmaması gerekir.

Baraka "Hemen Şimdi" isimli kitapçığında ve Değerler'inde de yer bulduğu gibi, dayanışmayı "karşılıklılık gözetin", "şarta bağlı", "hesap-kitapla şekillendirilmiş" bir fiil olarak tanımlamaz. Bu sebeple de dayanışmanın şarta bağlanması olan "yardımlaşma" ile, karşılık göstermeyen "bilinçli dayanışma" arasında ayırım gözetir.

Anti-militarist Barış Harekatı konserinde Türkiye'den gelerek sahne alan gruba para ödenmesi, dayanışma etiğine uygun olmayan bir "karşılıklılık şartı" tohumu içermesi nedeniyle "konser başına para" ilişkisi gelişmesine kapı açan yanlış pratiğimiz kabul edilebilir değildir."

c- Yıllardan beridir bu coğrafyada sürdürülmekte olan ve yerli sanatçıların gerek sağ gerekse de revizyonist sol tarafından ikinci plana itildiği geleneğin

biz devrimciler tarafından tekrarlanması yanlıştır.

Bu ülkede sağ ve revizyonist sol gelenek tarafından günümüze kadar eylem niteliği olan birçok konser organize edilmiştir. Bunlara örnek olarak sağ siyasetin örgütlediği "Şafak Nöbeti" ve revizyonist sol siyasetin geçmişte düzenlediği "1 Eylül"ler verilebilir. Bu konserlerde "sözde milliyetçi" ve sözde "barışçı" müzik grupları/şarkıcılar sahne almış ve ideolojik bir duruş geliştirildiği yanılsamasından beslenmişlerdir. Ancak sahne performansları için de kendilerine ödeme yapılmıştır. Üstelik de bu ülkenin sanatçıları böylesi konserlerde/eylemlerde sahne aldıkları zaman ikinci plana itilmiş, sadece sahne almalarına izin verilmiş olmasından bile memnun olmaları beklenmiştir. Bağımsızlığı ve barışı özleyen bir ülkenin devrimcileri aynı pratiği sürdüremezler.

Düzenlenen eylemin bir eylem olmasından ötürü para/ücret ilişkilerine girmek zaten yanlıştır. Ancak bu yanlışın "makbul olmayan" yerli ve "makbul" yabancı gruplar/sanatçılar arasında kayırmacılık biçimine dönüşerek, bağımsızlık ve barış adına aynı pratiğin tekrarlanması daha da büyük bir yanlıştır.

İki yıl boyunca düzenlediğimiz Anti-militarist Barış Harekatı konser/eylemlerinde sahne alan yerli gruplara tamamen doğru bir şekilde hiçbir ödeme yapılmazken, davetlimiz olarak sahne alan yabancı gruba ödeme yapılması ayrımcılığın devamıdır, yanlıştır.

Bu üç temel nedenle; para karşılığı eylem yapmayı normalleştiren, dayanışmayı karşılıklılık şartına bağlayan ve yerli grupları ikinci plana iten bir pratiği ören hatamızı görüyor ve sahipleniyoruz. Bu hatayı yaptığımızı kabul ediyor ve tekrarlanmaması için uğraşacağımıza dair dostlarımıza ve

halkımıza söz veriyoruz.

BU HATAYA NE NEDEN OLMUŞTUR?

Özeleştirici süreçlerinde hataların nedenlerini tespit etmek ile hataya mazeret üretmek arasında çok ince bir çizgi vardır. Hataya mazeret üretmek aslında gerçek anlamda özeleştirici vermemektir. Oysa hatanın tekrar etmemesi için hataya neden olan olguların, motivasyonların, düşüncelerin, eğilimin, kültürün, pratiğin tespit edilerek ona karşı mücadele edilmesi gerekir. Çünkü hatanın nedeni çoğu zaman hatalı düşünce şeklidir. Ve bir hatalı düşünce şeklinden sadece bir tür hata çıkmaz. Hatanın nedenine değil sonucuna odaklanan bir yaklaşım, aynı nedenden türeyecek başka tür hatalara karşı savunmasız olacaktır...

Diğer yandan hatalar değerli öğretmenlerdir. En iyi kendi hatalarımızdan öğrenebiliriz. Hatamızı kabul edip nedenleri ile mücadele ederek kendimizi geliştirebiliriz. Ve hatalarımızı gizlemeye çalışmak, inkar etmek veya hatasız olduğumuzda ısrar etmek çok daha büyük hatalara neden olacaktır. Biz biliyoruz ki "sadece hiçbir şey yapmayanlar hata yapmaz". Ve "devrimci olan gerçeğin kendisidir. Gerçeklerden korkanlar da devrimci değildir". Üstelik gizlenen hatalar anlık eleştirilerden korunmayı sağlasa da, büyüyen hatalara neden olurlar. Eleştiriden kaçmak anlık başarılar getirir de günlük hayatın eleştirisi her türlü eleştiriden daha acımasızdır. Bu söylenen hem eleştiriden kaçan özne için hem de parçası olduğu toplumsal muhalefetin bütünü için olumsuz sonuçlar doğuracaktır.

Baraka yukarıda saydığımız olumsuz sonuçları üretme riski taşıyan hataya nasıl düşmüştür?

14 Ağustos 2010 tarihinde 1. Anti-militarist Barış Harekatı eylemliliği için ilk toplantılar gerçekleştirilirken, "konser/eylemin giderlerini (ses sistemi, ışık, sahne, duyurular vs.) karşılamak için dayanışma bileti çıkarılması" kararı alındı. Paranın beklediğimizden fazla olması durumunda da, zaten uçak bileti, kalacak yer masrafı ve yeme-içme giderleri karşılanacak olan misafir yabancı gruba, kalan paranın ödenmesi karara bağlandı. Baraka olarak bu eylemin manevi anlamda haklılığı bizim için kesindi. Maddi anlamda ise eylemin başarısız olma riski olduğunu düşünmekte yani değil fazladan para kalması, ek para koymaya gerek olacağından endişe etmekteydik. Bu yüzden herhangi bir paranın artacağına ihtimal vermediğimizden, muhtemelen artacak paranın nasıl kullanılmasının en doğrusu olacağı konusuna gereken önemi vermedik. Konser/eylem sonrası 2000 TL'nin artması örgütümüz içinde tam anlamı ile bir zafer sarhoşluğuna

neden oldu. Bu ortamda zaten alınmış kararın uygulanması olan artan paranın misafir gruba ödenmesi işlemi üzerine yine düşünmedik. Üstelik bunun bir eylem olduğunu bildiğimiz halde, ülkemizde yıllardan beridir devam etmekte olan yabancı gruplara para ödenmesi pratiği bizde (düşünmeden de olsa) “normal” bir şey yaptığımız duygusu uyandırmaktaydı.

14 Ağustos 2011 tarihinde ise bir önceki yıl beklediğimizden de iyi gitmiş olan bir sistemi gözden geçirme ihtiyacı hissetmedik. Deyim yerindeyse muhafazakar bir psikoloji ile koşullandık. Ve konser sonrası 5500 TL'nin kaldığını konsere katılımın neredeyse iki kat daha arttığını gördüğümüzde gerçek bir coşku ile dolduk. Ancak Anti-militarist Barış Harekatı organizasyon komitesinde artan paranın bir önceki yıl olduğu gibi tamamının değil, çok para artmış olmasından dolayı sadece 4000 TL'sinin misafir gruba ödenmesi kararı çıkınca konuyu değerlendirme gereği duyduk. Bu değerlendirme sonucunda da yaptığımızın bir hata olduğu sonucuna vardık.

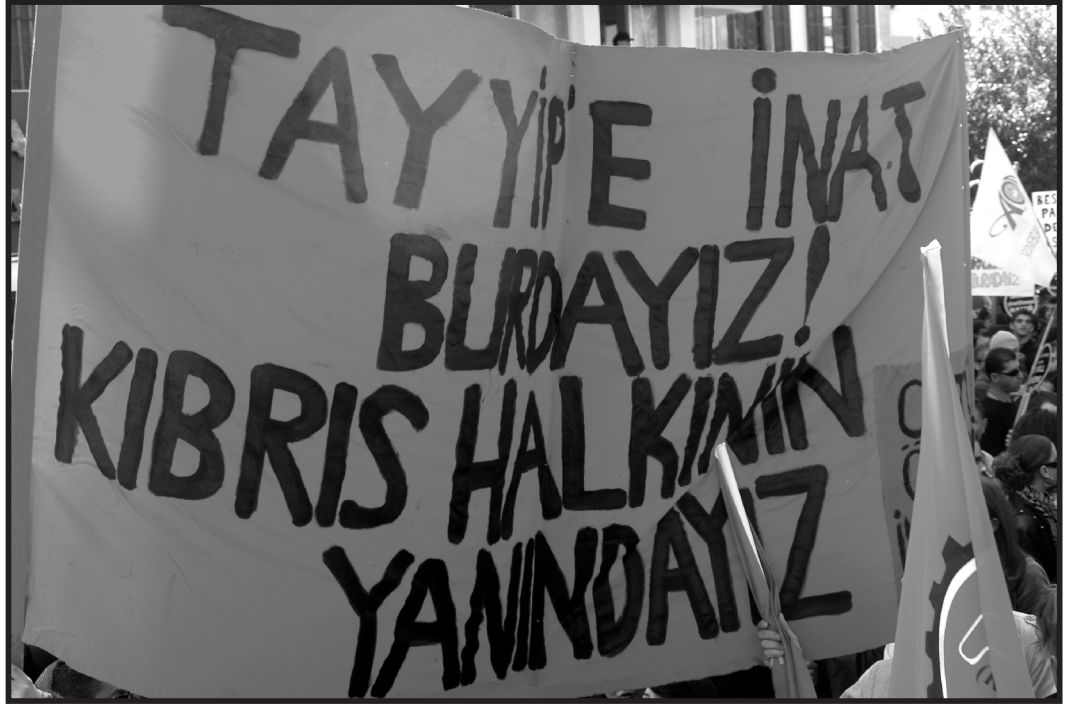
Yukarıda ayrıntıları ile izah edilmiş olan hatamızın nedenlerini şöyle özetleyebiliriz:

a- En başta konserin başarısına dair kendimize/halkımıza güvenmeme

b- Her olasılığı ayrıntıları ile değerlendirmek yerine negatif olasılığa odaklanarak, pozitif sonuçların da olumsuzluk üretebileceği diyalektik bakışından uzaklaşma

c- Başarının tadını çıkarma ile zafer sarhoşluğu arasındaki ince çizgiye dikkat etmeme ve kendimizi zafer sarhoşluğuna bırakma

d- Kendi kararımız bile olsa alınmış kararı sorgulamama ve ezberci bir biçimde uygulama

e- Bizden önce oluşmuş bir pratiği sorgulamadan tekrar etme, muhafazakar bir düşünce şekli geliştirme

f- Önümüzdeki pratik işleri yapmaya odaklanıp, süreçlerin düşünsel boyutunu ihmal etme ve işleri olurluna bırakma.

BU HATAYI VE BUNA BENZER HATALARI TEKRARLAMAMAK İÇİN NELER YAPILACAKTIR?

Baraka olarak, bu ve buna benzer hataları bir daha tekrarlamamak için yapacağımız işlerin sadece olumsuz sonuçlanması durumunda ne yapacağımızı değil, olası olumlu sonuçlarını ve bu durumlarda da ne yapacağımızı hesaba katan bir düşünce tarzı geliştirmeye çalışacağız. Zafer sarhoşluğuna kapılmamaya, ezberci davranışlar içerisine girmemeye, muhafazakar bir düşünce şeklinden

uzak durmaya, süreçlerin düşünsel boyutunu ihmal etmemeye daha çok özen göstereceğiz.

Baraka Kültür Merkezi tüm bu sebeplerle, geçtiğimiz yıllarda alınmış olan “Anti-Militarist Barış Harekatı eylemliliğine katılan yabancı gruba para ödenir” kararının değişmesi için bugüne kadar bu süreci paylaştığımız diğer örgütlere aşağıdaki öneri ile gitmiştir:

“Anti-militarist Barış Harekatı çerçevesinde düzenlenen eylem/etkinlik/sahne performansı gibi hiçbir faaliyette sahne alacaklara veya organizatör örgütlere her ne isim altında olursa olsun para ödenmeyecektir.”

Ancak ne yazık ki bugüne kadar bu süreci paylaştığımız beş örgütten üçü tarafından bu öneriye kabul, biri tarafından çekimser yaklaşılırken bir örgüt tarafından red yaklaşımı geliştirilmiştir. Anti-Militarist Barış Harekatı kararlarını “oybirliği” ile aldığından tek bir örgütün red yaklaşımı kararın değişmemesi için yeterli olmuştur. Ne yazık ki “oybirliği” yönteminin ruhunda bulunan yalnız kalanın karara “yol vermesi” birleştirici yaklaşımı da reddeden örgüt tarafından uygulanmamıştır.

Bu sebeple yukarıda saydığımız mücadele etiğine uygun olmayan pratiğimizi devam ettirmemek adına Baraka Kültür Merkezi olarak Anti-militarist Barış Harekatı organizasyonundan çekildiğimizi tüm dostlarımız ve değerli halkımıza duyuruyoruz. Baraka'nın kendisine yoldaş örgütlerle birlikte halkımızın bağımsızlık ve yeniden kardeşleşmesi mücadelesi devam edecek, bu mücadelede simgesel bir önemi olan 14 Ağustos tarihinde de Baraka eylemde olacaktır.

Saygı ile duyurulur...

BARAKA KÜLTÜR MERKEZİ
Başka Bir Kültür Mümkün

FEMİNİST İZ

TECAVÜZE SON!

Cinselliğin, kadınların tarihinde saldırı, işgal, yok olma, parçalanma, ele geçme, işdi edilme, küçük düşme anlamına gelmesi ne korkunç değil mi? Bir yanda aşkın heyecanı, sevişmenin hoşluğu dururken, istisnasız tüm kadınların kulağında aynı laf çınlar: "S...m ananı!" (.....) Bu nasıl bir penistir ki hem s...ker hem sever? Bu "kudretli" silah, nasıl olur da yaşamı, bütünleşmeyi, sevmeyi, çoğalmayı hatırlatabilir? Şöyle olur: Anlamlar sürekli birbirine karışır. Çünkü mutluluk her an bir silaha, sevişme her an savaşa dönüşebilir. Sadece kadınlar değil, herkes s...lir. Güçsüz olan, aşağılanması gereken herkes... Silah erkeklerdedir. O halde ne yapmalı? Bu silahları toplu olarak imha mı etmeli? Tecavüzü durdurmanın başka yolu yok mu? Olmaz mı? Hayır, hiçbir organı kesmeye gerek yok!(1)

Ataerkinin yarattığı erkek; saldırgan olmalı, güçlü durmalı, sahip olmalı, hükmetmeli... Oysa bugün erkeklik; neoliberal politikalarla yükselen yoksulluk, işsizlik, güvencesizlik ve tüm bunların yarattığı mutsuzluk altında eziliyor. Yetersizlik duygusuyla karşı karşıya kalıyor, köşeye sıkıştıkça öfkesini ataerkinin "mübahları" üzerine boşaltıyor. Böylece, akreple yelkovan kadının aleyhine peşlerken birbirlerini, tecavüz vuku buluyor; iş yerinde, sokakta, parkta, okulda, hastanede ve hatta evde! "Yukarısı" karşısında çaresizleştikçe erkek, "aşağısı" karşısında saldırganlaşıyor.(2)

Kapitalizmin ataerki ile olan "mutlu" birlikteliği, tecavüzü el birliğiyle normalleştirmeye çalışıyor zihinlerde. En önemli kar getirilerinden bir tanesi olan porno sektörü aracılığıyla tecavüz özendiriliyor. Sistemin yarattığı aşk, sevgi, arkadaşlık kalıpları gibi çeşitli cinsellik kalıpları da oluşturuluyor. Kadın, bu bağlamda

nesneleştiriliyor ve erkeği baştan çıkarmak, ona haz vermek için programlanmış bir robot gibi sunuluyor piyasaya!!! Bugün içinde

Her fırsatta halkımıza da hakaret etmekte beis görmeyen rte "Yatıyorsunuz kalkıyorsunuz Uludere diyorsunuz, her kürtaj bir Uludere'dir" diye buyurdu. Kadına kadın demekten korkup aile diyen, kadın cinayetlerine cinayet demekten korkup aile içi şiddet diyen bir başbakanın "Her kürtaj bir cinayettir, her kürtaj bir Uludere'dir," çıkışı, kürtaj hakkının kadınların elinden alınmasının ilk adımı değildir. Kürtajla ilgili ardı ardına yapılan açıklamalar yeni yasa hazırlığı ve isteğe bağlı kürtajda yasal süre limitini on haftadan dört haftaya çekme niyetine kadar getirilmiştir. Kadınların kendi bedenleri ve hayatları üzerindeki söz haklarının ellerinden alınmasını engellemek için direnen tüm feminist örgütler ile dayanışıyor, eylem ve kampanyalarını destekliyoruz.

yaşadığımız ataerki kapitalist sistem ile yaygın medya, birbirlerini tıka basa beslemektedirler. Sistemin devamlılığı, büyük medya kuruluşlarının kesesini fazlasıyla doldurduğundan medya da sistemin sürdürülmesinde önemli bir silah haline geliyor. Tecavüz, medya aracılığıyla da olağanlaştırılıyor... Yaşanan tecavüz "haberlerini" okurken erotik bir kurgu, bir hikaye okuyormuş hissi yaratılır çoğu zaman. Tecavüze uğrayan kadınla ilgili gereksiz bilgiler -yaşı, kaldığı yer, tecavüze uğradığı yerin özellikleri, tecavüz edenin mesleği, saldırı anında kadının üzerindeki kıyafetin rengi vb.- verilerek, kadının kimliğini teşhir ediyor olmaktan

"Tohum saçan" erkek ve "ekilen tarla" kadın temsilleri, erkeklerin doğum kontrolüne ilişkin konulardaki sorumsuzluğuna izin vermekle kalmıyor, bunu alenen körüklüyor da. Kürtajı, bireysel bir tercih olarak değil, kadınları özgürleştirecek bir toplumsal hak olarak kabul etmeli ve bu temelde savunmalıyız. (...) "Kadınlık"ın "annelik"le eşitlenmeye çalışıldığı bir kültürel ortamda, feministler olarak kürtaj konusu üzerine düşünmek bize önemli geliyor. Nitekim, doğum kontrol yöntemleri cinsellikle üremeyi bir ölçüde birbirinden ayırırken, kürtaj bunu daha kökten bir biçimde gerçekleştirir. Buna karşın, tarihsel olarak, kürtaj pratiğinin kendisinin kadınlara cinsel özgürlük getirmediği de aşikâr; fakat, kürtaj hakkını tartışmak, bize erkek egemenliğini ve heteroseksizmi ifşa etmek için bir pencere açıyor.

Kolektif, sosyalistfeministkolektif.org

hiç çekinmeden, merak uyandırılmaya çalışılır. Hikaye fotoğraflarla "renklendirilir" veya flu resimlerle hikayeye gizem katılır!!! Kadın bir kez daha eril sistemin çarkları arasında ezilir...

Kapitalizmin ataerki ile olan bu işbirliği her alanda karşımıza çıkarken tecavüzle mücadelenin sosyalist feminist bir bakış açısıyla verilmesi kaçınılmazdır; çünkü aşikardır ki sorunun temelini sarsacak ve kadının özgürleşmesindeki sürece ışık tutacak olan; üretim ilişkilerinin değiştirilmesi ile patriyarkanın ortadan kaldırılmasıdır. Esas mücadele eksenini bu yönde belirlemeden, tecavüzün tamamen engellenmesi mümkün değildir; ancak bugünün koşullarında cinsel şiddeti en aza indirmek açısından çeşitli taleplerde bulunmak feministlerin yapması gerekenlerin başında gelmelidir. Örneklersek: *Erkeklerin; cinselliği, sonunda zafer kazanılacak bir savaş/fetih olarak değil de rızaya dayalı, özgürce paylaşılacak bir insan sıcaklığı; kadınlarıysa kendileriyle eşit haklara sahip kişiler olarak görmelerine yönelik formal ve informal eğitim süreçleri*(3) devreye sokulmalıdır. Tecavüzü önleyici, tecavüze uğrayan kadını koruyan yasal düzenlemeler ve varolan yasa maddelerinde netlik talep edilmelidir. Dünyanın birçok yerinde bulunan sığınma evleri ve tecavüz kriz merkezlerinin kurulması için baskı yapılmalıdır.

Sonuç olarak, kadın bedeninin alınıp satılabilen bir meta, pornografik bir obje olmaktan kurtulacağı, cinselliğin tabulardan sıyrılarak insani bir paylaşım olarak algılanacağı, cinsiyet rollerinin ortadan kalkarak, cinsiyet ilişkilerinin daha eşitlikçi ve özgürlükçü olacağı başka bir kültür için yola koyulmalı; her türlü sömürü ve tahakküm ilişkisini yok etmeye yönelik devrimci bir mücadele yöntemi seçilmelidir. Kadınların kurtuluşu ancak bu yolla mümkün olabilecektir.

(1) Kolektif, Tacize ve Tecavüze Hayır, Amargi, Sayı 14

(2) Sibel Özbudun, Liberalizm ve Muhafazakarlık Kışkacında Kadın, Kaldıraç Yayınları, 2011, Syf. 136

(3) Sibel Özbudun, Liberalizm ve Muhafazakarlık Kışkacında Kadın, Kaldıraç Yayınları, 2011, Syf. 137

BUNLARI SÖYLE(T)MEYİZ!

Hazırlayanlar: Başak Önel, Cemre Mor, Çağıl Ener, Ilgın Arı, Mine Balman, Nazen Şansal, Pınar Piro, Zekiye Şentürkler

“Kadına şiddete hayır derken polisin kadınlara aşırı güç kullanarak coplaması, onlara olan güvenimizi zedelemiştir”

Belediyenin kaynaklarının usulsüz bir şekilde çar çur edilmesinden ve basiretsiz yönetiminden dolayı aylarca maaşlarını alamayan, grev, iş yavaşlatma gibi eylemlerle hakkını arayan ve halkın da desteğiyle mücadeleleri olumlu sonuç veren Lefkoşa Türk Belediyesi emekçilerinden biri; Fatoş Katrancıoğlu ile söyleştik. Belediye çalışanları, direnişleri neticesinde bir kazanım elde etti ve maaşlarını şimdilik alabildiler. Ancak geleceklerini göremedikleri gibi her çalışanın yasal hakkı olan yatırımları halen yapılmamakta ve özellikle sağlık hakkında yararlanmaları mümkün olamamaktadır.

Aylarca emeğinizin karşılığı olan maaşınızı alamamak sizi nasıl etkiledi?
Bankalara olan borçlarımızın geç ödenmesinden doğan faiz uygulamaları; kredi kartlarının ve faturaların ödenmemesi, maddi anlamda olumsuzluklar yarattı. Yatırımlarımız da yapılmadığı için sağlıkla ilgili konularda hastanelerden ve eczanelerden yararlanamıyor olmamızdan dolayı ayrı bir mağduriyet yaşamaktaydım. İşimle ilgili geleceğimin ne olacağını kestirememenin sıkıntısını da manevi bir şekilde yaşadım ve diğer çalışan arkadaşlarım gibi ben de gelecek kaygısı yaşamaktayım.

LTB çalışanları olarak grev ve iş yavaşlatma yaparak haftalarca direndiniz. Belediye ve

Başbakanlık önünde binlerce kişinin katılımı ile eylemler oldu. Bu eylemlerde polis ve çevik kuvvet şiddet kullanarak pek çok eylemciyi copladı. Emeğinin karşılığını talep eden, hak arayan kadınlara acımasızca vurdu. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?
Bu direnişe siyasi görüşü ne olursa olsun gerek kadın gerekse erkek tüm personel katkı koymuştur. Bu direniş bizim geleceğimizin direnişiydi. O günkü olaylarda coplanan kadınlar arasında personelim olan bir kadın arkadaşım da vardı. O gün polis kontrolsüz ve orantısız güç kullanmıştır. “Kadına şiddete hayır” derken polisin kadınlara aşırı güç kullanarak coplaması, onlara olan güvenimizi zedelemiştir.

Yaşadığınız süreçte sendikalı olmak sizin için ne ifade ediyor? Sendikanız olmasa aynı şekilde mücadele verebilir miydiniz? Haklarımızı savunan bir sendikayla yola çıkmanın ve o yolda yalnız olmadığımızı göstermenin beni ve diğer tüm sendikalı personeli mutlu ettiğine inanıyorum. Eğer gerçekten kendimizde, toplumda ve toplumun diğer tüm kurumlarında biraz olsun farkındalık yaratabildiysek bu bize yeter diye düşünüyorum. Sendikamız olmasa aynı şekilde bireysel olarak

mücadele edebileceğimize inanmıyorum. Çünkü burada aynı amaç ve birlikteliği sağlayabilen, bizleri aynı çatı altında toplayan, direnişi sürdürebilen sendika ve personelin sendikaya duyduğu inançla güvendir.

Emeğinizin karşılığını bulamamanızdan, bir kadın olarak erkek emekçilere göre iki kat fazla etkilendiğinizi düşünüyor musunuz?
Bir kadın olarak geleceğimi planlayamıyorsam, bence bu çok büyük bir sorundur. Zor durumdaki insanların isyanına şahit olmak bir kadın olarak beni manevi yönden çok etkilemiştir.

MEDYAYI İZLİYORUZ Cinsiyetçilik kötü kokar!

Deodorant, şampuan, aftershave gibi kozmetik ürünler satan bir marka, son zamanlarda Türkiye medyası ve sosyal medya aracılığıyla buralara kadar ulaşan kötü cinsiyetçi kokular yaymakta...

İlk olarak “Kızlara doğru yolu göster!” sloganıyla, kadınların “kokuyu takip ettiği” ve erkekler nereye istiyorsa oraya hipnotize olmuş şekilde - biraz sinek misali - gittiği reklamlar çıktı ortaya. Reklamlarda, kadınlar bir erkeğin evine akın etsinler diye yola ve evin kapısına söz konusu markanın deodorantı sıkılıyor, kadın “pole dance” yapsın diye sevgilisi tarafından bu kez elbise askısına deodorant sıkılıyor veya erkeğin kendi vücuduna, yukarıdan aşağıya doğru sıkılıyor ki kadın “doğru yolu” bulabilsin!

Cinsiyetçi fantezi burada bitmiyor... İnternet sitelerinde yayınlanan bir videoda, kadına 3 hafta boyunca erkeklerin onu yaptığı her harekette yönlendirebilecekleri söylettiriliyor (biraz BBG evi, biraz 'the Sims' oyunu karışımı!). Fantezi eril ya, bir de yarı çıplak -bedenleri sömürülen- kadınlardan oluşan “ateşli” bir takımın, katılan -tüketici- erkeklerle futbol maçı yapacağı duyuruluyor. Bütün bunların üzerine de kampüsleri gezip kurdukları standlardaki lavabolarda “ateşli” kadınlara erkek öğrencilerin saçlarını yıkıyorlar. Yani söz konusu markanın bütün kampanyası kadının objeleştirildiği cinsiyetçi bir erkek fantezisi olma üzerine kurgulanmış!

Fakat kötü kokan markamız Boğaziçi Üniversitesi'nde stand açmaya kalkınca oyunu bozuluyor! Feminist öğrenciler standın önünde renkli ve gürültülü bir eylem yapıp basın bildirisi okuyorlar:

“...Toplumsal kadın ve erkek rollerinin reklamları; reklamların toplumsal rolleri belirlediği bir kısır döngü. Eşitlikçi bir iletişimle karşıdaki varoluşun izini sürmek yerine; onu itaatkar, pasif, saf vs. bir kadınlık rolüne hapseden; ideal bedenlerle üzerimizde baskı kuran bu erkek egemen ve heteroseksüel reklamlardan sıkıldık. Biz ahlaklılıkla değil; seçeneklerle dolu, eşit ve özgür bir dünyanın hayaliyle karşınızda dikiliyoruz. Başka ihtimallere inanan herkesi yanımıza bekliyoruz...” Eylem sayesinde stand daha açılmadan indiriliyor, marka toparlanıp kampüsten ayrılmak zorunda kalıyor. Boğaziçili feministler, kadını edileğileştiren medyaya müdahale ederek figüran değil özne olduğumuzu bir kez daha göstermiş oluyorlar.

Eğer reklamlardan etkilenip sağa sola bu deodorantlardan sıkın birilerini görürsek onlara hatırlatalım: Medyada, sokakta, yatak odasında, cinsiyetçilik iticidir, cinsiyetçilik kötü kokar!

BİZCE Bayan Değil Kadın

Bayan demişiz dememişiz ne farkedir ya da kadın dersek ne olacak? Çalışma yaşamında emek sömürsüne maruz kalan, evde hizmetçi muamelesi gören, hamile kaldığı için işten atılan, işsiz kalmamak için patronunun tacizine ses çıkaramayan, ailedeki erkeklerden dayak yiyen, psikolojik baskı altına alınan, erkek kardeşleri ile eşit özgürlüklere sahip olamayan, her türlü emeği verdiği çocuğuna kendi soyadını veremeyen ve daha nice ayrımcılıklara uğrayan kadınların yaşamında ne değişecek? Belki kısa vadede hiçbir şey ama belki de dil-düşünce diyalektiği içerisinde, farklı bir bakış açısı yaratacak “kadın” diyebilmeyle savunmak. Bizce üzerinde durulması gereken, bayan demek değil, kadın diyememek. Çünkü “kadın”ın, ağıza alınamayacak, kirlenmiş, cinsellikle özdeşleştirilen, uygunsuz bir kavram olarak görülmesinde yatıyor sorun. Ağzını doldura doldura “erkek” diyenler, dişi cinsten bahsetmeden bir nezaket ihtiyacı hissediyor ve “bayan”ı tercih ediyorlar. “Sayın baylar ve bayanlar” gibi ifadelerde bayan kelimesinin seçilmesi, kültürle birlikte yaşayan dilin doğal bir özelliğidir. Etimolojik kökeni “bay”dan türeme ve ikinci cins olmayı çağırırsa dahi bayan, söyleyenin ağzına biber sürülecek tabu kelime değildir. Doğal olmayan ve üzerinde düşünülmesi gereken ise “bayan” diyerek yapılan nezaketin hangi ayıbı örttüğüdür. Oğlan çocuklarının, yaşının büyümesi ile birlikte erkek olması gibi, kız çocuğunun ergenlik döneminden sonra kadın olduğuna kabul etmek gerekirken, bekaretinden bahsetmeden ve onu sözde “kirliletmeden” bu işi halletmek adına, “bayan” söylenivermektedir. Konu yine “kadın” diyememekte gelip düğümleniyor. Dolayısıyla yapılması gereken; “bayan” dememekten ziyade, “kadın” kelimesine sahip çıkmaktır. “Kadın”ın kendi içerdiği anlam dışındaki her türlü çağrışımdan arındırılması gerekir ki kadınlık adına verdiğimiz çeşitli mücadelelere katkı koyabilelim. Kadınları, erkek bakışının nesnesi, bekareti veya medeni durumu başkalarını ilgilendiren ve ikinci sınıf kişilikler haline getiren samimiyetsiz nezaket sözcüklerini değil, sadece kadın olmayı savunmalıyız.

Kaynak: bayandegilkadin.com

Faşist Hükümet Yine İş Başında!

Aysu Diren

ay-su_diren@hotmail.com

Şerife Ruso

serife_ruso@hotmail.com

"Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok! Ama kazanacakları bir dünya var." Karl Marx

Küçük adamızın boyunu aşan binlerce sorunu var yıllardır. Sistemin bozuk olmasından kaynaklanan aksaklıklar her gün bir yerlerden patlak veriyor. Tabi ki yeni oluşmadı bu sorunlar sadece üstü kapatılıyordu bunca zaman. Bunca sorunun üstü kapatılırken, toplum haksızlığa uğratılırken nasıl bu kadar duyarsız kalınabiliyor anlamıyorum. Bundan bir süre önce belediye çalışanlarının hükümet tarafından haksızlığa uğratılması sistemin yine işlemediğinin bir göstergesiydi. Önce DP'den sonra UBP'den aday çıkarak iki dönemlik bir süreden beridir Lefkoşa Türk Belediyesi'nin başkanlığını yapan/yapamayan Cemal Bulutoğluları belediyenin borçlarından dolayı son dönemlerde çalışanların maaşlarını ödeyemeyince çalışanların haklı direnişi başlamış oldu. kktc'nin en büyük, olaylı ve coplu direnişlerinden biriydi bu. Marx'ın da dediği gibi zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan ve kazanacakları bir dünya için mücadele eden proleteryanın kavgasının ilk kıvılcımlarıydı. Emeklerinin karşılığını alamayan belediye çalışanları ilk başta bu durumu protesto etmek için bir takım eylemler düzenlediler. Aylarca evlerine ekmek götüremeyen bu insanlar emeklerinin karşılığını alamadıkları gibi bir de haklarını aradıkları için coplarla ve kalkanlarla yüz yüze kaldılar. Faşist UBP hükümeti ne bekliyordu anlamıyorum. Emeginin karşılığını alamayan insanların susup oturmasını mı? Bakamayan bakanlar kendilerine dönüp hiç soruyorlar

mydı maaşlarını alamayan insanların evlerini nasıl geçindirdiklerini. Yoksa çalışanların emeklerinin karşılığını cop ve kalkanlarla mı ödeyecekti faşist hükümet?

AKP ve işbirlikçisi UBP hükümetinin ülkemizde yarattığı polis devletinin etkileri gün geçtikçe daha da göze batmaya başlıyor. Bunun en belirgin örneği de haklarını arayan insanlarımızın uygulanan polis şiddetidir. İşbirlikçi UBP hükümeti her zamanki gibi yine göstermişti emeğe karşı olan sömürsünü. Bu sırada iki aydan fazla bir süre boyunca maaş alamayan belediye çalışanları haklarını almak için eylemlerine devam ediyordu ki küçük İrsen Bey, belediye çalışanlarının iki aylık maaşlarının ödeneceği sözünü verdi. Peki İrsen Bey söz verdiği gibi bu maaşları ödeyecek miydi? Tabi ki verilen söz tutulmadı. Maaşlar ödenmeyince İrsen Bey'in yalancılığı bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Durum böyle olunca çalışanların öfkesi büyüdü. Aylarca ha bugün ha yarın maaşlarınız ödenecek denilerek dalga geçildi insanlarla. Bu durumdan hem halkın bir kısmı hem de çalışanlar bir hayli rahatsız oldu; fakat "sevgili" hükümetimiz her zamanki gibi rahat koltuklarında her şey yolundaymış herkes her şeyden memnunmuş gibi oturdular. Halkın bir kısmı da bakamayan bakanlar gibi sadece çöp kokusundan rahatsız oldukları için sürekli çalışanları eleştirdiler. Sendikal Platform, BES ile birlikte ortak eylem düzenledi. Bizler de destek için oradaydık fakat bu destek yeterli miydi? Tabi ki hayır! Bu konuda Kıbrıslı Türk halkının bir kısmı, bana dokunmayan yılan bin yaşasın mantığında bencilce bir tavır sergiledi. Gençlerin birçoğu da ailelerinden öğrendikleri bu anlayışla yaşanan olaylara duyarsız kalmış ve diğer birçok eylemde olduğu gibi belediye çalışanlarının direnişine de katılım göstermemişlerdi.

Tüm bunlar yaşanırken gençlerin yaptığı bazı yorumlar hayret vericiydi; "Bu çöpleri da toplamazlar, bana ne yani onlar maaş alamadıysa toplansınlar artık pislik götürür ortalığı. Eee... Gene mi eylem be ama! Bıktım usandım artık. Grev varmış; her akılları sıkıldığında grev yapar bunlar da." Gençlerimizin bu tür yorumlar yapmaları çok da şaşırtıcı olmamalı aslında çünkü aileleri, onların düzenin bir parçası olmasında büyük rol oynuyorlar. Gençlerin konuştukları tek şeyin yeni çıkan telefonlardan ibaret olduğu şu dönemde, kapitalizmin tüketim psikolojisinin büyük etkisi vardır. Ülkemizdeki toplumsal sorunlara duyarsız kalmamızdan utanmamız gerekirken bunları konuşan bir toplum haline geldik biz, belki de getirildik. Örneğin; eyleme katılan gençlerin çok az sayıda olmasına karşın; çalışanların direniş eylemi ile aynı günün akşamı olan konserde izdiham yaşandığını ertesi günkü gazetelerden okuduk. Bu konser toplumun büyük kısmında aylarca konuşulurken belediye işçilerinin halini soran yoktu. Onlar toplumun bu umursamazlığına rağmen bıkmadan haklı direnişlerini devam ettirdiler ve iki aydan fazla bir süre boyunca alamadıkları maaşlarını 89 günün sonunda aldılar. Emekçilerin maaşlarının ödenmesi bütün sorunları ortadan kaldırmış mıydı? Yoksa AKP ve işbirlikçisi UBP hükümeti her zaman olduğu gibi yine kısa süreli çözümler üreterek, çarpık düzeni devam mı ettiriyordu? Ülkemiz bu kadar zor bir durumdayken, her gün yeni bir özelleştirme yasası, asimilasyon politikası, halkı yıldırma politikaları topluma dayatılırken, birlik ve beraberlik içerisinde olmamız faşist hükümete karşı en büyük silahımız olacaktır. KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!!!

DİKKAT

Mektup

Yasaklar getirip tek tip insan modeli yaratabilmek için ilk hedef öğrenciler!

İnsanların düşünen, sorgulayan, üreten varlıklar olduklarını ve özellikle de gençlerin bunlara ne kadar eğimli olduklarını görmezden geliyorlar. Öğrenciler olarak bizim ne düşündüğümüz ne istediğimiz onları ne kaygılandırıyor ne de ilgilendiriyor. Yasaklardan biri, eski Eğitim Bakanı'nın YÖK'e yazdığı bir mektupta geçen şu sözler; "İngiliz veya Amerikan eğitim sistemi gereği üniversitelere kabul şartı olan 2 veya 3 CGE Advance Level (CGE AL) sınavında başarılı olan veya SAT 1 sınavında 1100 toplam puan alan üçüncü ülke mensubu öğrencilerin üniversitelere başvuruları kabul edilirken, YÖK'ün konu ile ilgili aldığı karar uyarınca Yurtdışından Öğrenci Kabulüne İlişkin Esaslar Kılavuzu'nda KKTC uyruklu olup lise öğreniminin tamamını KKTC'de tamamlayamayanların başvuruları kabul edilmemektedir." Öğrencilere yasaklar getirerek akıllarınca öğrencinin "gözünün açılmasını" engelleyecekler. Bakan Nazım Çavuşoğlu'nun yazdığı mektuptan yapılmış bu altıntıda, bakanın esas amacının daha iyi eğitim şartları için bir şeyler yapmak değil ama yasaklar getirmek olduğunu görebiliyoruz. Bunun nedeni sayın (!) bakanımızın "CGE Advanced Level" dediği sınavların daha doğru adını bile bilmiyor olmasından kaynaklanıyor. Bu İngiliz veya Amerikan eğitim sistemi gereği üniversitelere kabul şartı olan sınavların adı; GCE-General Certificate of Education'dır. Eğer temelde öğrencilere yardım etmek olsaydı hedeflediği, bu konuya hakim olurdu ve doğal

olarak sınavların adını yanlış yazmazdı. Yani kısacası o bakan öğrencilere yasaklar getirmeye o kadar bir şartlanmış ki, eğitim şartlarını öğrenciler için daha iyi bir noktaya getirmek adına hiçbir şey yapmıyor. Zaten alıntıda da görüldüğü gibi sınavların adını yanlış yazarak konu ile ilgili yeterince bilgi sahibi olmadığını kanıtlıyor.

Farklı kültürlerden insanların bizleri "kötü" anlamda etkilediklerini savunuyorlar ama kendilerinin bir yanlışlığı var mı diye de durup düşünmüyorlar!

Eski Eğitim Bakanı Nazım Çavuşoğlu'nun, TC Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'ya yazdığı mektupta açıkça görüyoruz ki farklı milletlerden ve kültürlerden insanlarla tanışmak, zaman geçirmek ve o ülkelerde eğitim almak büyük bir tehdit. Biz, bütün halkların kardeşliğine ve temelde insan sevgisine inanırken, bizi "yönetenler" milliyetçi duygularıyla bizlere nefret ve ırkçı duygular aşılamak için ellerinden geleni yapıyorlar. '...bu süre zarfında içinde yaşadıkları toplumun kültüründen, örfünden adetinden ve yaşantısından ciddi anlamda da etkilenmektedirler. Bu gençlerimiz KKTC'ye , Anavatanda okuyanlara göre düşünceleri, bakışları ve değerlendirmeleri farklı birer insan olarak dönmektedirler. "Mektubun bu kısmından da okuduğumuz gibi yurtdışına okumak için giden öğrenciler birer robot ya da düşünme ve sorgulama becerisinden yoksun insanlar olarak değerlendiriliyorlar. Öyle bir algılayış var ki bu bakanımızda; sanki yurtdışında okumaya giden öğrencilerin kendilerine ait düşünceleri yok ya da olamaz

ve bu fikirler onlara hep başkaları tarafından empoze edilir. Oysa durup biraz kendilerine baksalar bu ülkeyi yönet(e)medikleirni görecektir. Nedenise bir türlü gençlerin düşünme, sorgulama ve değerlendireme gibi şeyleri yapamayacaklarına inanıyor bakanımız ve bu düşüncelere, başka kültürlerden insanlarla tanışmanın sonucu olarak verdiklerini söylüyor. Örneğin ben bir lise öğrencisi ve değişik kültürlerle tanışmamış biri olarak, bakanımızın gözünde "farklı" denecek durumdayım. Demek ki neymiş bakanımızın deyimiyle "farklı" düşüncelere sahip olmamak için yurtdışında okumuyor olmak yetmiyormuş. Bakanımızın anlamadığı bir diğer konu ise bizler "anavatan" ile sorunlarımızı dile getirirken oradaki insanlardan söz etmiyoruz. "Oysa Anavatan Türkiye'de yüksek öğrenim gören ve oradaki kültürle yoğrulan gençlerimiz, öğrenimleri esnasında arkadaşlarıyla oluşturdukları yakın dostluk ve kardeşlik bağlarıyla, KKTC'ye döndükleri zaman bile temaslarını uzun yıllar boyunca kesintisiz sürdürmekte, Anavatanla olan kardeşlik bağlarının güçlenmesine vesile olmaktadır" mektuptan olan bu alıntıda da okuduğumuz gibi Nazım Çavuşoğlu sorunumuzun Türkiyeli insanlarla değil de TC hükümeti ve onun ordusuyla olduğunu algılamakta güçlük çekiyor ve kendince inanıyor ki biz ne kadar çok Türkiyeli insanla arkadaş olursak o kadar az "anavatana" karşı duracağız. Peki ya o tanıştığımız Türkiyeli arkadaşlarımız da, anavatana karşı olan kavgamızda bizim yanımızda dururlarsa? Bunu hiç düşündünüz mü?

Dostluğun S'onsuzluğu

Simge Alici
simge.alici@yahoo.com

Shakespeare: Dost yarası yaraların en derinidir.

Dostum

Dostluk bir insanın hayatındaki en önemli konu başlıklarından birisidir. İnsan, sosyal bir varlık olduğundan yalnız yaşayamaz. İşte bu noktada arkadaşlık insanlık için büyük bir sığınaktır. Mutlaka etrafında kendisi gibi birilerinin olmasına ihtiyaç duyar. Paylaşmak, konuşmak, değer görmek, belkide ağlamak ve takdir edilmek ister bundan dolayı başka insanlara muhtaç hisseder kendisini farkında olmadan. insanın kendisi gibi birisini bulması kolay değildir. en azından benim için kolay değildi. Çok kişi vardı hayatımda ama dost diyebileceğim sayılı insan vardı. Hiç düşünmezsiniz değilmi o sayılı insandan birini kaybedebileceğinizi?! Düşünüyorum da, bir an şöyle kapatıyorum gözlerimi eskiye bir yolculuk yapıyorum kendi iç dünyamda. Biz neler atlatmışız ve neler yaşamışız beraber dostlarımla. Birbirimize sarılarak, nelere ağlamışız!. Her insanın en az bir dostu olmalı hayatta, bir sırdaşı, can yoldaşı, aynı kan, aynı can olmasada kardeşin olarak

hayatında olabilen. en büyük mutluluğuda, en büyük acıyıda yaşatabilen bir dost.

Çok arkadaşınız olur hayatta ama sayılı dostunuz olur. Her arkadaşınızın yanında ağlayamaz, gülemezsin ancak dostunla sabahlara kadar gülebilir, omzunda düşünmeden ağlayabilirsin. Arkadaşını kaybettiğinde üzülsün belki ağlarsın ama dostunu kaybetmenin acısını her gün yaşarsın! Doğum gününü asla unutmadığın, resmini cüzdanından çıkarmadığın, adını saçma bir şekilde telefon defterinin en başında yazdığın, düşerken yanında olup kurtarsın istediğin, her düştüğünde tutmaya çalıştığın insandır dost.

Ve dostun sana dünyayı durduracak güzel gülüşüyle güler ve bu hayatı başarabilmek

için tek bir sebebinizin olduğunu gösterebilir. Gül dostum karlı dağların arkasında bize hep gül ∞

Benjamin Franklin: Kardeş, dost olmayabilir ama dost, her zaman kardeşdir.

Dostuma

Hani bazı insanlar vardır ya farklı ve özel olduğunu görürsünüz hissedersiniz ya da onlar özel olduklarını belli ederler. Dostum da kendini belli eden birisiydi. Öncelikle dürüsttü. Samimiydi. Yalanı yoktu. O yüzden onunla konuşurken söylediklerinden başka anlamlar çıkarmaya çalışmazdık. Acabalarımız olmazdı hiçbir zaman. Güvenilir bir insandı. Bunların yanında kendisine çok güvenen ve her zaman kendi doğruları olan bir gençti. Ne istediğini bilirdi. Sıcakkanlıydı, sevgi doluydu içten bir gülümsemesi vardı. Gözlerinin içindeki masumluk ve ışıltı bir ömre bedeldi. Kötü düşünceleri yoktu. Kavgalardan uzaktı yani tüm pisliklerden, yalanlardan ARINmış biriydi. Çok geniş bir çevreye sahipti her yaş grubundan arkadaşları vardı. Dost olmayı herkesten çok başarabilen bir gençti çünkü iyi bir sırdaştı. Kendi doğruları vardı ama herkesi dinlerdi, dinlediklerinden pay çıkarırdı ve yolunu devam ederdi. Seni herkes tanımalıydı.

“Kıbrıs'ta Barış Engellenemez”den, “Ankara Elini Yakamızdan Çek”e

Toplumsal Muhalefetin Çıkmazları

Su Düşbüyüten

“... parti, cephe, hareket veya örgüt adını verelim siyasal mücadele ister istemez “taraf” arası bir mücadele biçimine bürünür. Ve toplumsal hareketlerin ve siyasal örgütlerin, farklı biçimlerde olmakla birlikte, siyaset ürettiği her ne kadar doğruysa da, partisiz bir siyasetin siyaseti bir siyasete indirgenme ihtimalleri yüksektir.” Daniel Bensaid, Köstebek Ve Lokomotif, Yazın Yayıncılık

“Gerçekte bugün için ütopya olan, sorunlarımızı var olan sistemde mütevazı dönüşümlerle çözebileceğimize inanmaktır. Tek gerçekçi seçenek bu sistem için imkansız görüneni yapmaktır.” Slavoj Žižek, Komünist Ufuk, ENCORE Yayınları

Geride bıraktığımız son 10 yılı, toplumsal mücadeleler ekseninde bir değerlendirmeye tabi tutacak olursak, rahatlıkla söz konusu zaman dilimi içerisinde toplumsal hareketlerde niteliksel değişimler olduğunu söyleyebiliriz. Bu değişimlerin veya tabiri caizse 'sıçrayışın' temelinde de 2000'li yılların başındaki mücadele zemini ile şu an içinden geçmekte olduğumuz ve son 5 yılda da gittikçe şekillenmekte olan mücadele zemininin farklılığı bulunmaktadır.

Bahsettiğimiz zemin değişiminin sadece iki temel niteliğini kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1- Başta liberal entelektüeller ve CTP,

TDP gibi merkez partiler hala bu zemin farklılığını idrak edememiş olsalar da, “görüşmeler, antlaşmalar ve liderler” eksenli toplumsal duyarlılık ve eylem; yerini IMF-Ankara dayatması neoliberal ve kültürel saldırılara karşı gelişen bir savunma hattına bıraktı. Bu dönüşüm bir yandan dünyadaki direnişlerle paralellik arz ederken diğer yandan da ülkemiz özelinde sistemin kontrolü dışında gelişen bir güç oluşturma eğilimini de içinde barındırmaktadır. Kısacası son 10 yıldaki gelişmeler ışığında toplumsal mücadelenin bir aşamadan bir diğer aşamaya evrildiğinden bahsedebiliriz.

İlk aşamada sistemden ziyade 30 yıllık yönetici blok ile bir hesaplaşmaya girişilirken, son 5 yıllık süreçte egemen blok ve sistemin geneline yönelik bir mücadele anlayışı söz konusudur. Bunlardan birincisi sistem içinde sıkıştırdığı ve sorgulamasını sadece yönetici klik ekseninde gerçekleştirdiğinden, egemen blok tarafından kabul edilebilir iken; ikincisi, yani şu anki süreç doğrudan doğruya sistemi karşısına alma potansiyeli taşıdığı ve uygulanan yapısal reformları hedef aldığı için egemen bloğun tahammül sınırlarının dışındadır.

2- Öte yandan bu niteliksel dönüşüm, doğallığında bastırılmış veya gün yüzüne çıkacak kadar kendisini gerçekleştirememiş toplumsal hareketlerde de bir canlanmayı ve eyleme geçme iradesine kavuşmayı sağladı. Başta emek ve toplumsal cinsiyet eşitliği olmak üzere, ekoloji, eğitim, sağlık gibi toplumun genelini ilgilendiren alanlarda bir karşı duruşun gelişmekte olduğu aşikardır. Farklı toplumsal hareketlerin canlanmasında bir yandan neo-liberal politikaların şiddetlenmesi etkiliyken diğer yandan da geleneksel devrimci siyasetin krizinden kurtulma çabaları da etkili olmuştur. Bu da toplumsal muhalefetin zenginliğini ve demokrasi kültürünü geliştiren unsurlar olmasının dışında - kuşkusuz bağımsızlıkları baki kalmakla birlikte- bütünsel alternatif projenin atar damarlarını da oluşturmaktadır.

Kendini kuramamaya dair...

Toplumsal mücadelenin kazandığı yeni boyut, beraberinde ciddi eksiklik ve sıkıntıları da getirdi. Egemen siyasala ve dolayısıyla da sağdan sola tüm siyasal partilere dair muazzam bir uğultu kisvesi altında yükselen güvensizlik oluşması; yeni bir siyasi özne ve liderlik yaratma ihtiyacını doğurdu. Fakat toplumsal muhalefetin özneleri bugüne kadar geline süreçte, toplumsal muhalefetin temel taleplerini taşıyabilecek, Kıbrıs'ın bağımsızlığından, barıştan yana; sisteme, egemen bloğa kafa tutabilecek bir siyasi özne ve liderlik yaratma çabası içerisinde girmemiştir. Sendikal Platform'un liderliğinde yürütülen mücadele ne yazık ki, bütünsel bir stratejiden ve

siyasallaşmadan uzak gelişmektedir:

1-Bu kuşkusuz hareketin siyasal olmadığı anlamına gelmez. Fakat geline süreçte, temel meselelere dair içine girilen tepkiselliğin ve hak arama eylemlerinin dışında ileri bir adım atılamamıştır. Siyasal iktidarı almayı amaç edinmeyen ve kendisini parti olarak kurmayı önüne koymayan bir hareket söz konusudur.

2-Alanlar ve hareketler arasında bütünsel bir koordinasyon bulunmamaktadır. Her hareket kendi özneliği içinde kendini yaratırken, kendinin dışındaki alanlarla sadece belli başlı meseleler üzerinden bir araya gelmekte veya iletişime geçmektedir. Kısaca pek çok parça sadece parçalar olarak birbirine dokunmakta; temel bir amacı güden bir bütün olamamaktadır.

3-Muhalefet stratejisiz ve taktiksiz gelişmektedir. Tepkisellik, stratejiden yoksunluktan kaynaklanırken; stratejiden yoksunluk da tepkiselliğin içine saplanmışlıktan kaynaklanmaktadır. Bu ise hareketin akıbetine dair kaygılar doğurmaktadır. Sadece basın açıklamaları yapmak, yönetici kademelerinin katıldığı “kitlesel ve sansasyonel” eylemlere girişmek, medyaya heyecanlı demeçler vermek kısacası tepkisellik balonunu şişirip şişirip patlatmak sadece insanların duyguları ile oynamak ve hareketliliği hareketsizleştirmek sonucunu doğurmaktadır. Halbuki hareketin ihtiyacı olan sayfalarca basın açıklaması değil, bir pusula ve harita koordinatlarıdır. Yani nereye, nasıl gideceğini bilmek...

4-Memlekette partilere güven kalmaması, parti fikrine güven kalmadığı anlamına gelmemelidir. Aksi halde hareketlerin bütünü bir başka siyasallığa evrilemeyecek yani sistemi değiştirebilecek kurucu ve alternatif bir yapıya ulaşamayacaktır. Bu muhalefetin temel sıkıntısıdır. Hareketler ve direnişler arasında anti-kapitalist, bağımsızlıkçı ve barıştan yana bir devrimci bir koordinasyon hattı örülememesi, toplumsal muhalefetin akıbetine dair iç karartıcı cümleler kurmamıza neden olmaktadır.

Kendini kurmaya dair...

Egemen bloğu temsil eden ve onların çıkarlarını savunan partilere olan güvensizlik; parti fikrine, burjuva siyasete olan öfke siyasete öfke duymanın nedeni olmamalıdır. Bu da ancak, alternatif siyasete dair samimi, kapsamlı ve planlı bir çabanın sonucunda gerçekleşecektir. Aşağıdan ve katılımcı bir şekilde tüm alanların ve hareketlerin koordinasyonunu sağlayacak araçların yaratılması ve toplumsal muhalefetin siyasallaşması, bir parti halinde kendisini bağımsızlıkçı, anti-kapitalist ve barış yanlısı bir özne olarak kurması gündemimize almamız gereken acil sorunumuzdur.

Hazırlayan:
Ali Şahin

Her şey ağır bir yük gibi bu ülkede
Televizyonda yaşlı bir kadın, Ermeni Soykırımı'nın son tanıklarından...
Belgesel çekmişler 1986'da
Kadın ağlayarak bir şeyler anlatıyor,
Dinleyemiyorum, omuzlarım çöküyor aşağıya doğru
Ağır bir yük varmış gibi...
Başka bir programda,
Uludere Katliamı'nın heron görüntülerini gösteriyorlar,
Alt yazı geçiyor "Milletvekilleri izlerken gözyaşlarını tutamadı"...
Benim gözümünden yaşlar akıyor,
Çünkü ben bakamıyor, izleyemiyorum bile!
Omuzlarım çöküyor aşağıya doğru
Ağır bir yük varmış gibi
Bir haber kanalında,
Bir dönem belgeselinin ilk bölümü yayınlanıyor
Belgesel 2 Temmuz 1993 Sivas Katliamı'yla başlıyor
Odadaki arkadaşlar bir şeyler konuşuyor, yorumlar yapıyorlar...
Ben konuşamıyorum...
Omuzlarım çöküyor yine!
Ağır geliyor bunlar, gelmeli de zaten!
Ama biriktikçe bütün bunlar
Omuzlarım daha fazla çöküyor
Büzüşüp kalacağımdan korkuyorum!
Bilerek yapıyorlar bütün bunları...
Kanımız donsun,
Bakamayalım, göremeyelim, bağıramayalım,
ağlayamayalım diye!
Çöktükçe çöksün omuzlarımız,
Büzüşüp kalalım diye bir köşede!
Hiç bitmiyor zulümleri...
Tam kalkıyoruz ayağa
Tam dikleşiyor omuzlarımız
Zulümlerine bir yenisini daha ekliyorlar...
Ama korktuğumuzdan değildir omuzlarımızın çökmesi...
İnsanın insana ettiği bu zulmü aklımızın almayışındandır!
Gidenlere duyduğumuz derin acıdandır!
Ama ne diyor Zülfü Livaneli şarkısında,
"Yaşamak görevdir yangın yerinde
Yaşamak insan kalarak"
Önce insan kalmalıyız her şeye rağmen
Sonra dikleştirmeliyiz omuzlarımızı
Ayağa kalkmalı, sokağa çıkmalı, örgütlenmeliyiz...
Bitmiyorsa onların zulümleri
Bizim de insanlığımız bitmeyecek...
İnsanlığımızdandır!

Firuzan Nalbantoğlu

BIÇAK KEMİKTE

eti geçti
duydun mu
bıçak kemikte
duymadınsa duy artık
behey allahın kulu
bıçak kemikte
duy da silkin n'olursun
bu ne biçim uyku bu
bıçak kemikte

verilmemiş alınmış hep
yük vurulmuş dağlar gibi - insanlık bu mu
çalıyor sömürünün imdat çanları
kımıl da da kurtar şu onurunu
bıçak kemikte

topraksa paylaşılmış kıyılsa yağmalanmış
umut hacizde
sana yokluk sana yasak sana dam
insan değil - hâşâ - bir yağmacı soyu bu
bıçak kemikte

üretensin yaratansın yürütensin dağları
bakma öyle kilit kilit duvar duvar
yetsin artık bu susku

bıçak kemikte
anasın boynun bükük babasın kolun kırık
oğullar kan içinde

kaldır artık başını
"kalsın benim dâvam dîvana kalsın" demiş ozan
o dîvan sensin artık
kaldır başını
sık şu yumruğunu
ve haykır
bıçak kemikte

Hasan Hüseyin Korkmazgil

İSTEK

Yanıyor beynimin kanı,
Bilmem nerelere gitsem?
İçime sığmayan canı
Hangi rüzgara eş etsem?

Akşam sular karardı mı
Bir dağa versem ardımı,
İçimi yakan derdimi
Sağır göklere anlatsam...

İçiliversem dem gibi,
Kırılıversem cam gibi,
Şamdanda yanan mum gibi,
Sabahı görmeden bitsem...

Bir yüce ormana dalıp
Ya bir dağ başına gelip,
Beni yaradanı bulup
Malını başına atsam...

Görünmez kollar boynumda,
Yarin hayali koynumda,
Sıcak bir kurşun beynimde,
Bir ağaç dibinde yatsam...

Sabahattin Ali

Şiirlerinizi bize yollayın yayınlayalım. Sanat yalnız profesyoneller için değil, içinde coşku hisseden herkes içindir...

Kıbrıs'ın Ahşap Yüzleri

İsmail Işılsay

Çiy tüten yapracıklarımız ve incecik dallarımızınan gerneşirdik Güneş'e doğru. Tepelerden Deniz'e akışan devler gibindik. Çam ve çınar, harup ve selvi bir zamanlar. Kürümünan kuşlar başımızda.

Alacakaranlıkta indi balta bağrımıza, haspa çıkası balta andene. Sapı bizden. Toprak; yoksa toprağından kopan, bilirmin kim eder inkisar?

Dibelik devrilmek boylu boyunca ve bir da çilenti havada. Amberebulyacıklar değil, ellerdi bu defa başımızda kurcalanan. Gün dulunana dek soyulduk. Şafkardık ayaydında, çıpçıplak ve çıt çıkarmadan. Bilenmiş bıçgıların türküsüydü ormanda yankılanan...

Derkan, okşayan nasırlı eller. Ah, o usta elleri dülgerlerin. Benzeştik birbirimize aynılaşmasak da. Merteg olduk ve morina. Uçtu, bulutlara karıştı son damlacıkları özsuyumuzun.

Haçan da dikeldik birer birer. Kerpiç evler kaldırdık. Hammalı olduk ağır damların ve kapıları ve pencereleri taşıdık kuş kanadı misali açılan. Çiy değil, ter ve gözyaşıydı ıslatan.

Doğum sancıları çekti kadınlar sekilerimizde, gölgeli sündürmelerde ömür bıraktı yaşlılar. Neneciklerin cenazeleri taşıdı tahta tabutlarda ve al duvaklı gelinler geçti içimizden oymalı çeyiz sandıklarıynan.

Çile yontularınız biz, paslı mih ve menteşe izlerimizinan. Gıpta edip koca zeytinlere, zamanın sağnaklarına direndik. Böyle kazındı suretimize yaşam.

Kakmalanıp ardına kadar açıldığımız da oldu, bir gındırık bırakıldığımız da.

Pekilenme bilmezdik o vakitler. Gay ederkar sarhoşlar, gülsularıynan ikandık biz. Vuslatın sevinç gözyaşlarını içtiğimiz gibin, üşüdük hasretin sonsuz sabahlarında.

Neyisa, çok kuşlar geçti içimizden kanatlarımızı açtığımızınan. En çok da güvercinler, Afrodite'nin kutsal kuşları. Nakışınan, örgüyünan, oymayınan anlatıldı hayat, bir masal gibin. Yaseminler ipe dizilirdi havlıda.

Zamanınan, sallandı mor yemeniler aşk için. Ah, ne güzel gözlerdi onlar. Nasıl da yere indirildiler kaytan bıyıklar burulurken. Ama, adanın edalı kızları muratlarına eremediler. Kaçırıldılar, satıldılar hatta çığlıklar içinde. Yine da giyindi gelinliğini mersin ağacı hiç durmadan. Kıp kırmızı narlar golifada.

Lengerinan döküldü sular göç edenlerin ardından, tepsermeden dönsünler aman. Aynı lenger geçti içimizden ikamak için ömür bırakanı ve ilk suyuna yeni doğanın. Çocukların pirillileri hayata yuvarlanıyordu. Aman zaman kasavet bastı, kurtlar doğurduk içimizde. Kendi kurtlarımızı. Dokumuzunan besledik kıvranan hayatı. Oylum oyuk koyup, kaçtılar. Alizavralar oynayırdı kızgın toprakta.

Bal olan yerde sinek çok olur. Her daim bir zarıncama dam altında. Kurtarıma dediler

adına. Ha bir da gombinacılar... Annaman ama, baltadan ağırdı uykular. Alçacak eşeğe herkes biner. İmamlar da çaldı kapımızı, papazlar da. Ezan sesini da dinledik huşuynan, çalan çanı da. Ama hep o ağır gölgesi silahların. Kılıç, kargı, süngü derkan kurşun yarası... Ah o brengan guduzu. Zonguldandık tank taretleriynan da...

Bir da savaşlara şahit olduk. İnsanın insana guduzluğu, zorba zamanlardı. Krallar ve sultanlar için, istavroz ve hilal uğruna savaşlar... Kara haberler aldı anacıklar denizden öte diyarlardan ve

sonra her iki tarafından Trodos'un, beytambal barikatlardan. Baçavuraya döndüydük.

Tuzunan buğday ve pirinç konduyu köşelerimize. At nallarıynan muflon boynuzları. Tas tas sulara döküldü kurşunlar. Zeytin yaprakları tütüldü. Eşek boku bilem sallandı tepemizde. Ama hep aynı toprak atıldı mezara ve her zaman aynı buhurlardı yanan. Aynı zincirler bileklerde...Havada aynı iğrenç koku.

Ne çok geçti çoban kızlar sürüleriynan kapımızdan. Arkalarında delikanlılar... Çekildi garamini bıçaklar, tüfekler ateşlendi aşk için. Eşkiya oldu aşıklar. Hasanbulli'nin sevdası tatlı canına malolduydu, bilmen?

Aman zaman hus pus oldu ada. Valilerin ve paşaların zulmüydü inileten. Suskunluk salgın bir hastalık sanki, ama bir tutam yasemin! Ongardı ocağı analar. Molehiya tütü, lalangı, bazen ayrelli... Koman ama ekşiyi? İnce ince kesildi samerella, zivaniya gadeff gadeff ve da Zeybekinan garşılama. Hade!

Yıldızlar yağıyordu gökkubbeden. Ay değirmi ve Deniz'de yakomozlar. Derkan, o ses! Bir bir devrilmeye başladı bin yıllık zeytinler. Tavşanlar, keklicikler can çekişiyorlardı. Vurulan muflonların kanı boş yere sürüldüydü alnımıza. Napsan örüyordu havlıda gulicikler. Ha bir da zirzirolar... Sankim da goncoloz idi bönüren.

Gudurduydu Deniz. Ağır geldi ydi taşıdığımız dam. Yıkıldık korkunç çatırtılarınan. Yeri göğü tuttu ahımız... Andene argasti bastı her yanı. Ama görmek? Argacının oraşa toplandı çocuklar, kürümünan kuşlar başlarında, avuçlarında babavuralar.

KIBRIS'IN AHŞAP YÜZLERİ - Atölye: 12 Bülent Ecevit Cad. No:12 YEŞİLİRMAK

masks and sculptures, carved by İsmail Işılsay
WOODEN FACES OF CYPRUS - YEŞİLİRMAK

PARMAK İZİ ÖMER TATLISU

otatlisu@gmail.com

Murphy Kanunu:
Eğer biri size "Mesele para değil, işin felsefesi" diyorsa, mesele paradır.

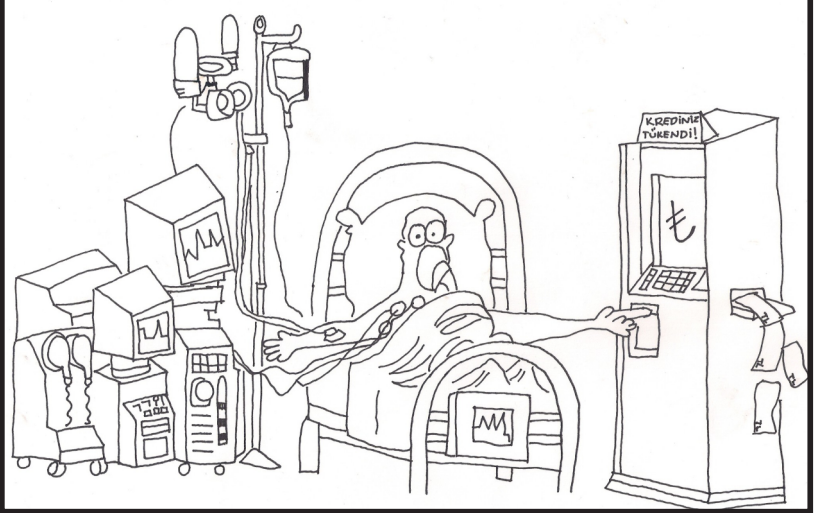

MİZAH CİDDİ BİR İŞTİR!

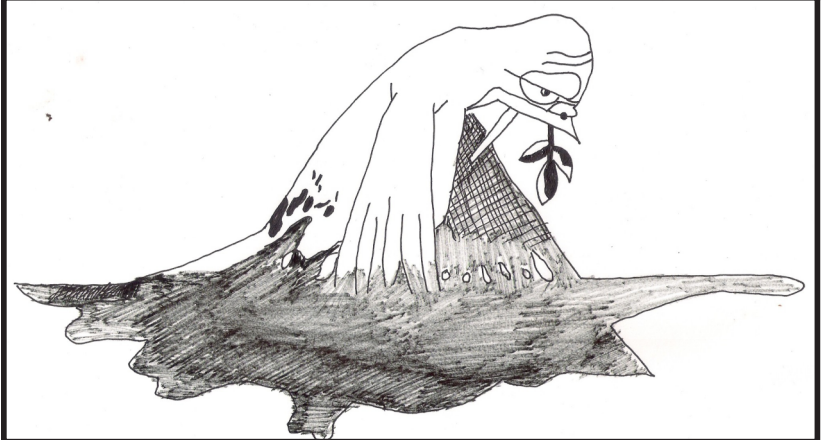
Maliye Bakanı Ersin Tatar, kktc ekonomisinin uçtuğunu söyledi.

Sağlığın paralı hale getirilmesine Kıbrıslı Türk halkı tepkisini sürdürüyor!

1 Temmuz 2012 Kıbrıs Cumhuriyeti AB dönem başkanı olmasıyla görüşmelerin duracağını açıklayan Eroğlu, gelen süreçte TC'nin garantörlüğünde barışın sağlanamayacağını açıkladı.

5'inci VIVA World Cup turnuvası finalinde ev sahibi Kürdistan ile final karşılaşmasına çıkan kktc Futbol Takımı, adaya KTFF kundaklama olayı ile karşılandı.

